

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
summer
I saved you

ELIZABETH O'ROARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SENİ KURTARDIĞIM YAZ

ELIZABETH O'ROARK

PIATKUS

İlk olarak Büyük Britanya'da 2023 yılında Piatkus

tarafından yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2023

Elizabeth O'Roark

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşıyan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978-0-349-44070-5

Piatkus

Bir baskı

Little, Brown Kitap Grubu Carmelite

House

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İÇİNDEKİLER

Önsöz - Lucie, 2002

- 1 Lucie
- 2 Caleb
- 3 Lucie
- 4 Caleb
- 5 Lucie
- 6 Caleb
- 7 Lucie
- 8 Caleb
- 9 Lucie
- 10 Lucie
- 11 Caleb
- 12 Lucie
- 13 Lucie
- 14 Caleb
- 15 Lucie
- 16 Caleb
- 17 Lucie
- 18 Lucie
- 19 Caleb
- 20 Lucie
- 21 Lucie

22 Lucie
23 Caleb
24 Lucie
25 Lucie
26 Caleb
27 Lucie
28 Lucie
29 Lucie
30 Lucie
31 Lucie
32 Caleb
33 Lucie
34 Caleb
35 Lucie
36 Caleb
37 Lucie
38 Caleb
39 Lucie
40 Lucie

Sonsöz - Caleb

Gömülü Şeylerin Yazı - Ocak 2024'te Geliyor Teşekkür

Ayrıca Elizabeth O'roark Yazar

Hakkında

PROLOGUE

LUCIE, 2002

M Büyük teyzem mutlu değildi. Babamı yetiştiren bu kadınla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştım, ama verandasında beklerken beni izliyordu. Arkamda eski püskü bir bavul vardı, ilk seferkinden daha fazla etkilenmiş görünmüyordu.

Ben de o kadar mutlu değildim. Babamı daha önce dergilerde ve televizyonda görmüştüm, diğer ünlü teknoloji adamlarıyla birlikte bir yatta oturuyor ya da malikanesini gösteriyordu - model karısı ve çocukları yanında. Teyzesi Ruth'un göl kenarındaki kulübesi için büyük umutlar beslemiştim ama onun evi *bizimkinden* daha iyi sayılmazdı. Ve bana bir tatil köyü adı gibi gelen Elliott Springs, San Francisco'nun güneyinde berbat bir kasabaya dönüşmüştü. *Stop lambaları* bile yoktu.

Annem arabayı sürüp giderken Ruth, "Motoru bile kapatmadım," diye mırıldandı. "*Acil işmiş*, kırımın kenarı."

Annemin bir işi bile yok. Erkek arkadaşıyla Disney'e gidiyor. Bir şekilde kelimeleri içimde tuttum. Eğer içimde tutarsam, annemin gelecek yıl beni de onlarla birlikte götüreceğine söz vermiş olmasının da yardımı oldu.

Teyzem içini çekerek bavulumu aldı. "Peki, gel o zaman," dedi, eve girdi ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı, zaten bildiğim şeyleri açıkladı: altı yaşında bir çocuk için buranın çok sıkıcı olacağını, içeride kalmam gerektiğini.

"Burada olduğunu kimse bilmemeli," diye uyardı. "Etrafta bir çocuk olması şu anda ihtiyacım olan şey değil."

Başımı salladım. Her iki şeye de alışkındım - sır tutmaya ve istenmemeye. Babam benimle görüşmeyi reddetmişti. Annemin erkek arkadaşları sürekli benden şikayet ediyordu ve şikayet etmedikleri zamanlarda da

Annemdi. O kadar alıştığım bir çürüktü ki, dürtüldüğünde zar zor fark ediyordum.

Ruth beni komşunun evine bakan bir odaya götürdü, ama sol tarafta gölü görebiliyordum, göle doğru uzanan bir iskele ve kenarında duran benden birkaç yaş büyük görünen bir grup çocuk vardı. Pencereye doğru yürüdüm, onlara doğru çekildim, Ruth bana işe dönmesi gerektiğini söylerken zar zor dinledim.

Birbiri ardına suya atlıyorlardı, uluyorlardı, bağııyorlardı ve çok... özgürdüler. *Hepsi* bronz tenli, mutlu ve yakışıklıydı ama nedense bakışlarım sadece bir tanesine takıldı ve ondan ayrılmak istemedi.

Onun görüntüsü beni çağırıyordu. Sanki "*Lucie, beni bul, sen buraya aitsin*" diyordu, *oysa* varlığımdan haberi bile yoktu.

Elimden geldiğince onu dikkatle izlemeye karar verdim. Eğer boğuluyorsa, Ariel'in Prens Eric'i kurtardığı gibi onu kurtarmaya gidecektim.

Bir gün bunu yapmam için bana ihtiyacı olacağından garip bir şekilde emindim.

LUCIE

2023

T Evliliğinizin bittiğini söylemek için kocanızı aradığınızda düşünmeniz gereken mantıklı şeyler vardır, ancak yan komşunuz olan ve on üç yıldır görmediğiniz çocuk bunların arasında değildir.

Bunun suçunu Elliott Springs'e dönmüş olmama... gölde olmama ve Caleb'in bir zamanlar mükemmel taklalar atıp dalışlar yaptığı aynı iskelede durmama atabilirdim. Ama bu onu düşünmeyi hiç *bırakmadığım* anlamına gelirdi ki öyle olmadı. Tam olarak değil.

"Beni tam olarak nasıl terk edeceğini düşünüyorsun?" Jeremy soruyor. "Senin tek yeteneğin seksi olmak ve o da artık neredeyse hiç yok."

Bu konuşma sırasında evde omzumun hemen yanında uyuyan ikizlerimizden bir kez bile bahsetmemiş olması manidar. Önce onu aldatmakla suçlamaya cüret ettiğim için, sonra da gerçekten kanıtım olduğu ve bu konuda bir şeyler yaptığım için duyduğu öfkeye odaklanmıştı.

"Akıllıca bir geri dönüş yok mu?" Jeremy soruyor. "Oh, bekle. Bunun için zaten zeki olman gerekirdi."

Omzumun üzerinden Caleb'in arkamda karanlık ve cansız bir şekilde duran eski evine bakıyorum. Yıllar önce satıldı, bu yüzden onun nasıl biri olduğunu asla göremeyeceğim - eğer karısını aldatan ve sonra da onu suçlayan bir adam olduysa. Çocuklarının annesine tek yeteneğinin *seksi olmak* olduğunu söylerse. Öyle olduğunu sanmıyorum ama eminim benim gibi biriyle evlenmemiştir. Burada durup bunları dinleyen biriyle.

Aramayı sonlandırmak için düğmeye basıyorum ve telefonu bornozumun cebine atıyorum. Jeremy bana bunun bedelini ödetecekti -ona asılmanın- ama hissediyorum ki

Burada farklı bir insan gibiyim. Eskiden olduğum kız, farklı korkuları ve farklı arzuları olan.

O zamanlar sadece bir kişinin beni istemesini istemiştim. Belki de Caleb fikrine sadece benim zıttım olduğu ve etrafı ona tapan insanlarla çevrili olduğu için kapılmıştım... ama bana daha fazlası gibi gelmişti. Hayatım boyunca kirli bir sır olarak kalmıştım ama bunun değişeceğinden emindim; eninde sonunda burada onun yanında olacak, iskeleden atlayacak, şambrel üzerinde dengede durmaya çalışacaktım.

Ve şimdi yirmi yıldan fazla bir süre sonra geri döndüm ve hala göle atlamadım. Bazı açılardan, hayatımda ilk kez gerçekten özgürüm.

Atla, diyor kafamın içindeki bir ses. Çılgın, mantıksız bir ses. Ben yetişkin bir kadını ve iki çocuğum içeride uyuyor. Havlum bile yok. Ama şimdiden bornozumu çıkarıyorum.

Dizlerimi büküyorum ve ayaklarımın üzerinde
sırıyorum. *Bu benim temiz molam, yeni başlangıcım
olacak ve- Siktir, siktir, siktir.*

Suyun yüzeyine ulaştığımda nefesim kesiliyor, merdivene ulaşmak için çılgınca çırpınıyorum.

Su *çok soğuk* ve eğer bunun yardımcı olacağını, *aşkın* olduğunu kanıtlayacağını ummuş olsaydım, daha fazla yanılmış olamazdım. Kuzey Kaliforniya'daki bir gölün Mart ayının sonlarında soğuk olacağını bir şekilde unutmuş bir aptalım ve bunun hiç de yüce bir yanı yok.

Merdivenden sıırılsıklam bir külot ve kaşkorse ile çıkıyorum, keşke bu yeni başlangıç için en azından bir havlu getirmeyi düşünseydim. Bornozumla gözlerimi kuruluyorum, ama bornozumu üzerime sarmak için doğrulduğumda... bir hareket oluyor.

Caleb'in terk edilmiş evinin mutfak penceresinin arkasında biri ya da bir şey durmaktadır.

Hayal etmiş olabilirim ama hayır. İşte yine orada, cam kapıların arkasında değişen gölgeler. Ve o her neyse, gölden yarı çıplak tırmanışımı izledi.

Yeni başlangıcım zaten zor bir başlangıçtı. Şimdi bir korku filminin açılış sahnesi gibi.

JEREMY

Seni kim işe alır bilmiyorum. Televizyonu açmak ve fırına tavuk nugget koymak tek yeteneğin gibi görünüyor.

Cumartesi gecesinden beri neredeyse sürekli hakaretler yağıdırıyor. Genç bebek bakıcımızla yatmakla meşgul olduğu için buna vakit bulamayacağını düşünebilirsiniz ama o çoklu görevlerde iyidir.

Jeremy'nin aksine benim anlamsızca acımasız mesajlar yazma lüksüm yok. Yeni işverenim Technology Solutions Group'a gitmek için on beş dakika otoyolda acele etmeden önce, bir kasaba ötedeki okula götürmem gereken iki anaokulu öğrencisi vardı.

Santa Cruz'un biraz kuzeyindeki devasa tuğla bina, mülakata geldiğim zamankinden çok daha kişiliksiz görünüyor, ancak o kadar dikkatli baktığımdan şüpheliyim. O zamanlar her şeyden çok Jeremy'nin iş aradığımı öğrenmesinden endişeleniyordum.

Nemli ellerimi kalem eteğime silerek ön kapıya doğru yürüyorum ve resepsiyon görevlisinin kahvesinin fotoğrafını çekmeyi bitirene kadar beni görmezden geldiği lobiye giriyorum.

"Merhaba, ben Lucie Monroe, yeni işe alındım. Mark Spencer'ı sormam söylendi." Sanki hâlâ konuşuyormuşum, hâlâ onu sıkıyormuşum gibi bana bakıyor ve bir düğmeye basıyor. "Mark, seni görmek isteyen biri var." Hiç vakit kaybetmeden kahvesinin fotoğrafını çekmeye devam ediyor.

Moralleri düzeltmek için işe alındım; bu iş için çok uygun olduğuma kendimi ikna ettim çünkü günlerinizi küçük çocukları banyo yapmaya, sebze yemeye ve yatmaya ikna etmeye çalışarak geçiriyorsanız, moralleri düzeltme konusunda yaşayan herkesten daha fazla deneyime sahipsiniz demektir.

Eğer bu kız tipik bir TSG çalışanıysa, beklediğimden daha zorlu bir mücadele olabilir.

"Lucie, hoş geldin," diyor Mark, bana doğru yürürken. "Görünüşe göre Kayleigh ile çoktan tanışmışsın. Sana bir ofis bulalım."

Geldiği koridorun karşısındaki koridora dönüyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Yeni geldiğinizi biliyorum," diyor yürürken, "ama yönetim kurulu fikirlerinizi duymak için sabırsızlanıyor ve yarın bir toplantımız var. Bir uğrayıp nereden başlayacağınızı söylerseniz çok sevinirim."

Başımla onaylamam zayıf. Görüşmeye internette bulduğum çalışan programları hakkında araştırma yaparak geldim, ancak bu yönetim kuruluna bir *plan* sunmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor.

Boş, sessiz kabinlerle dolu büyük bir odada durdu. "Belli ki ofislerden birini seçmişsin." Kendi şakasına gülerken yüzünü buruşturuyor. "Personel değişiminden dolayı ekiplerin çoğunu birleştirdik ve sonraki birkaç kata yerleştirdik."

"Ciro mu?" Tekrar ediyorum.

Omuz silkiyor. "Sanırım röportajda bazı çalışanlarımızın rakiplere gittiğinden bahsetmiştim. Pandemiden bu yana herkes evden çalışmak istiyor ve CEO buna şiddetle karşı çıkıyor. İşte burada siz devreye giriyorsunuz... Bu akıntıyı durdurabileceğinizi umuyoruz."

Mark bir kez bile çalışanlarını *kaybettiklerinden* bahsetmedi. *'İnsanların işlerini sevdiği bir yer olmak istiyoruz'* dedi ki bu oldukça farklı bir şey ve yaptığım şeyin çılgınlığı her geçen saniye daha da netleşiyor.

En yakın odayı işaret etti, ben de içeri girdim. İlk ofisim. Üç duvardan oluşuyor; babam için çalışan üvey kardeşlerimin ofislerinin sekizde biri büyüklüğünde ama benim.

Mark masanın kenarına tüneyerek onu takip ediyor. "Bak, bu ilk gününe başlamak için harika bir yol değil ama seninle açık konuşmam gerektiğini hissediyorum. CEO şehir dışındaydı ve en başından beri bu pozisyonun yaratılmasına hiç taraftar değildi. Ama buna ne kadar *şiddetle* karşı çıktığını ancak bu sabah öğrendim."

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

Gitmeden önce yeni bir çek hesabına üç bin dolar yatırdım, ama uzun sürmeyecek, sonra ne olacak? Jeremy bir hafta içinde sürünerek döneceğimi söylemişti. Belki de haklıydı.

Bir sandalyeye çöktüm. "Yani tüm bu şeyi iptal edebilir mi?"

Mark'ın bakışları benimkilere kayıyor ve uzaklaşıyor. "Bildiğiniz gibi... ilk sözleşme sadece üç ay için. Sanırım işler iyi gitmezse, pozisyonu ortadan kaldırmaya karar verebilir. Ama iş o noktaya gelmeyecek. Neden gidip bir *merhaba* demiyoruz? Onunla konuştuğunuzda fikrini değiştireceğinden eminim."

Bundan hiç emin değilim, özellikle de özgeçmişimin ne kadarının ikizlerin eski anaokulundaki gönüllü görevlerden oluştuğunu dikkatle incelemeye karar verir ve bunun benim ilk gerçek işim olduğunu fark ederse. Ama Mark çoktan ayağa kalktı, beni dostane olmayan resepsiyon görevlisinin yanından geçirip patronuna götürüyor. Web sitesinde CEO'dan bahsedilmiyordu ama bizi bekleyen adamın nasıl sefil bir ihtiyar olduğunu hayal etmek çok kolay; çalışanlarına tek kuruş harcamak istemeyen ama muhtemelen özel uçakla uçan bir adam.

Mark'ı odamın on katı büyüklüğündeki bir ofisin içine kadar takip ediyorum... ve ağzım açık bir şekilde masanın arkasında oturan adama bakıyorum.

O hiçbir şekilde sefil bir ihtiyar değil.

Bu Caleb, büyümüş. Onu son gördüğümde üniversitedeydi ama yüzünü nerede görsem tanırım. Ergenliğim boyunca kurduğum masum ve o kadar da masum *olmayan* tüm fantezilerde belirgin bir şekilde yer aldı ve şimdi yirmi kat daha yakışıklı - tüm sert açılar ve yumuşak ağız, tıraş edilmesi gereken bir çene.

Bakmam gereken çocuklarım ve üstesinden gelebileceğimden çok daha fazla işim var, ama yine de göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor - belki de bunun kader olduğunu fısıldayan minik, bebek kelebekler. Çünkü çocukluk aşkımın tam da bekâr olduğum bir dönemde hayatıma yeniden girmesini başka nasıl açıklayabilirim ki?

Kravatını çekiştiriyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Umarım bu bir şakadır."

CALEB

T Bütün hafta sonu arka bahçemde hoplayıp zıplarken izlediğim kız ofisimde ve bunun arkasındaki kişi de dostum Liam olmalı.

Dün öğleden sonra onu dışarıda birinin çocuğuna bakarken görmüş. çocuklar ve bir dakika boyunca onun rafları hakkında konuşmayı bırakmadı. Onu buraya etekle gelip yeni işe alınmış gibi davranmaya nasıl ikna etti bilmiyorum ama hiç eğlenmedim.

İkisinin gülmeye başlamasını, Liam'ın köşeden çıkıp Mark'ın sırtına bir tokat atmasını bekliyorum.

"Caleb-" Mark'ın sesi temkinli, kararsız ve eğer rol yapıyorsa, düşündüğümünden daha iyi yapıyor. "Bu Lucie Monroe, yeni çalışan programları direktörümüz. Lucie, Caleb Lowell, bizim..." Sırayla her birimize bakıyor. "Siz... birbirinizi tanıyor musunuz?"

Lucie diyene kadar bir şeyler tıkırdamıyor.

Olamaz.

Ben gençken ara sıra gölde yan evde kalan Lucie adında bir çocuk vardı. Büyük, gri-yeşil gözlü, fırsatını bulduğunda dakikada milyonlarca mil konuşurdu. Aynı kız olması mümkün değil, değil mi?

Onu daha dikkatli inceliyorum. Onunla ilgili her şey değişmiş, ama fırtınalı bir deniz rengindeki o gözler değişmemiş.

"Eskiden komşuyduk," diye fısıldıyor Mark'a. Sesi şaşkınlıktan neredeyse kısılmış, bu da *komşuların* kulağa çok daha kötü bir şey için örtmece gibi gelmesine neden oluyor: eski sevgilisi ya da hakkında uzaklaştırma kararı aldığı biri.

Vay anasını. Bu o ve kimi daha çok yumruklamak istediğimi bilmiyorum - yüksek sesle söyledikleri için Liam'ı mı, yoksa bazılarına sessizce katıldığım için kendimi mi?

Mark'ın ağzı açık kalır. "*Komşular mı? Nerede?*"

"Yıllar önceydi," diye yanıtlıyor dudağını ısırarak.

"*Hâlâ komşuyuz,*" diye düzeltiyorum ve yüzünü buruşturuyor. Belki de Cumartesi gecesi onu iç çamaşırlarıyla yüzerken görüp görmediğimi merak ediyordur.

Evet, Lucie, kesinlikle gördüm. Büyümüştün. Tanrım, büyüümüştün. Ve neden bir anda senden uzaklaşmadığımı bilmem gerek.

Beni burada bulduğuna şaşırmış gibi görünüyor ve sanırım bu mümkün - ismimi internetteki her şeyden sildirdim - ama bunun bir tesadüf olabilmesi için çok fazla örtüşme var.

Mark'a bakıyorum. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Ses tonum bir istekten çok bir talep gibi, ancak Mark tereddüt ediyor, bana uymadan önce neler olduğunu soran bir bakış atıyor.

Kapı kapanıyor ve Lucie masanın diğer tarafındaki sandalyeye kayıyor. Saçları eskisinden daha açık renk, hâlâ koyu ama bal ve karamel çizgileri var, belki de sonunda yazın dışarı çıkmasına izin verildiği için. Robert Underwood'un gayrimeşru çocuğu. Sanırım bu konuda hiçbir şey duymadığım için hala bir sır ve o benim alanımda duyacağım kadar ünlü. Hiç değilse sessizliğinin bedelini o piç kurusuna ödetmesini umardım ama burada çalışıyor... yani muhtemelen ödemez. "Bu bir sürpriz," diye başlıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bunun farkına bile varmadım. senin adını duyana kadar sendin. Ne kadar oldu, on beş yıl mı?"

"On üç," diyor kızarak. Çocukken çok kızarırdı ama şimdi daha farklı hissediyorum. Suratıma tekrar yumruk atmak istiyorum. "Evi sattığını sanıyordum."

"Burayı geçen ay geri aldım. Santa Cruz'da bir yerim vardı ama biraz değişikliğe ihtiyacım vardı. Sanırım Bayan Underwood kulübesini size bıraktı?"

Başını sallıyor, gözleri kucağında sabit. "Pek dışarı çıkmadım ama boşanma sürecindeyim, bu yüzden kalacak bir yere ihtiyacımız vardı. İkizlerim var. Geçen hafta altı yaşına girdiler."

"*İkiz mi? Evlenecek yaşta bile görünmüyorsun.*"

Gülüyor. "Caleb, senden sadece dört yaş küçüğüm. Evlenmek için kesinlikle yeterince büyüğüm. Sen de öylesin."

"Ben evliyim," diye cevap veriyorum. Bunu neden söylediğimden emin değilim. Refleks belki de. Ya da belki de Lucie'nin kıvrımları, iri gözleri ve dudak ısırılmalarında bir tehdit seziyorum.

"Bu... sen..." Eteğinin kenarıyla oynuyor. Bakışlarım uzun bacaklarına takılıyor ve hızla uzaklaşıyor. "Ev çok sessizdi. Bırakın iki kişiyi, içeride bir kişi bile olduğunu sanmıyordum."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Birkaç haftadır seyahatleydim ve Kate de uzaklardaydı." *Kate de uzakta*. Sanki annesiyle Paris'te alışveriş yapıyor ya da Canyon Ranch'te yüz bakımı yaptırıyor.

Başını sallıyor. "Çocuk yok mu?"

Yutkunuyorum. Hafıza şeridindeki bu yürüyüşü azaltmanın zamanı geldi. "Çocuklar ihtiyacım olan son şey. Neyse, iş konusuna gelirsek... Görüşme sırasında yanlış yönlendirildiyse özür dilerim ama bu hiçbir zaman kalıcı bir pozisyon olarak düşünülmedi. Dolar getirmeyen başka bir maaşlı çalışanın maliyetini karşılayabilsem bile, morali artırmak için bir sürü pahalı programı karşılayamam."

Bronz teninin altında solgunlaşıyor ve bunda şaşılacak bir şey yok; bakmakla yükümlü olduğu çocukları var ve az önce ona bu işin uzun sürmeyeceğini söyledim. Onu işe alırken daha açık sözlü olmadığı için Mark'a sessizce lanet okudum.

"Peki ya programlar pahalı değilse?" diye soruyor. "Çalışanlar evden çalışmak istedikleri için işten ayrılıyorsa, yeni insanları işe almak ve onları hızlandırmak size binlerce dolara mal olmalı, değil mi? Akışı durdurmak programların maliyetini tam da burada karşılayacaktır."

Derin bir iç çektim. Pizza partilerinin ve 'Kendine inan' yazan posterlerin, kanepesinde oturup video oyunları oynamak ve mastürbasyon yapmak isteyen birini burada tutmayacağını biliyorum. Ama kurulun bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyor, bu yüzden üç ayı kabul ettim. "Bu işe yaramayacak Lucie. Ama bak... önümüzdeki birkaç hafta kal. Maaşı al ve burada geçirdiğin her dakikayı özgeçmiş göndererek ve mülakat yaparak geçir. Yarın yönetim kuruluyla görüştüğünde saçma sapan şeyler anlat ve iş aramaya devam et."

Ne dediğimi anlamamış gibi bana bakıyor. "Saçma sapan şeyler mi anlatıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Her neyse. Onlara bir kan bağışı kampanyası düzenlemek ya da herkesin bir yaka iğnesi takmasını sağlamak istediğini söyle. Bana kalırsa fikirleriniz ne kadar kötü olursa o kadar iyi, çünkü kurulun bunun işe yaramayacağını anlamasını istiyorum."

Omuzları çöktü. "Bir fark yaratmayacağımdan neden bu kadar eminsin?"

"Sadece öyleyim. Önümüzdeki iki haftayı iş aramak için ayır. Gerekirse üç hafta bile kalabilirsin."

Ses tonumdaki kesinliği duymuş gibi görünüyor ve eteğini düzelterek ayağa kalkıyor. "Belki sana sürpriz yaparım," diyor gitmek için dönerken.

"Şaşırmak istemiyorum," diye cevap

veriyorum. Sürprizler ihtiyacım olan son

şey.

Özellikle de pencereimin önünde çıplak yüzen sürprizler.

LUCIE

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

S Ofisten çıktım ve kapı arkamdan kapandığında irkildim.

Vur.

Ben. Bu tam bir felaket.

İki üç *hafta* içinde ailemi geçindirecek başka bir iş bulabileceğime gerçekten inanıyor mu? Bu işe girmeden önce *aylarca* iş başvurusunda bulundum. O ilk maaş çekine kadar bizi idare edecek kadar para biriktirmek için aylarımı harcadım.

İşsiz kalırsam bu ne kadar sürecektir? O kadar da uzun değil. Teyzemin evini satabilirim ama çok değerli olduğundan şüpheliyim ve sanırım bunu Jeremy ile paylaşmam gerekecek. Geriye kalanla asla yeni bir ev alamam.

Masa sandalyesine çöküyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Tanrım, ne kadar aptalım. Ben orada, tanışmamızın kader olup olmadığını merak ediyor ve hayatının onu nereye götüreceğini öğrenmeye hevesliyken, o sadece beni şirketinden mümkün olan en kısa sürede nasıl çıkaracağını bulmaya çalışıyordu.

Ama kurula bana üç ay süre vereceğini söylediye, yarın onları etkileyebildiğim sürece bana üç ay süre vermemek için hiçbir nedeni olmayacak. Bütçenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına ve gerçek dünyada iş deneyimim olmamasına rağmen gün sonuna kadar *mucizevi* bir program yaratmam gerekiyor. *Harika. Süper. Sorun değil.*

Böyle anlarda hep Ruth'u düşünürüm, yapabileceklerimden emin olamadığım panik anları. Ben sessizce otururken o bütün gününü konferans görüşmeleri yaparak geçirir ve her görüşme arasında bana tavsiyelerde

bulunurdu

-Sadece dışarı çıkmak isteyen küçük bir çocuk için tamamen anlamsız olan tüm bu sözler: *Daha akıllıca çalışın, daha çok değil; tekerleği yeniden yaratmayın.*

Onun bu anlamsız cümleleri birden fazla durumdan kurtulmama yardımcı oldu ve -çünkü ikizleri yedi saat içinde almam gerekiyor ve bu kendi fikrimi üretmek için yeterli bir zaman değil- tekerleği yeniden yaratmamak iyi bir tavsiye.

Büyük şirketlerin çalışanlarına neler sunduğuna bakmaya başladım ve her fikir mükemmel olmak zorunda olduğunda korkunç bir fikir gibi *görünse de* -Ruth kafamın içinde "*Mükemmel iynin düşmanıdır*" diyor; ikizleri almaya gittiğimde en azından bir şey seçmiş ve bir sunum hazırlamaya başlamış oluyorum.

"*Sonunda,*" diyor arkadaşım Molly, ilk zil sesinde telefonu açarak. "Sana milyonlarca kez mesaj attım."

Otoparktan sola dönmeden önce iki tarafa da bakıyorum. "Mesaj atamadım. Hiçbir şey yapamadım. Zaten kovulmak üzereyim."

Gülüyor. "Bu doğru olamaz."

Molly benim hakkımda her şeyi bilen tek kişi. Babamın kim olduğunu, Jeremy'nin beni aldattığını ve genel çirkinliğimi biliyor. Ama kendine sonsuz güveni ve yetkinliği var, en azından iş söz konusu olduğunda - bir araştırma laboratuvarındaki tek Siyah yönetici ve sadece üç kadından biri olarak, duyduğu saçmalıkların sonu gelmiyor, bu yüzden öyle olmalı. Kovulmayı hayal bile edebileceğinden emin değilim çünkü yaptığı işte kimsenin gitmesini istemeyeceği kadar iyi.

"Patronum -bunun da bir hikayesi var- temelde gitmemi istediğini söyledi. Başka bir iş bulmam için bana birkaç hafta vereceğini söyledi, hepsi bu."

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Boşanma avukatıyla görüştün mü? Hiçbir şey olmasa bile nafakaya ihtiyacın var."

Avukat, haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmış ve ilk görüşme için beş yüz dolar istiyor. "Gelecek ay."

"Ben hâlâ Jeremy'yi zehirlememiz gerektiğini düşünüyorum. Bu pek çok sorunu çözecektir."

Bıkkınlıkla gülüyorum. "Patronuna ondan hoşlandığını bile söyleyemeyen bir kadın için oldukça cesur bir plan."

Onu tanıdığım onca yıl boyunca tek bir randevuya bile çıkmadı. Yüksek lisans okulunda çirkin bir ayrılık oldu ve şu anki işine başladığından beri *Michael, Michael, Michael* - uzaktan arzuladığı patronu.

"Yaptığımız şey şu: elma çekirdekleri," diyor, benim söylediklerimi görmezden gelerek. "Arsenik içeriyorlar. Onları eziyoruz ve yemeğine koyuyoruz. Hiçbir şeyin izi bize kadar sürülmüyor."

"Arsenik testi yapmazlarsa ve biri neden yakın zamanda on kile elma aldığımı merak etmezse. *Henüz* cinayet işlemeye hazır değilim." İkizlerin okulunun otoparkına çekip onu bırakıyorum, çünkü St. Ignatius'ta cep telefonu kullanılmasına izin verilmiyor ve burası kurallara uyulması gereken bir yer, çünkü bizim onlara onların bize olduğundan daha çok ihtiyacımız var. Burada St. Ignatius'a gitmeyen tek ebeveyn bizken ve gerekirse okula yeni bir stadyum yaptırmaya paramız yetmezken Jeremy'nin ikizleri nasıl aldığını hâlâ anlamış değilim. Jeremy en azından paralı bir aileden geliyor, ama ben? Tüm çocukluğumu bir adamın karavan evinden başka bir adamın dairesine taşınarak geçirdim ve şimdi -parasızım ve yakında boşanacağım- kendimi daha iyi bir uyum içinde görmüyorum.

Neyse ki koridorlar bu saatte boştu. Aceleyle bakım odasına geri dönüyorum, Henry beni bekliyor, tek başına bir masada oturuyor. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor. Sophie'den başka kimseyle oynamıyor ve bunun değişeceğini umuyordum ama neredeyse bütün bir anaokulu yılını geride bıraktılar ve değişmedi. Bir gün Sophie hayatına devam edecek; yeni arkadaşlar edinecek, üniversiteye gidecek ve kariyer yapacak. O zaman Henry'nin yanında kim olacak?

Her iki ikiz de beni görünce koşuyor ama öfkelenen, az önce oyun mutfağında mutlu bir şekilde meşgul olan Sophie oluyor. "*Neredeydin?*" diye soruyor. Annem gibi o da şikâyet etme fırsatının sessizce geçip gitmesine asla izin vermez, ama onun için bu iyi bir şey. Kimse annemi itip kakamaz ve Sophie'yi de kimse bir santim bile itemez.

Onları dışarı çıkarırken öğretmene garip bir gülümseme sunuyorum. "Çalışmam gerekiyordu, tatlım. Sana söylemiştim."

"I-D-L-T," diye anons ediyor.

İkizlerin harflerin çıkardığı sesleri öğrenmelerine yardımcı olmak için geçen yıl uydurduğum bir oyun. ILY, *seni seviyorum*. TFB ise *yatma zamanı*. Bu oyunu daha çok Sophie'nin kelimelerle arası iyi olmayan ve hikayeleri sevmeyen Henry için yarattım ama Sophie bunu çoğunlukla onaylamadığını ifade etmek için kullanıyor. Bugünkünü anlamak kolay çünkü bunun bir versiyonunu sık sık duyuyorum.

"Bunu sevmedim mi?" Sanırım.

"Bilmiyordum," diyor. "Hâlâ da *bilmiyorum*."

Bugün daha iyi geçseydi, muhtemelen gülerdim. Ama şu anda gülmek için yeterli kapasitem yok.

Annemin bana vermediği her şeyi çocuklarıma vermek istedim. Şimdi onlara daha da az vereceğimden endişeleniyorum.

Sunum akşamımın çoğunu tüketti ve ertesi sabah ikizleri uyandırma vakti geldiğinde sadece iki saat uyuyabildim. Dün gece geç saatlerde kamyonunun geldiğini gördüğümde Caleb için üzüldüm - stres seviyesine bakılırsa işten eve dönüyordu - ama kendim için daha çok üzülüyorum. Sophie bu kadar erken kalkmak zorunda olmamızın ne kadar adaletsiz olduğu konusunda ağladığında ona hak vermek istiyorum.

Okulu bıraktıktan sonra resepsiyonist Kayleigh'nin yanından aceleyle geçiyorum ve konferans odasına gitme vakti gelene kadar çılgınca çalışıyorum.

Oraya vardığımda ilk fark ettiğim Caleb oluyor, masanın sonunda bir kral gibi oturuyor. Sevimli bir kral, kravatı yamuk, çenesinin tıraşa ihtiyacı var, bana zoraki, isteksiz bir gülümseme sunuyor.

Hayır, sevimli bir kral değil. Beni kovmak isteyen ve bir dakika içinde öfkelenebilecek evli biri.

Yine de, şimdi bile, çocukluğumdan kalan bu duyguyu, onun benim olduğuna dair bu kesinliği atamıyorum. Yakında nasıl kurtulacağımı bulsam iyi olacak.

"Hoş geldin Lucie," diyor Mark, benim yaşlarımda bir adamla daha yaşlı bir kadını işaret ederek. "Caleb'le tanıştınız elbette. Debbie insan kaynakları müdürü ve Hunter

satıştan sorumlu başkan yardımcımız. Yönetim kurulu üyelerimiz sunumunuzu internet üzerinden izleyecek, dolayısıyla siz ne zaman hazır olursanız biz de o zaman hazırız."

Odanın önüne doğru ilerlerken derin bir nefes alıyorum ve göremediğim video katılımcılarından gelen rastgele sesleri duymamak için elimden geleni yapıyorum. Dizüstü bilgisayarımı bağlamaya çalışırken beni izlerken sırtımdan ter damlıyor. Gençken burs parası veren her güzellik yarışmasına katıldım, bu yüzden üç kişinin önünde geçit töreni yapmak büyük bir sorun olmamalı, ancak elbisem çok dar, topuklu ayakkabılarım çok yüksek geliyor ve hayatımda sadece bir kez akıllı tahta kullandım. Bu işin iyi gitme ihtimali her geçen saniye azalıyor.

"Değil..." Mırıldanıyorum, yüzüm kızarıyor, *bağlantı* düğmesine tekrar tekrar tıklıyorum.

Hunter yardıma geliyor, Tanrı'ya şükür.

"Ah," diyor bir saniye sonra. "Senin hatan değil. Konferans odası farklı bir ağ üzerinde ve size verdikleri bu dizüstü bilgisayar çok eski. İşte-"

Farenin iki tıklamasıyla sunumum tahtaya çıkıyor ve ben de ona sanki yeni doğmuş bebeklerimi ilk kez bana teslim eden bir hemşireymiş gibi bakıyorum. "Teşekkürler."

"Gidebilir miyiz?" Caleb soruyor. "Bugün konuşacak çok şeyimiz var."

Ona bakıyorum. Çocukken bana karşı çok nazik, çok sabırlı olan o sonsuz tatlı çocuğa ne oldu? Çünkü artık ondan hiçbir iz yok.

"Benim fikrim bir yürüyüş yarışması," diye başlıyorum ve Caleb'in gözleri kısılıyor. "Çalışanlar takımlara ayrılacak ve en fazla kilometreyi yapmak için yarışacaklar. Bu tabii ki sağlıklı bir şey ama aynı zamanda departmanlar arasında eğlenceli ve dostça bir rekabeti de teşvik eder."

Bedensiz bir ses -yönetim kurulu üyelerinden biri olduğunu varsayıyorum- "Ne harika bir fikir" diyor.

Caleb açıkça aynı fikirde değil. "Bir insanın neden buna katılmayı seçtiğini anlamıyorum," diyor gözleri kararmış bir halde.

Bir sonraki slayta geçiyorum. Eğer bu fikirden daha önce nefret ettiyse, şimdi daha da fazla nefret etmek üzere. "Ödüller. Kazanan takım bir parti ve fazladan bir gün

ama aynı zamanda en çok mili olan kişiye verilecek büyük ödül gibi kademeli teşvikler de olacak. TSG'nin otel ve uçak biletlerini ödeyeceği iki kişilik bir seyahat."

"Tanrım," diye inliyor. "Bunun ne kadara mal olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Eminim daha fazla uyusaydım eleştirileriyle daha iyi başa çıkabilirdim. Ama daha fazla uyumadım ve o bir tür pislik gibi davranıyor. Teyzem kendisine sunulan her planı acımasızca eleştirirdi ve o bile bu kadar kötü değildi. "Şirketinizin seyahat politikasına göre," diye cevap verdim, "insanlar iş için seyahat ettiklerinde şirket biriken milleri saklıyor, bu yüzden bunları hem seyahat hem de otel masraflarını karşılamak için kullanabilirsiniz."

Caleb bir kalemi masaya vuruyor. "Bu diğer katmanlar nedir?"

Bir sonraki ekrana geçiyorum ve başarısız olduğum hissiyle savaşıyorum. "Restoran hediye kartları, bu tür şeyler. Genel olarak, yaratacakları iyi niyetle karşılaştırıldığında bu ödüllerin şirkete maliyeti çok az."

Caleb masadan uzaklaşıyor. "Dinleyin, bunun tüm amacı çalışanları elde tutmak, iyi niyet yaratmak değil - gerçekten de bir ödül kazanma şansları yüzde çeyrek olduğu için herkesi işinde tutabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Diplomasi için çok sinirliyim. "Herkes mi? Hayır. Binadaki en az beş kişinin başka bir yerde iş kabul ettiğini ve henüz haber vermediğini düşünüyorum. Ama benden işe yaradığını kanıtlamamı istiyorsan, tek göstermem gereken *daha az* insanın ayrılmış olması, değil mi?"

Video katılımcılarından sessiz kahkahalar yükseliyor ama benim tüm dikkatim Caleb'de, kara kaşlarının altından bana dik dik bakıyor. Böylesine güzel bir yüz, böylesine sinir bozucu bir adamda harcanıyor.

Bakışları benden akıllı tahtaya kayıyor. "Bunu kendi başına bu kadar hızlı bulmuş olamazsın."

"BP petrolü de benzer bir şey yaptı." *Gerçekten, gerçekten* benzer. Ona sakarin bir gülümseme sunuyorum. "Daha yaratıcı olabilirim ama sadece yirmi dört saat öncesinden haberim varken olmaz."

"Harika bir iş çıkardın Lucie," diyor bir video katılımcısı bir yerlerde. "Tam da ihtiyacımız olan şeysin."

"Evet, Bayan Monroe," diye homurdanıyor Caleb. "Bu kadar *yardımcı* olduğunuz için teşekkürler."

Ona bakıyorum. Hayatımın on yılı boyunca hakkında ayrıntılı fanteziler kurduğum, bir şekilde değerimi kanıtladığım fanteziler kurduğum adam bu. Belle'in Çirkin'i, Mulan'ın Shang'ı kurtardığı gibi onu kurtarmak istedim çünkü kimsenin istemediği bir kız herkesin sevdiği bir çocuğu başka nasıl kazanabilirdi ki?

Kendimi nasıl kurtaracağıma daha fazla odaklanmalıydım.

CALEB

T Mark'ın ofisine girerken bana attığı bakış her zamanki soruyu soruyor:
Neden?

Tatil partisini neden iptal ettin?

*Çalışanlar neden havayolu millerini
saklayamıyor? Neden yedinci katı kapattınız?*

Masamın karşısındaki sandalyeye çöktü. "Bu sabah ona karşı neden bu kadar kabaydın?"

Çünkü ödevi anladığını düşünmüştüm ama anlamadığı çok açıktı.

İç çekerek dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Belirttiğinden çok daha pahalıya mal olacak bir program hakkında tamamen makul birkaç soru sordum. *Asıl* soru onu neden işe aldığınız. Daha akıllı tahtayı nasıl kullanacağını bile bilmiyordu."

"Onun coşkusunu sevdim."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet. Eminim pek çok erkek onun 'coşkusunu' seviyordur. Hunter onun *coşkusundan* o kadar etkilendi ki bugün zorlukla çalışabildi." Harvard'da yüksek lisans yapmış ve Hunter'ı birkaç saniye içinde aşk acısı çeken bir ergene çevirmiş. Cumartesi gecesi onu görseydi - kilometrelerce çıplak ten, sırlıklam ıslak bir atletin altında sımsıkı çakılmış meme uçları - ona açık çek yazardı.

Mark dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek sabırlı olmaya çalışıyor. "Caleb, o harika bir iş çıkardı ve sen tüm bu süre boyunca kabalığın sınırındaydın."

"Yakında *eski* çalışanlarım olacak insanları tanımaktan özellikle hoşlanmıyorum, özellikle de yan komşum olduklarında. Ve ikimiz de onun kalıcı olmayacağını biliyoruz. Sana bu kişiyi sadece üç ay tutacağımı söyledim ve sen onu bunun kalıcı olduğuna inandırdın. Bu senin suçun."

"Onu kalıcı bir pozisyon için işe aldım çünkü bu kalıcı bir pozisyon *olmalı* ve senin aklının başına geleceğini düşündüm." Ayağa kalktı. "Bugün yaptıklarına bakılırsa, çoktan yapmış olmalısın."

Tartışamam bile. Parkın dışına vurdu, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ kalamaz.

Kısa bir süre sonra arkadaşımın barına gidiyorum. Haftalık buluşmayı atlamayı tercih ederdim ama haftalardır şehir dışındaydım ve arkadaşlarımın haftanın geri kalanında beni telefonla taciz etmelerindense bunu atlatmak daha kolay.

Oraya vardığımda ve önümde bir bira varken, geldiğime memnunum... ta ki Harrison bize babasının sahildeki evlerini satışa çıkardığını söyleyene kadar.

O ev çocukluğumuzun vazgeçilmeziydi, şafaktan akşama kadar sörf yaptığımız, kendimizi bir sonraki Kelly Slater, bir sonraki Andy Irons olduğumuza inandırdığımız yerd. Çocuklarımıza, torunlarımıza da orada sörf yapmayı öğreteceğimizi düşünmüştüm ama sanırım arkadaşımız Danny üniversitedeyken bir gezi sırasında öldüğünden beri hepimiz oradan uzak duruyoruz.

"O hafta sonundan sonra hiç geri döndün mü?" Harrison'a sordum. Başını sallıyor. "Niyetim buydu. Sadece-"
Ne demek istediğini hepimiz biliyoruz.

"O hafta sonu her şey dağılmaya başladı," diyor Liam. "Sanki lanetlenmiş gibiydik."

Hiçbirimiz tartışmıyoruz. O zamanlar hepimiz çok umut vaat ediyorduk, ama Danny'nin ölümünden sonra... solmuştuk. Belki yetişkinlik herkes için böyledir ama Liam ve Beck'in Gloucester Prep'te yıldız atletler olduğu ve Harrison ile benim okul birinciliği için yarıştığımız zamanlarda bizim için öngördüğüm bir şey değildi. "Belki de satılmadan önce son bir kez sörf yapmaya gitmeliyiz," dedi Beck.

ekler. "Laneti kır."

Liam, bir grup kadının toplandığı ve kaşlarını çatarak ona baktığı barın köşesine dikkatli bir bakış fırlatıyor. "Uzun süre yaşayacağımdan emin değilim."

size katılacak kadar."

Harrison sürahiye uzanıyor. "İki dakikadan daha uzun süren bir şey yapmaya kalkışsaydınız bu sorunu yaşamazdınız."

"İki dakika mı? Karının bu kadar mutsuz görünmesine şaşmamalı," diye cevap veriyor Liam, ki bu doğru olmasaydı daha komik olurdu. "Caleb'in seksi yeni komşusuyla göz göze geldiğime göre, sanırım sonunda yuva kurmaya hazırım."

Biramı bir gümbürtüyle yere bıraktım. "Çocukları var ve boşanmak üzere, o yüzden onu rahat bırak."

"Tek duyduğum '*Boşanıyor*' oldu," diye yanıtlıyor Liam. "Başka bir şey var mıydı?"

Harrison bana dönerken bıyık altından gülüyor. "Ne komşusu? Gölün kuzey ucundan ev alacak tek aptalın sen olduğunu sanıyordum. Orada 1950'den sonra inşa edilmiş tek bir ev bile yok."

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Robert Underwood'un çocuğu olduğu kesinlikle bilinmiyor ve benim için çalıştığını kabul etmeyeceğimden eminim. Bu durumu en kısa zamanda değiştirmeyi planlıyorum. "Yan daireye taşındı."

Beck barın uzak tarafına yaslanıyor. "Madem bu kadar çekici, neden ilgilenmiyorsun? Yani, Kate gittiğinden beri kimseyle yattın mı?"

Eğer bunun onu ilgilendirmediğini söylersen, saklayacak bir şeyim varmış gibi görüneceğim. Ve ben, kesinlikle, saklamıyorum. "Tabii ki yok. Çok şey yaşadı. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Harrison boğazını temizlemeden önce kısa bir süre diğerlerine bakar. "O gideli neredeyse bir yıl oldu Caleb. Yeterince bekledin."

Aralarına bakıyorum ve her şeyin önceden planlandığını hissediyorum. Kabloyu kesmeyi reddeden adam için müdahale. Onlar bize baktıklarında beni kurban olarak görüyorlar ama ben aynaya baktığımda bir kötü adam görüyorum.

Çünkü Kate'le ilgili yanlış giden her şey benimle ilgili yanlış olan şeylerle başladı.

M Sabahları giyinmemden birkaç saniye sonra telefonda annemin adı yanyor. Ondan gelen aramalar nadirdir ve ziyaretler daha da nadirdir. Seyreklikle bir sorunum yok: Çocuklarıma ihtiyacım yok Bana her zaman verdiği sahte sözlerle kandırdı.

"Bunu Jeremy'den duymak zorunda kaldığıma inanamıyorum," diyor. "Delirdin mi sen?"

Tepkisi sürpriz değil; tüm hayatını altın bir bilet arayarak geçirdi ve babamdan hamile kaldığında bunu bulduğunu sanıyordu. Ona göre doğru yaptığım tek şey Jeremy ile evlenmekti ve şimdi onu da çöpe attım.

O devam ederken ben mutfığa gidip yumurtaları çıkarıyorum.

"Beslemen gereken boğazlar var Lucie. Yoksa yarışma deneyiminin ve hiç kullanmadığın diplomanın seni dünyayı ele geçirmeye hazırladığını mı sanıyordun?"

Kibritlere uzandım. Teyzem tutumlu biriydi ve babam da dahil olmak üzere kimseden yardım almayı kabul etmezdi. Şimdi sobayı elimle yakmak zorunda olan *ben olduğum için*, keşke *birazcık* yardım kabul etseydi diyorum. "Benim bir işim var. Bir yazılım şirketinde çalışan programları müdürüyüm."

"Nitelikli *olduğun* hiçbir iş Jeremy'nin kazandığı kadar para getirmeyecek. Golf kulübü üyeliğini, Tahoe'da kayak yapmayı ve Palm Springs'te geçireceğin Noelleri unutabileceğinin farkındasın, değil mi?"

Bir dolap kapağını açıyorum ve her şey menteşelerinden kopuyor. "Zaten bunların hiçbirisi umurumda değildi." Jeremy'nin benim katkım olmadan seçtiği büyük, ruhsuz evden nefret ediyordum. Bizi götürdüğü gezilerden nefret ediyordum,

Doğru insanlar tarafından görölmek için sürekli itişip kakışıyor, sadece izleyici olduğunda ebeveynlik gösterisi yapıyordu.

"Evet, onsuz yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlayana kadar bunu söylemek kolay. Ve *çocuklarınız*, umursamadığınızı iddia ettiğiniz şeyleri sevmiş olabilir. Her neyse. Umarım bu iş suya düştüğünde sana yardım edeceğim izlenimine kapılmamışsındır."

Küçük, acı bir kahkaha atıyorum. "Korkma anne. Bize yardım edeceğini bir an bile düşünmemiştim." Kendisinden başka hiç kimse için parmağını bile kıpırdatmaz, teyzemin vasiyetinde evi ben yetişkin olana kadar bana emanet etmesinin nedeni de bu şüphesiz; böylece annemin ulaşamayacağı bir yerde kalacaktı.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun Lucie, ama şu sözümü unutma: burada yaptığına pişman olacaksın."

Hadi canım anne. Gideli daha beş gün oldu ama şimdiden pişmanlık doluyum.

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve çocukları hazırlama sürecine devam ediyorum. Sophie okula giderken yol boyunca kreşe gitmek zorunda olduğu için ağlıyor, Henry ise alışılmadık bir şekilde dalgın, pencereden dışarı bakıyor. Sınıfa doğru yürürken tek kelime bile etmiyorlar ve telefonum Jeremy'nin her sabah günümü mahvetmek için gönderdiği mesajlarla çınlamaya başladı bile.

JEREMY

Annen bana işinden bahsetti. Tuvalet kağıdı almayı bile unutmuşsun, umarım beklentileri düşüktür.

Bu onun uzmanlık alanı, yaptığım aptalca bir hatayı bulup durmadan yüzüme vurmak. Çocuklarımı okulda perişan halde bırakmak üzereyken, benzinim bitmek üzereyken ve bugün işimi kaybedebilecekkken tartışmak zor. Saat daha sabahın sekizi ve ben şimdiden pes etmek istiyorum.

İşe dumanlar içinde geliyorum ve içeri girerken Kayleigh'e gülümsüyorum. Bana boş boş bakıyor, sanki bir hayaletmişim ya da yarın geri dönmeyeceğini bildiği bir çalışanmışım gibi.

Bunu tersine çevir, Lucie, odama doğru yürürken emrediyorum. Evet, işler kötü görünüyor ve annen seni aldatan eski kocanın tarafını tuttu, ama... bu günü tersine çevir.

Dizüstü bilgisayarımı açtığımda Caleb'dan gelen bir e-postayla karşılaştığımda hâlâ bunu söylüyorum:

İçeri girer girmez beni gör.

Selamlama yok, imza yok. Bu, gerçekten çuvallamış ya da kovulmak üzere olan birine gönderdiğiniz bir e-posta ve saniyeler önce sahip olduğum kararlılığın her bir zerresi beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Sandalyemden yavaşça kalkıyorum, ayaklarımı ileri doğru zorluyorum. Dün gece internetten işlere baktım ama özgeçmiş gönderemeyecek kadar yorgundum. Görünüşe göre göndermeliymişim.

Caleb'ın kapısına ulaştığımda elimdeki telefon çalıyor. Jeremy'nin bana aptal olduğumu ya da görünüşümü kaybettiğimi söylediğinden eminim ve her neyse, artık savaştığım enerjim yok. Annem, Jeremy, Caleb, hepsine resmen boyun eğiyorum.

Caleb'in ofisine giriyorum ve yutkunup gözlerini kaçırmadan önce bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor.

Devam et Caleb, kov beni. Pes ediyorum.

"Yürüyüş programını onaylıyorum," diyor.

Ne?

Kovulmak için burada olmamam yeterince şok edici ama bu fikir *hoşuna* gitti mi? Doğruluyorum. "Bu-"

"Cuma günü yürütme komitesine sunmak için hazırlayın ve bir sonraki hafta bir görüşme için bazı sonuçlara ihtiyacım olacak."

Donuyorum. *Sonuçlar?* İsteddiği şey imkansız. Molly'nin milleri takip edecek yazılımı oluşturması lazım. Ödülleri ayarlamam, çalışanlar sürüler halinde ayrılırken takımları nasıl böleceğimi bulmam ve bunu tüm şirkete tanıtmam gerekiyor. Emrimde bir personel olsa bile bir haftada sonuç alamam.

Yine de... bir şeyi başarmış olmanın verdiği heyecanı azaltmıyor ve bunu kabul etmesini istiyorum çünkü dün tam bir pislikti. "Yani etkilendin mi?"

Önündeki dosyayı kaydırıyor ve bir iç çekiyor. "Bu kurulun kararıydı, benim değil. Görevi anladığınızı sanıyordum.

hayran kalacakları bir şeyle gelmemekti."

Eğer bir yabancı olsaydı, bu konuşma beni korkuturdu. *Özür dileyebilirdim.* Ama bu çocuk eskiden suya koşarken çığlık atan, yüzen bir şambrelin üzerinde durup arkadaşları onu alabora edene kadar göğsünü maymun gibi döven çocukla aynı çocuk. Hayatımın hiç kimsenin olmadığı bir noktasında bana karşı sürekli nazik olan aynı çocuk. Korkutması gerekse bile beni korkutmuyor.

Sırıtıyorum. "Yine de etkilenmiş gibi görünüyorsun."

Beni elinin tersiyle itiyor ama ağzının kenarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Tam bir baş belasısın. Git de ihtiyacımız olmayan pahalı programını yarat."

"Bunu yapmaya hevesliyim."

Gerçek olmayan gülümsemesi kaybolur. "Lucie, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Şirketle ilgili konuşamayacağım şeyler var ama... mümkün olduğunca düzenli olmamız gerekiyor. Yönetim kurulu senin küçük aptal yürüyüş programını ne kadar severse sevsin, üç ay içinde yeni bir işe ihtiyacın olacak."

Kırk sekiz saat önce bana sadece iki haftam olduğunu söylemesi dışında. Şimdi potansiyel olarak *aylarım* var.

Üç ay tüm hayatımı değiştirmek için yeterli bir süre.

Çarşamba gecesi yine geç saatlere kadar ayakta, yürüyüş programının web sayfası üzerinde çalışıyorum. Çocukken bütün yaz Ruth'un yanında oturup bana verdiği işleri tamamlamak berbat bir şeydi - özellikle de üvey kardeşlerimin yazlarını nasıl *geçirdiklerini* anlayacak yaşa geldiğimde, Avrupa tatillerine ağırlık verip "*İçeride kalmalısın ki kimse Robert Underwood'un gayrimeşru çocuğu olduğundan şüphelenmesin*" konusuna daha az odaklanıyorlardı. Ama aynı zamanda o yazları beni annemden daha fazlası olmam için donatarak geçirdi ve onlar sayesinde şu anda HTML'yi ve bir hibe teklifinin nasıl yazılacağını biliyorum. Onlar sayesinde tüm bunları başarabileceğimi *ummaya* bile istekliyim.

Molly telefonda bana yazılımı anlatırken Perşembe günü yine sadece iki saatlik uykuyla esniyorum. Bana uykusuzluğun uzun ömürlülükle negatif ilişkili olduğunu ve genel olarak Jeremy'yi zehirlenmenin daha sağlıklı bir çözüm olacağını hatırlatıyor. Daha sonra Norveç'teki hapishanelerin kaplıcalara benzediğinden bahsediyor, ancak bunun benim durumumla ne kadar alakalı olduğundan emin değilim. Sanırım Jeremy'nin zehirlenmesini gerçekten istiyor.

İkizleri okuldan sonra markete götürürken o kadar yorgunum ki neredeyse hissizleşiyorum. Raflardan yiyecekleri çekip almalarını engellemek bir yana, koridorlarda ilerleyecek enerjim bile yok. Henry yanlışlıkla hediye kartlarının olduğu bir vitrini devirdiğinde, gözyaşlarına boğulmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Yüzüme kan hücum ederken sakinmiş gibi davranarak yere diz çöküp hediye kartlarını toplamaya başlıyorum, Sophie ise almayı planlamadığım bir paket cipsi açıyor.

"Hanımefendi, çocuklarınız koridoru kapatamaz" diyor bir çalışan. "Ve cipslerin parasını ödemek zorundasınız."

Annem bu saçmalığı kabul etmezdi. Topladığı tüm hediye kartlarını yere atarken onun gözlerinin içine bakardı. Sophie'nin açtığı cips paketini alır, çöpe atar ve *"Tüh, görünüşe göre temizlik yapman gerekecek"* derdi.

Çocukken onun insanları azarlamasını izlerken milyonlarca kez öldüm, ama şimdi... anlıyorum. Bunun gibi adamlar kolayca ezebilecekleri, karşılık veremeyecek kadar zayıf birini isterler ve ben ona yanlış kızı seçtiğini göstermeyi çok isterim.

Hayatım boyunca annemden farklı olmaya çalıştıktan sonra, bazı zorluklarla karşılaştığım anda tıpkı onun gibi mi olacağım?

"Hadi çocuklar," diyorum, hediye kartlarını yanımdaki rafa koyuyorum ve mağazanın ancak yarısını geçebilmiş olmamıza rağmen kasaya doğru ilerliyorum.

Sophie bir gazetenin başlığını seslendirmeye çalışırken kasiyer hesabı ödüyor. Ona fonetik öğrettiğim için pişmanım. "In...cuh. In...cuh...sss. Anne, o kelime neydi?"

Başlıkta *Ensest yazıyor! Amerika'nın Favori TV Babası Hakkında Şok Edici Detaylar!*

"Hanımefendi, kredi kartınız reddedildi" diyor kasiyer.

Göz kırpıyorum. Bir hata olmalı ama arkamda sinirli bir müşteri kuyruğu var ve tartışmaktansa başka bir kart kullanmak daha hızlı.

İkinci kart da çalışmıyor ve midemde yavaş ve kesin bir korku dönmeye başlıyor. "Banka kartımı kullanacağım."

Arkamdaki adam ne kadar uzun sürdüğüm için hayal kırıklığı içinde inlemeye başlarken, boynuma tırmanan sıcaklıkla onu yerleştiriyorum.

"Yetersiz bakiyeniz olduğunu söylüyor," diye anons ediyor.

Üç bin gitti. Jeremy nasıl olduysa *hesabında* olmayan bir çek hesabını boşaltmayı başardı, yani elimizde neredeyse hiçbir şey yok.

-Evde çok az bir miktar nakit para var ve ilk maaşımı alana kadar bir kuruş daha yok.

Tüm bu durumla ilgili tek şaşırtıcı şey benim bunu öngörememiş olmam.

Annem... o bunu tahmin ederdi.

CALEB

Lucie Cuma sabahı konferans salonuna kolsuz, vücuda oturan yeşil ipek elbisesi, kırmızı dudakları ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış siyah saçlarıyla girdi.

Bakması gereken iki küçük çocuğu olan ve boşanmak üzere olan bir kadına benzemiyor. Hunter'ın geniş gülümsemesine ve akıllı tahtada zorlandığı anda ayağa fırlamasına bakılırsa, Hunter'ın kendini aptal yerine koymak üzere olduğu bir iş arkadaşına benziyor - bu noktada bunu kendi başına çözebilmesi gerekirdi.

"Senin hatan değil," diye ısrar ediyor. "Bu çöp bir dizüstü bilgisayar. Size yeni bir tane almamız gerekiyor."

Yeni işe alınanla flört etmeye devam ederse, ona dizüstü bilgisayarını vereceğim. "Artık başlayabilir miyiz?" Parmaklarım sabırsızca masaya vurarak soruyorum.

"Gitmem gereken yerler var."

Hunter'la hızlı bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Lucie'nin bakışları, *onun tam bir pislik* olduğunu söylüyor.

Sana asla böyle davranmam Lucie, diye cevap verdi.

Ödülleri gözden geçirmeye başlıyor ve Hunter onu izliyor, şüphesiz elinin her hareketini, her gülümsemesini ve iç çekişini ezberliyor - yani göğüslerine bakmadığı nadir anlarda.

"Çok etkilendim," diyor. "Ödüller ve-"

"Nasıl takip edeceğini göster bize," diye çıkışıyorum. Hunter ona yağ çekmek istiyorsa, bunu kendi zamanında yapabilir. Daha da iyisi, bunu başka birinin şirketinden de yapabilir.

Bakışları benimkilere kayıyor ve bu içgüdüsel bir heyecan, gözlerindeki o kızgınlık kıvılcımı - sanki odanın öbür ucuna yürümüş ve beni yakamdan tutmuş gibi. Geçen hafta sonu merdivene tırmanışını aniden, keskin bir şekilde hatırlıyorum. Unutabilseydim daha iyi olurdu.

"Bir yazılım programı oluşturduk" diyor, bir sonraki slayta geçerken çenesi gıcırıyor. "Çalışanların cihazlarını bağlamalarına olanak tanıyor ve ilerlemelerini birkaç şekilde gösteriyor - neler yaptıklarını gösteren bir grafik ve ekiplerinin diğerlerine kıyasla nerede durduğunu gösteren bir grafik."

Yazılım, Apple'ın yıllarını harcayarak geliştirdiği bir şeye benziyor. Kendisinin yaratmadığını bildiğim bir şey... Wi-Fi'ye nasıl bağlanacağını zar zor bulabiliyor.

"Bunun için bir programcı kullanmanıza kim izin verdi?" Bunu kimin yaptığını zaten bildiğim halde talep ediyorum. *Harvard MBA, kışımın kenarı.* "Zaten personel sayımız az. Birinin bu saçmalık için saatlerini harcamasına izin veremem."

Mark ve Debbie, dehşete düşmeleri gereken *Hunter'a* bakarken bana bakıyorlar. Alt düzey bir çalışana pervasızca asılan *ben değilim*. Bunun gerçek maliyetinin ne olduğunu bilmeye hakkım var.

"Sizin programcılarınızdan birini kullanmadım," diyor dişlerinin arasından. "Bir arkadaşım bana yardım etti."

Bütün bunları onun için bir *arkadaşı* mı yaptı? Kabul etmeden önce ona küçük bir Lucie-tank-üstünde-yüzme gösterisi mi yaptı? Gözlerim elbisesinin yeşiline, çıplak bacaklarına takılıyor. Onunla ilgili bir şey odaklanmamı engelliyor ve bu gerçekten bir sorun haline geliyor. "Sana haber verimiz," diyorum, eşyalarımı toplayıp kapıya yöneliyorum.

Bu lanet odadan çıkmam lazım ki sağlıklı düşünebileyim.

Hayır, *onun* lanet şirketimden gitmesini istiyorum. Bu sürdürülebilir değil.

Ofisime gider gitmez, bu durumu düzeltebilecek tek kişiyi arıyorum.

Harrison telefonu açarken, "Bakın kim telefon kullanmayı hatırlamış," diyor. "Sonunda boşanma davası açmaya hazır mısınız?"

Hayatımın yarısından fazladır arkadaşız, bu da söylediklerinin yarısını görmezden gelebileceğim anlamına geliyor. Yarısından fazlasını görmezden gelmem mümkün. "Hayır, ben

İşe alım yapıp yapmadığınızı merak ediyorum. Geçici bir çalışanım var. İyi iş çıkartıyor ama sadece birkaç hafta daha burada kalacak. Belki bir açığınız vardır diye düşündüm. İş ofisinde ya da insan kaynaklarında?"

"Caleb," diyor gülerek, "ben otuz kişilik bir şirkette çalışıyorum ve senin kaç yüz kişilik bir şirketin var? Bence içimizden birinin bir pozisyon yaratma esnekliği varsa, o da sensin. Kurtulmak için can attığın bir hatunu işe almayacağımdan emin olabilirsin."

"Ondan kurtulmak için çaresiz değilim," diye yalan söylüyorum. "İhtiyacımız olan hiçbir şeyi yapmıyor."

"Tekrar ediyorum, devasa bir şirkette kullanabileceğiniz tek bir becerisi bile yoksa, *bizim* kullanabileceğimiz hangi beceriye sahip olacak? Onu istemiyorsun ve benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun. Tabii bu ateşli komşunla ilgili değilse."

"Ne?"

Gülüyor. "Hepimiz biliyoruz. Mark Liam'a söyledi."

Sikeyim. Lucie'nin benim şirketimde çalışıyor olması gerçekten de kendime saklamak istediğim bir şeydi. "Bak, o çok çalışkan biri. Sadece... rahatsız edici."

"Belki de," diyor, "rahatsız olmak tam da ihtiyacın olan şeydir."

Telefonu kapattıktan sonra inledim. Onun yürüyüş programını imzalamak zorunda kalacağım ve bu hızla giderse ondan asla kurtulamayacağım.

Bu ihtimali neden bu kadar üzücü bulduğumu ben bile anlamıyorum.

LUCIE

I Molly'nin muhteşem yazılımına "bok" dediğine inanamıyorum. Böyle bir hıyara dönüştüğüne inanamıyorum.

Bugünün bu kadar kötü geçtiğine inanamıyorum.

Öğle yemeğinden sonra banka müdürü nihayet telefonlarıma cevap veriyor, ve ağzından çıkan ilk kelimeler, "Bu seninle kocan arasında olduğu için yardımcı olabileceğimden emin değilim" oldu.

Sanki Jeremy parayı *kazara* almış gibi, "Ondan fonları geri vermesini istediniz mi?" diye devam ediyor.

"Kafam karıştı," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Biri çek hesabıma girerse -şifreyi ona vermedim, sadece tahmin etti- yapabileceğin hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun? Bu nasıl yasal olabilir?"

"Orişinal hesabınızdan bizde bir hesap oluşturmuşsunuz, ki o hesap hâlâ açık," diyor. "Yerinizde olsam şifremi değiştirirdim."

Adıma tek bir kredi kartı var, onu da üniversitede almıştım, tabii bulabilirsem. Tüm yetişkin hayatım Jeremy'nin sıkı yumrukları arasındaydı ve göz açıp kapayıncaya kadar onu toza çevirdi. Avukatla olan randevumu iptal etmek zorunda kalacağım ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Akrepler sokar, yaptıkları budur. Çocukları işin içindeyse akrebin sokmayacağını düşünen aptal bendim.

Telefonu kapatıp arkamı döndüğümde Caleb'in orada dikildiğini, kabinin tüm boşluğunu kapladığını ve kravatının düğümünü çektişirdiğini görüyorum. Ne kadar güzel olduğu, ne kadar stresli görüldüğü umurumda değil... Bu sabah için onu affetmeyeceğim. *Molly'nin yazılımı harikaydı ve buna hakkı yoktu-*

"Dur tahmin edeyim," diyor, "şifreniz için çocuklarınızın isimlerini ve doğum tarihlerini kullandınız."

Karısının neden hala uzakta olduğunu merak ediyordum - belki de onun kötü davranışlarına bir ara vermeye ihtiyacı vardı. Beş gündür buradayım ve benim de bir molaya ihtiyacım var.

İç çekiyorum. "Biliyorsun, burada yapılacak en nazik şey, *doğru tahminlerde* bulunmak değil. yaptığım aptalca şey."

"Bu sizi şaşırtabilir ama *kibarlık* beni tanımlamak için sık kullanılan bir terim değildir. Maaşınız için avansa ihtiyacınız var mı?"

Ağzım açık ona bakıyorum. *Kalmayan* birine avans teklif edemezsin. "Benden kurtulmayı umarken neden böyle bir teklifte bulunuyorsun?"

Gözlerini ovuşturuyor. "Yazılımı onaylıyoruz. Buraya bunu söylemek için geldim. Gelecek Cuma'ya kadar sonuçları alamayacağınızı biliyorum, ama Mark görüşmeye gelmenizin iyi bir fikir olabileceğini düşündü, bunu tartışmak için." Kaşlarını çatıyor, uzun bir süre tereddüt ediyor. "Lucie, bu seninle ilgili değil, tamam mı? Gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun."

Gözlerim yanıyor. Biri bana doğru bir şey yaptığımı söylemeyeli uzun zaman olmuştu. *Onun önünde ağlama Lucie. Ağlama.*

Çabalarım rağmen belli oluyor olmalı. Gözleri açılıyor ve arkasını dönmeden önce endişeleniyor. "Zor bir hafta geçirdin," diyor giderken. "Eve git ve biraz uyu."

O tatlılık hala orada, her şeyin altında, başka bir hayattan gelen o tatlılık.

Bu filmde neden bu kadar mutsuz görüldüğünü merak ediyorum.

Önerdiği gibi erken ayrılmıyorum, çünkü bir an önce sonuca ihtiyacı varsa, *hemen* gitmem gerekiyor.

Yürüyüş programını tüm şirkete açıklamak için önceden hazırladığım e-postayı açıyorum. Son bir kez daha göz gezdiriyorum ve gönder tuşuna basarken ellerim titriyor. Birinin *bana* beş yüz çalışana aynı anda yazı yazmam için güvenmesi hâlâ imkânsız görünüyor.

Kısa süre sonra ayrılmayı planlıyordum ama hemen yanıt yağmuruna tutuldum. Yazılımla ilgili çok fazla eleştiri var ve

Dördüncü katta maraton koşan bir adam, ama aynı zamanda iltifatlar ve sadece 'teşekkürler' diyen e-postalar da var.

İK'dan bir kadın bana TSG için başka fikirler vermek üzere odama geliyor. İnsanlar ödül yapısını netleştirmek için arıyor. Hatta Kayleigh, ben yanımdan geçerken maratoncu Wyatt hakkında söylenecek kadar uzun süre telefonunu elinden bırakmıyor.

Nefes almak ve Jeremy'nin bekleyen yeni metinlerini keşfetmek için bir saniyem olduğunda iş günü neredeyse bitmiş oluyor.

JEREMY

İkizleri bir kez olsun okula zamanında bırakabildin mi?

Biraz multivitamin göndereyim mi? Tanrı bilir, servis ettiğiniz yemeklerle birlikte buna ihtiyaçları vardır.

O sadece çek hesabıyla ilgili küçük numarasının bir karşılık bulmamasına kızıyor ve saldırıyor, ama ben yine de beni eleştirdiğinde her zaman yaptığım gibi sönüyorum.

Çünkü o haklı. Evet, okula geç kaldık. Evet, berbat yemekler yaptım. Ve bunlar muhtemelen her ebeveyn için bir noktada doğrudur, ancak hiçbir zaman çok fazla perspektifim olmadı. Garsonluk yaptığım restorana girdiğinde benden altı yaş büyüktü ve çoktan başarılı olmuştu. İlk başta gençliğimin ve saflığımın "sevimli" olduğunu düşündü. "Tapas" kelimesini nasıl telaffuz edeceğimi ya da tirbuşon kullanmayı bilmememi, hiç uçağa binmemiş olmamı ve kayak yapamıyor olmamı seviyordu. Ama evlendikten sonra tüm bunlar değişti. Birdenbire, bilmediğim ya da iyi yapamadığım şeyler kusur oldu. Evde, toplum içinde, bir anne olarak, yatakta başarısız olduğum yönleri göstermeye *hevesliydi*. Değersiz bir başarısızdım, başka bir şey değildim ve aksini kanıtlayacak hiçbir kanıtım olmadığına, etrafta onunkinden başka ses olmadığına tartışmak zordu.

Ama bugün var. Caleb iyi bir iş çıkardığımı söyledi ve insanlar yarattığım bir programdan heyecan duyuyor. Geçici olsa bile, sonunda başarısız olsam bile, Jeremy'nin yankı odasında yaşamaktan daha iyisini hak ediyorum.

Eleştiri. Üçümüz peri masalına kavuşamayabiliriz ama en azından sahip olduğumuzdan daha iyisini hak ediyoruz.

Avukatı henüz iptal ettirmedim ve ettirmeyeceğim de. Eski kredi kartından çekebildiğim kadarını çekeceğim ve geri kalanı için yeni bir kredi kartına başvuracağım. Jeremy'den kurtulmak için ne gerekiyorsa... buna değer.

CUMARTESİ GÜNÜ ÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA, ikizlerle birlikte paslanmış eski kayığı güvertenin altından çıkarıp göle doğru kürek çektik. Dünden beri Caleb'in evinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ne o, ne de gazetesini alan ya da kıyıda kahvesini yudumlayan sevgili karısı. Nerede bu kadın? Eğer Caleb iki haftadır yoktuysa ve ben buraya geldiğimden beri karısı da yok... Bu ayrı kalmaları için çok uzun bir süre.

İkizler suya bir ağ atıyor ve öğleden sonra güneşinin altında tekneyi itip kakarak korsan hazinesi avlıyorlar. Bir zamanlar onlar için hayal ettiğim çocukluk buydu ve Jeremy'den kurtulabilirsem, belki bunu onlara verebilirim.

"Şu tarafa git anne," diye emrediyor Sophie, gölün dalların sudan çıktığı bölümünü işaret ederek, bir zamanlar dikkate almadığım bir uyarı.

"Yapamam," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Sana burada mahsur kaldığım zamanı anlattığımı hatırlıyor musun? İşte orada oldu."

"Leydi Victoria gibi davranırken o çocuk seni nerede kurtardı?"

Bu hikayeye *bayılır*. "Evet."

"Bana Leydi Victoria kitabını ne zaman okuyacaksın?" diye soruyor. "On bir yaşıma geldiğimde mi?" Artık interneti tamamen unutmuş durumda.

Kürekleri suya batırıyorum ve rıhtıma doğru kürek çekmeye başlıyorum. "Yetişkin olana kadar olmaz."

"Sen onu on bir yaşındayken okudun," diye itiraz ediyor. Gülüyorum. "Seni temin ederim Sophie, okumamalıydım."

Teyzemin 'çocuklar için değil' dediği kitapların bulunduğu bir raftaydı ve beş yaz boyunca arka bahçeye adımını bile atmamış bir çocuk için gizlice almak alışılmadık bir isyankârlıktı. Ama teyzem gece için gitmişti ve annem planlandığı gibi gelmediği için duygularım incinmişti. Bu yüzden kitabı gizlice aldım ve bundan kurtulduğumu fark ettiğimde daha da cesaretlendim: Leydi Victoria refakatçi olmadan göle kayıkla açılmayı başarabilirdiyse ben neden başaramayayım? Dışarısı karanlıktı. Kimse beni göremezdi.

Ne var ki, Leydi Victoria'nın hayatından fırlamış gibi görünen bir olayla tekne mahsur kaldı ve yardım istediğimi duyan Caleb, ay ışığında suyu yarararak beni kurtaran Caleb oldu.

Bu... inanılmaz romantikti ve onun yaklaşmasını izlerken gözyaşlarım anında kurudu.

Bana hızla ulaştı, ıslak saçlarını alnından geriye doğru iterken teknenin kenarını kavradı. Fark ettiğimden çok daha fazla büyümüştü. Lord Devereaux'nun *'sanki Yaratıcı tarafından yontulmuş bir yüzü ve günah işlemek için yapılmış bir ağzı'* vardı, ama Caleb'in yüzünün daha yontulmuş, ağzının daha da günahkâr olduğundan emindim, gerçi bir ağzı tam olarak neyin günahkâr yaptığını bilmiyordum.

"Sıkıştım," diye fısıldadım. "Ve nasıl yüzüleceğini bilmiyorum."

"Bekle. Seni dışarı çıkaracağım." Bana sırtıttı ve onda olduğunu bilmediğim bir gamzesini gösterdi. "Ben çalışırken, belki sen de Bayan Underwood'un teknesini neden çaldığını açıklayabilirsin."

Ona gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum. Tam on bir yıl boyunca kimseye gerçeği söylememiştim ama söyleyebilmeyi çok isterdim.

"Ödünç aldım." Yanlarına çamurlu bir kürek koyarken ayaklarımı yaklaştırdım. "Ama onu geri getirecektim."

Kayığın en ucuna gitti ve sonunda gevşeyene kadar bir o yana bir bu yana çevirdi. *"Pijamalarınla* bir tekne ödünç aldın ve yüzme bilmediğin halde gece vakti denize mi açıldınız?"

"Bu benden çok Leydi Victoria Jordan'ın hatasıydı. Benim kitabımdan."

Tekneyi kıyıya çekmeye başladığında ona isyanını, uzun beyaz elbisesini ve Lord Devereaux'nun kötü cazibesini anlattım.

"Neden evliliğe bu kadar karşı?" diye sordu. "Ve Lord Devereaux'nun cazibesini, bilirsiniz, çekici olmanın aksine *kötü* yapan nedir?"

Beni gerçekten dinliyordu, annemin hiç yapmadığı bir şeydi bu. O anda ona olan sevgim on kat arttı. "Kadın son derece bağımsız. O da kötü biri çünkü yuva kurmak istemiyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani tam olarak aynı şeyi istiyorlar, ama bu sadece kötü mü?"

Lord Devereaux'nun aynı zamanda bir çapkın olduğunu açıklamak üzereydim, görünüşe göre bu, o tarihsel dönemde bir erkeğin olabileceği hem en iyi hem de en kötü şeydi, ama çoktan *rıhtıma* varmıştık. Bu sefer onunla konuşmamız çok hızlı geçmişti ve ona *kendimden* bahsetmek isterken tüm zamanımı bir *kitaptan* bahsederek harcamıştım.

Bir resim yarışması kazandığımı, bugünün doğum günüm olduğunu, annemin çok güzel olduğunu ve birkaç yıl beklerse benim de öyle olacağımı bilmesini istedim. Ama hepsini nasıl anlatacağımı bilmiyordum, bu yüzden o tekneyi teyzemin güvertesinin altına geri çekerken sessizce durdum.

Döndüğünde, "Kimseye söylemeyeceğim," dedi, "ama yüzmeyi öğrenene kadar bir daha göle açılmayacağına dair bana söz vermelisin."

Başımı salladığımda bana son bir kez sıırttı. "O halde Leydi Victoria, size iyi geceler diliyorum."

Ondan sonra birkaç kez daha konuştuk - ben teyzem yokken evden gizlice çıkıyordum ve onun beni duyabileceği kadar gürültü yapıyordum

-Ama o zamanlar dört yaş fark çok önemliydi. Ben hep çocuktum, o ise neredeyse büyümüştü.

Ruth'un sahip olduğu her şey bana gitti - sanırım babamın sırrını saklamak için harcadığı onca yıl için özür dileme şekli - ve sonunda bu para üniversite masraflarımı karşılamama yardımcı oldu, ama Caleb ve ben birbirimizi ergenlik çağında, genç yetişkinler olarak tanıma şansına sahip olsaydık neler olabileceğini merak ediyorum. Ruth ölmeseydi ve annesi evlerini satmasaydı,

aramızda bir şeyler olabilir miydi? Çocukken hayalini kurduğum şey olabilir miydik?

Çünkü hâlâ saklamam gereken bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum.

"Anne, o adam kim?" Sophie hayalimi yarıda keserek soruyor. O bir Elimde tutmam gereken çocuğun bizimkinden çok daha güzel bir tekneden indiği rıhtımı işaret ediyorum. Bugün üzerinde bir şort ve tişört var ve ben isteğim dışında onun keskin çenesine, sert baldırlarına, benim kalçalarımından daha büyük olan pazularına bakıyorum.

Tanıştığımız gece dilimin tutulmasından dolayı çocukluk halimi suçlayamam; yetişkin pek çok kadının da *böyle* bir durumla karşılaştığında dili tutulurdu.

Yanaştığımızda taşıdığı büyük metal parçasını yere bırakıyor ve yanaşmamıza yardım etmek için elini halata uzatıyor, ancak yardımını gönülsüzce yaptığı açık.

"Sophie ve Henry," diyorum her ikisini de tekneden kaldırarak, "bu komşumuz Bay Lowell."

Normalde suskun olan Henry öne çıkar ve Caleb'ın iskeleye bıraktığı metal parçasını alır.

"Henry, dur!" diye bağırarak peşlerinden merdivene tırmanıyorum. Beni görmezden geliyor, ikinci bir parça kapıp ilkinde takıyor.

"Birlikte gittiklerini nereden biliyorsun?" Caleb Henry'ye sorar. Sesinde kızgınlık değil merak var, sanki başka bir yetişkinle konuşuyormuş gibi.

Henry cevap vermiyor ama yüzünde gülümsemeye benzer bir pırıltı belirliyor ve boğazımda o tanıdık gerginliği hissediyorum, gözlerimin arkasına sıkışıyor. Onun için o kadar çok şey istiyorum ki patlayabilirim ve ona hiçbir şey verebileceğimden emin değilim.

"Çocuğunuz var mı?" Sophie soruyor. Bunların hiçbirinin Caleb'ın çocukları küçümsemesine karşı olmadığından eminim.

Çenesinde bir kas esniyor. "Hayır."

"Kız arkadaşın var mı?" diye devam etti. "Babamın bir kız arkadaşı var. Adı Whitney ve hâlâ üniversitede okuyor. Bu yüzden şimdi burada yaşıyoruz."

Oh, Tanrım.

"Bunu sana kim söyledi?" Mırıldanıyorum, yüzümdeki kan çekiliyor.

"Lola," diye cıvıldıyor cevap olarak. "Annesi artık Şeftali Kraliçesi olmadığını ve babam daha yeni bir model istediği için olduğunu söyledi."

Siktir. Siktir. Siktir. Bunu okulda tartışıyor olmalarından ve çocuklarımla tartışıyor olmalarından nefret ediyorum. Daha küçük bir not olarak, Sophie'nin patronuma söylemesinden nefret ediyorum.

Caleb'in gözleri ondan bana bakarken irileşiyor ve bir zamanlar olduğunu hayal ettiğim çocuğun bir ipucunu görüyorum - endişelenebilen, şefkatli biri. Ama gerçekten öyle biri olup olmadığı bile önemli değil ve şu anda uğraşmam gereken çok daha büyük bir sorun var.

Ona tek kelime etmeden Sophie'yi bir elinden, Henry'yi de diğer elinden tutup doğruca eve götürüyorum.

İçeri girdiğimizde onların karşısındaki sedirde oturuyorum ve konuşmadan önce tereddüt ediyorum. "Lola'nın öyle dediğini duyduğunuz için üzgünüm," diye başlıyorum.

Sophie'nin başı öne eğilir. "Ama bu doğru, değil mi?"

Yanağımın içini ısıırıyorum. Tüm çocukluğumu bir babam olmasını dileyerek geçirdim. Onlar için yanlış birini seçtim ama... o hala onların babası ve hayatlarının geri kalanında bir şekilde onunla muhatap olacaklar. Onunla, bana yaptıklarıyla lekelenmemiş bir ilişki kurmayı mümkün olduğunca hak ediyorlar. "Babam ve ben birlikte çok mutlu değildik."

Henry kucağıma oturup başını göğsüme yaslarken, Sophie derin düşüncelere dalmış bir halde kaşlarını çatıyor. "Whitney şimdi de Şeftali Kraliçesi mi oldu?"

"Hayır," diyorum iç çekerek. "O hiç kimse değil."

Sesimin acı çıkmaması için çok uğraşıyorum ve sanırım pek de başarılı olamıyorum. Sophie, Henry'nin yanında kucağıma sıkışıyor ve teselli etmek için küçük elini yanağıma koyuyor. "Sorun yok, anne. Hâlâ güzel olduğunu düşünüyorum."

CALEB

M *Babanın bir kız arkadaşı var.
Artık Şeftali Kraliçesi değilsin ve babam daha yeni bir model
istedi.*

Keşke o anı beynimden silebilsem, Lucie'nin kızı konuşurken nasıl solduğunu unutabilsem.

Onunla kocası arasında ne olduğunu düşündüğümünden emin değilim ama bu değildi. Çünkü kim *Lucie*'yi aldatır ki? Nasıl olur da biri *onunla* birlikte olacak kadar şanslı olur ve *onun* yerine başkasını seçer?

O akşam onu rıhtımın kenarında ayaklarını sallarken görüyorum. Uzaktan bakınca bir zamanlar olduğu kızıdan pek de farklı görünmüyordu; geceleri gizlice rıhtıma inen, gözleri faltaşı gibi açılmış, kararsız, sırlarını sanki bir an daha tutmaya dayanamayacakmış gibi bana fısıldayan sıska çocuk. Babasının Robert Underwood olduğunu itiraf etmeden önce onu burada sadece birkaç kez görmüştüm ve o zaman bu belirsizliği bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Çünkü babam gibi teknoloji CEO'ları arasında bile Underwood önemli biriydi. Ve yoluna çıkan birini mahvetmekte tereddüt etmeyecek bir adam olduğunu zaten biliyordum.

"Annemin kürtaj yaptırmasını istedi," demişti o gecelerden birinde, ince omuzları kamburlaşmıştı. *"Annem onun ne kadar cimri olacağını bilseydi aldıracağını söylüyor."*

Bu, hiçbir çocuğun ebeveynleri hakkında bilmemesi gereken türden bir şeydi, özellikle de onun yaşındayken. Ve ağzı titrediğinde, onu zorlamaya çalıştığında

bir gülümseme, hasta ve çaresiz hissettim. Şimdi keşke onun için bir şeyler yapsaydım diyorum ama yine de ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Ayaklarım rıhtıma çarpıyor ve beni burada gördüğüne şaşırmadan dönüp kaşlarını kaldırıyor. "Kızım sana özel sorular sormasın diye mi akşam olmasını bekledin?"

"Evet, bundan böyle tüm tekne gezintilerimi ve güneşlenmelerimi gece yarısı ile sabah beş arasında yapacağım."

Bu bana sadece yarım bir gülümseme kazandırır.

"Sanırım o olayla ilgili hiçbir şey çocukları sevdiğine karar vermeni sağlamadı."

On yıl sonra ilk kez bacaklarımı iskelenin kenarından aşağı sallamadan önce yanına çöküyorum. "Çocuklardan *nefret etmiyorum*, biliyorsun. Sadece size karşılığında çok az şey sunarken mantıksız miktarda bakım gerektiren canavarlar olduklarını düşünüyorum."

Ellerinin üzerine yaslanıyor. Gözlerinde nazik bir şey var. "Karşılığında size her şeyi sunuyorlar. Ama bu... soyut bir şey."

"Mükemmel. Siz maddi olmayan avantajlarınızın tadını çıkarın. Ben de tüm boş zamanımı ve harcanabilir gelirimini kendime saklamanın keyfini çıkaracağım." Bu bana sonunda tam bir gülümseme kazandırdı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," diye ekliyorum duraksayarak, "avukat için para ya da başka bir şey, bana haber ver."

"Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Yine de en utanç verici anlarıma tanıklık etmeyi bırakırsanız harika olur."

"Dürüst olmak gerekirse, sizde bunlardan epeyce var gibi görünüyor."

Bu bir çalışana değil, bir arkadaşınıza yapacağınız bir şaka ve o gülse de, muhtemelen bunu söylememeliydim. Bu tehlikeli, ne kadar tanıdık geliyor. Onun etrafında olmak ne kadar kolay. "Ve iş hakkında-"

Beni başından savdı. "Bu senin hatan değil. Başlangıçta bana üç ay denmişti. Ben sadece bunun standart bir deneme süresi olduğunu, kesin bir bitiş tarihi olmadığını düşünmüştüm."

"Başka bir şey bulana kadar seni tutacağım."

"Yapmak zorunda değilsin-" diye başladı ve ben sözünü kestim. Geçen hafta bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Keşke nedenini açıklayabilseydim.

"Lucie, harika bir iş çıkarıyorsun. TSG'nin mali durumu farklı olsaydı, yüzyılın işe alımını yaptığınızı düşünürdüm. O yüzden istediğin kadar kal."

Ama tüm paramı aptalca şeylere harcama."

Gözleri kırışıyor. "Çalışanlarınızın umursadığınızı bilmesini sağlayan aptalca şeylerden mi bahsediyorsunuz?"

"Onlara para ödüyorum," diye itiraz ediyorum. "Neden ben de umursuyormuşum gibi davranmak zorundayım?" Sırıttıyor.

"Yani, *gerçekten* umursasaydın daha iyi olurdu."

Sessizce gülüyorum. "Mümkünse tüm ilişkilerimin işlemsel kalmasını tercih ederim."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "O halde, posta siparişi gelininizle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gelinim. Eninde sonunda Kate'in hangi cehennemde olduğunu soracak. Muhtemelen ona söylemeliyim ama nedense söylememek daha güvenli görünüyor. Aslında en başta buraya gelmemek daha güvenli olurdu.

Ayağa kalktım. "Seni kovma konusundaki ısrarım dışında iyi yerleştin mi?"

"Hâlâ bir tura ihtiyacım var. Tırmanma duvarını nereye koyabileceğimi bulmaya çalışıyorum."

"O zaman tura çıkmamaya devam edeceğinden emin olacağım."

O gülüyor ve ben kendimi panayırdaki en zor oyunu kazanmış bir çocuk gibi hissediyorum. Lucie'yi bu kadar tehlikeli yapan da tam olarak bu: çünkü onu her gördüğümde tekrar görmek istiyorum ve her gülümsediğinde, o gülümsemeyi oraya koyan kişi olmak istiyorum.

Panayırdaki o oyunu kazanmak istiyorum, ödül elimde tutabileceğim bir ödül değilken.

LUCIE

Kayleigh Pazartesi sabahı ilk iş olarak odama geldi, normalden daha da hoşnutsuz görünüyordu ki bu gerçekten bir başarı. "Caleb bana seni gezdirmem gerektiğini söyledi."

ağır bir iç çekişle söylüyor. "Nereden başlamak istersin?"

Bunu düşünmeye vakit bulamadan ayağa kalkıyorum -Kayleigh bana bekletilmekten hoşlanan biri gibi gelmiyor.

Bu noktada ofislerin çoğunu gördüm, ama bir şeyi kaçırmış olmalıyım, çünkü... *hepsi ofis*. "Belki de insanların dinlendiği alanlar. Mola odaları gibi mi?"

"Kafeteryayı mı kastediyorsun?" diye sorar.

Telefonuna geri dönmemiş olsaydı şaka yaptığını düşünürdüm. Ucuz plastik masaları ve linolyum zeminiyle bodrum katındaki floresan ışıklı kafeteryaya gitmiştim. Yemek yemek için oraya bir kez gittiğimde, selofan içinde nemli bir sandviç ya da yağlı suda yüzen taze fasulye yemektense öğle yemeğini atlamayı tercih ettim.

"Hayır, demek istediğim... burada bir arkadaşınla sohbet etmek istersen... bunu nerede yapıyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Hiçbir yerde. Burası pek öyle bir yer değil."

Bunun bir TSG sorunu mu yoksa *Kayleigh* sorunu mu olduğundan emin değilim, çünkü kendisi pek dost canlısı sayılmaz. Ama eğer haklıysa... bu kesinlikle bir sorun. Teyzemin yanında yeterince yaz geçirdim ve insanların maaş ve sosyal haklar için bir işte kalsalar da, başka bir yerde çimler daha yeşil görüldüğünde onları orada tutan şeyin iş arkadaşlarının kendilerini arkadaş gibi hissetmeleri olduğunu biliyorum. Bu da ancak biraz takıldıklarında gerçekleşebilir.

"Başka büyük bir alan yok mu? Bu büyüklükte bir binada bir şeyler olmalı."

Omuz silkiyor. "Evet, ama artık kapalı."

"Bana gösterebilir misin?"

Sanki özel mesajlarını okumak istemişim gibi tek bir kaşını kaldırarak yukarı bakıyor. "Sanırım. Ama soran olursa, beni bu işe bulaştıran sensin."

Onu asansöre kadar takip ediyorum ve yedinci kata çıkıyoruz. Telefonundan Instagram'a bir şeyler yüklüyor. Topuklu ayakkabılarımın fotoğrafını çektiğinden oldukça eminim. Kendi telefonum çalışıyor ama duymazdan geliyorum. Arayan şüphesiz Jeremy ve söyleyeceği her şey bekleyebilir. Tercihen sonsuza kadar.

Açmaya çalıştığı ilk kapı kilitli, ama yan kapıdan içeri girmeyi başarıyoruz, burada güneş ışığı ile dolu büyük bir oda keşfediyorum.

"Burada harika bir alanımız var ama öğle yemeği için alt kattaki zindanı mı kullanıyoruz? Neden?" Kafam şimdiden Caleb'in nefret edeceği planlarla dönüyor ve yürüyüş programı bana bunları başarabileceğimi ummam için yeterince güven verdi.

Yazmayı bitirene kadar cevap vermiyor. "Maliyetleri düşürmekle ilgili bir şeydi."

"Ama mola odasının bakımının bir maliyeti olmamalı," diye itiraz ediyorum. "Yemek bedava değildi, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Benim zamanımdan önceydi. Caleb'in birkaç yıl önce bazı kişisel sorunlar yaşadığını ve değişiklikler yapıldığını duydum."

Caleb'in işi için yaşadığını sanıyordum. Belki de tamamen kendi seçimi değildir.

Perşembe akşamı ikizlerle sahilde otururken Caleb beliriyor, üzerinde hâlâ takım elbisesi ve düğmeli bir pantolon var.

Gözleri çıplak bacaklarıma kayıyor ve bir süre orada kaldıktan sonra sarsılarak uzaklaşıyor. "Yakında bir konferans görüşmem var," diyor, "ama röportajı konuşmak için bir dakikan var mı?"

Ona tamamen yabancı bir kavram olan *işten izinli* olduğumu belirtmeyi düşünüyorum, ancak açıkça stresli, bu yüzden telefonumu yanımdaki Adirondack sandalyesinden kaldırıyorum ve oturması için işaret ediyorum.

Uzun bacaklarını önünde uzatıyor, gülünç bir şekilde yerinde durmuyor. Yanlış bir hareket yaparsa pantolonunu mahvedecek.

Onunla göz göze geldiğimde bir elimi kaldırarak batmakta olan güneşi engelliyorum. "Ben de tam sen ve arkadaşlarının inşa etmeye çalıştığınız salı düşünüyordum. Hatırlıyor musun? Belki on iki yaşındaydın?"

Kaşlarını çattı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu benim haftamın en önemli olayıydı. Bütün gününüzü bunun üzerinde geçirdiniz, ama yanınızda yaşlı bir adam vardı ve o üzerine çıktığında patladı."

"Beck." Gülümsemesi çıplak bir şey, gençliğindeki gibi değil. "Daha yaşlı değildi. Hepimiz daha ergenliğe bile girmeden 1.80'e ulaşmıştı. Eğlenceli bir gündü."

Güneş ufukta kaybolmaya başlıyor. Ayaklarımı kuma sokuyorum, ısınmak için onları oraya gömüyorum. "*Hepsi* eğlenceli günler gibi görünüyordu."

Omuzunu silkiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, evet."

Orada saklı daha karanlık bir şey var. "Sesin emin gelmiyor."

Nefes veriyor. "Annem için çok zordu. Babamın daha az çalışmasını sağlayacağını umarak burayı satın aldı. Onun yerine, biz gittiğimiz için rahatladı, böylece daha fazla çalışabilecekti."

"Hiç yavaşladı mı?"

Caleb bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Tam olarak değil. TSG onun şirketi idi ama ben Wharton'dan ayrıldıktan hemen sonra mali sıkıntıya girdi ve felç geçirerek öldü. O zamandan beri bunu çözmeye çalışıyorum."

"Özür dilerim," dedim ona. Gerçekten TSG'nin başına geçmek *istiyor muydu* yoksa raydan çıkan başka planları mı vardı? Nasıl soracağımı, hatta sormam gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum.

Caleb omuz silkerek, "Bir süre önceydi," diyor. "Her neyse, yarın için hazır mısın?"

"Emin değilim." Henry'yi bir kova çamurla tehdit ediyor gibi görünen Sophie'ye gözlerimi kısıyorum. "Hâlâ bir sonuç alamadık ama

Ayrıca... muhabir bana şirketin nasıl değiştiğini soracak ama aslında değişmedi, değil mi? Dürüst ol, bu konudaki her şeyden nefret ediyorsun."

"Bakın, bence insanlar iş sözleşmelerinde belirtilen haklarla yetinmeli. Bugünlerde herkes masasında bir sabah masajı ve Frappuccino bekliyor, sanki işe gelerek şirkete bir iyilik yapıyorlarmış gibi. Potansiyel faydasını kanıtlayabilirseniz bir şeye para yatırmaya istekli olabilirim, ancak hepsini terapi köpeklerine ve tütsülere harcayabilmeniz için size açık çek yazmayacağım."

"Ben daha çok meditasyon mumları ve şifalı kristaller gibi şeyler düşünüyordum."

Ağzı seğiriyor. "Buna hiç şaşırmadım."

Sophie ve Henry tartışmayı bırakıyor ve Sophie elinde bir kova kumla bana doğru koşuyor. "Ne aromalı istiyorsun?" diye soruyor.

Ellerimi uzattım. "Çilekli alabilir miyim?"

Başını sallıyor. "I-D-H-T."

Yine kod oyunu. Sophie şu anda sınıfında birinci sınıflara okuma konusunda katılan tek çocuk, bu da Henry'nin mücadelesini çok daha belirgin hale getiriyor. En başta bunu başlattığım için kendimi suçlu hissediyorum ve Henry'yi korumak için elimden gelse Sophie'nin başarısını ondan alacağım için suçluluk duyuyorum. Çocuklarınız büyür ve değişir; anneliğin değişmeyen tek yanı ise lanet olası suçluluk duygusudur.

"Bende... yok mu?" Sanırım. "Ummm... nane cipsi?"

"Tamam," diyor ve ıslak kumu ellerime ve bacaklarıma döküyor. Caleb'ın bakışları yine kalçalarıma takılıyor.

"Bu baş harfler de neyin nesi?" diye soruyor ben kumları temizlerken.

"Sadece onlarla oynadığım bir fonetik oyunu. Çoğunlukla Sophie'ye onaylamadığını ifade etmek için bolca yol veriyor."

Yüzünden hüznü bir ifade geçiyor. "Çok şirin."

Kalbimde küçük, garip bir burkulma var. Çocuklara '*makul olmayan miktarda bakım gerektiren canavarlar*' diyen bir adamdan bekleyeceğim son kelime *şirin* olurdu.

Henry de Sophie gibi sahilde yürüyor ama bana gelmek yerine Caleb'a gidiyor.

"Hayır, Henry," dedim. "Bay Lowell güzel kıyafetler giyiyor."

Caleb'ın bakışları Henry'ye bakarken yumuşar. "Ben... şeftali alacağım."

Henry başını *hayır* anlamında sallıyor, yüzünde bir zevk hayaleti belirliyor. Aynı anda hem üzüntü hem de sevinçle sertçe yutkunuyorum.

"Peki ya kuru üzümlü rom? Ondan var mı?"

Henry yine başını sallar ve Caleb güler.

"İşinizi çeşitlendirmeniz gerektiğini düşünüyorum ama olsun. Ben vanilya alacağım. Lütfen bana vanilyanız olduğunu söyleyin."

Henry başını sallıyor ve ıslak kumu Caleb'in açık ellerine kürekle döküyor, kum hemen Caleb'in pantolonuna sızıyor. Ve tam anlamıyla şok oldum, Caleb güldü. Gerçek bir kahkaha; göğsünüzde hissedebileceğiniz türden, ne hakkında olduğuna dair en ufak bir fikriniz olmasa bile sizi gülümsetecek türden.

Gamzesi on üç yıl önce olduğu kadar sert vuruyor.

Ayağa kalkıyor, pantolonunu fırçalıyor. "Yarın elinden gelenin en iyisini yap," diyor aniden ve ben daha cevap vermeyi düşünemeden uzaklaşmaya başladı bile.

Kimsin sen, Caleb Lowell? Bir zamanlar olduğun çocuğa ne oldu?

Çünkü birimizin onu bulmaya çalışması gerekiyor gibi görünüyor.

T Ertesi sabah, yönetim kuruluna yaptığım sunum için giydiğim yeşil elbiseyi giydim. Sahip olduğum en işveli şey buydu ama Caleb'in ofisine girdiğimde kaşlarını çatı, yüzünde Gözlerim bir anlığına elbiseye takıldı. Bu kadar kısa sürede bir kıyafeti tekrarladığımı kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştüm.

Terleyen avuçlarımı yanlarımda gezdiriyorum. "Ne zaman gideceğimizi görmek istedim."

Kaşları çatıldı. "Görüşme için mi?"

Sırıyorum. "Hayır. Coachella."

"Bakın kim birden ukala kesildi."

"Dürüst olmak gerekirse," diye karşı çıktım, "ben her zaman ukalanın tekiydim. Sadece daha önce beni dinlemiyordun."

Ağzı kıvrılıyor ama bakışları çoktan dizüstü bilgisayarına geri dönmüş. "Hâlâ dinlemiyorum aslında. On bir buçuk, ama ayrı ayrı gitmeyi planlayalım."

İki araba almak aptalca geliyor ama ne diyebilirim ki? *Bu görüşme için deli gibi gerginim ve varlığınızı açıklanamaz bir şekilde rahatlatıcı buluyorum?*

Doksan dakika sonra Caleb benimle aynı anda ön kapıya ulaşıyor ve aniden duruyor. "Sen iyi misin?"

"Biraz gerginim," diye cevap veriyorum, dudaklarımı büzerek gülümsüyorum. "Yine de dikkatli ol. Neredeyse oradaki bir çalışan için endişeleniyor gibiydin."

"Bunun 'Bugün bizi pislik gibi gösterme' demekten daha iyi olduğunu düşündüm."

Ona zayıf bir el salladım. "Sanırım orada görüşürüz."

Bana bakıyor, sessizce bir şeylerle boğuşuyor. "Benimle gel. Direksiyon başında bayılmana izin veremem."

"Ölebileceğim için mi yoksa size iyi bir halkla ilişkiler sağlayamayacağım için mi?"

"Halkla ilişkiler, tabii ki," diyor. "Senin ölümün şirkete para kazandıracak."

Gülüyorum ve sinirlerim dağılmaya başlıyor. Onu kamyonetine kadar takip ediyorum; çoktan yolcu kapısını açmış, aletleri ve harcı arkaya atmaya başlamıştı. "Dağınıklık için üzgünüm," diyor. "Vakit bulabilirsem göl evini yenilemeyi düşünüyorum."

Zaten çok fazla çalışan ve birini tutacak parası olan bir adam için iddialı görünüyor. Ve karısının, Caleb'in var olmayan boş zamanlarında gerçekleşecek bir tadilatı beklemek isteyeceğini düşünemiyorum.

Karısı Lucie'yi sorma. Sakın-

"Onu tavan arasında mı saklıyorsun?" Arabaya tırmanırken ağzımdan kaçırdım. Elindeki emniyet kemeri havada asılı duruyor. "Ne?"

"Karın."

Çenesi kayıyor. Emniyet kemerini takar ve motoru çalıştırır. "Hayır. O sadece... bir süreliğine uzakta."

"Bu tam da karısı tavan arasına hapsedilmiş ya da bahçeye gömülmüş bir adamın söyleyeceği türden karanlık bir şeye benziyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bahçe mi? Çok fazla çalışıyorum. O kadar kazmaya ne zaman vaktim olur ki?"

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Yani yakında eve dönüyor olmalı?"

"Evet," diyor ama sesinde her şeyden çok acımasız bir teslimiyet var. "Belki. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Rehabilitasyonda."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. *Uzakta* olduğunu söylediğinde, her kış Cabo'ya kız kıza gezmeye giden okuldaki yoga anneleri gibi bir yerlerde seviştiğini hayal ettim. *Rehabilitasyon* hiç aklıma gelmedi. "Çok özür dilerim. Neredeyse bitti mi?"

Yutkunuyor. "Sanırım öyle."

"Bu... çok belirsiz bir cevap."

Yola döndü, sonra bana baktı. "Sessiz kalmaya çalıştığım bir şey ama... yaklaşık bir yıl önce Kate bir alem yaptı ve TSG'nin kurumsal hesabını boşalttı - o sırada kokainle kafayı bulmuştu ve görünüşe göre bir torbacıya bir ton borcu vardı. Bu yüzden ismim web sitesinden silindi - böylece onun yaptığı başka bir şeye karışırsam, bu şirkete geri dönmeyecek. Yönetim kurulu, rehabilitasyona gittiği sürece suçlamada bulunmamayı kabul etti. O da istemeyerek gitti."

Vay be. Bu ifadede işlenmesi gereken çok şey var. Ama en çok bir şey göze çarpıyor. "Bir yıl önce mi ayrıldı? İnsanların bu kadar uzun süre rehabilitasyona gittiğini bilmiyordum."

Burun delikleri alevlenir. "Öyle değil. Ve tam bir yıl olmadı. Temmuz sonunda girdi, Eylül'de çıktı ve birkaç hafta önce tekrar girene kadar tamamen ortadan kayboldu. Ondan haber bile almadım. Sadece faturayı aldığım için biliyorum."

Neredeyse bir yıldır görüşmüyoruz ve o hâlâ bekliyor. Hiç kimse -ne Jeremy, ne de kendi ailem- beni *en iyi* halimle istemedi, ama Caleb burada, en kötü halindeyken onu terk eden ve bu sırada ona korkunç şeyler yapan birini istiyor.

"Onu özlüyor olmalısın," diyorum usulca.

Restoranın otoparkına girdiğimizde "Bu... karmaşık" diye cevap verdi. çok.

Beklediğim cevap bu değildi. *Karmaşık* demek... Hayır, değil. onu özlüyor. Ya da belki evet, onu özlüyor ama geri döneceğinden emin değil.

Ve cevabın neden önemli olduğunu hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Caleb'in özel hayatına röportajdan çok daha fazla odaklanmış bir şekilde onu içeride takip ediyorum, ta ki o nefesinin altında küfür edene kadar.

"Lanet olsun," diyor. "Boku yedik."

Ben daha ne olduğunu sormadan yakındaki bir masaya doğru yürümeye başladı bile. Ev sahibesine özür dileyen bir gülümseme gösterip peşinden koşuyorum, tam masada oturan adam ayağa kalkıp Caleb'e elini uzatırken varıyorum. "David Murphy. Hikayeyi Anna'dan devralıyorum."

Bunu söyleme şekli hırçın, sanki dövüş başlamadan önce birbirlerini selamlayan iki boksör gibiler.

"Kim olduğunu biliyorum," diye yanıtılıyor Caleb, ağızını büzerek. Bana eliyle işaret ediyor. "Bu Lucie Monroe, yeni Çalışan Programları Müdürümüz."

Murphy elimi sıkıyor ama odaklandığı kişi Caleb... açıkça düşmanca bir şekilde. Biz daha yerimize tam oturmadan telefonunun *kayıt tuşuna bastı*. "TSG az önce 'eyaletin en kötü işvereni' gibi şüpheli bir onura aday gösterildi," diye başlıyor. "Buna bir tepkiniz var mı?"

Yutkunuyorum. TSG'nin itibarının *bu kadar* kötü olduğunu bilmiyordum. Ama beni daha çok endişelendiren David Murphy'nin çoktan saldırıya geçmiş olması. Ruth'un evinde yüzlerce görüşmeyi sessizce izledim ve hiçbirini böyle başlamadı. Sanki buraya bilgi almak için gelmemiş de bizi gömmek istiyor ve Caleb, çalışanların Frappuccino istediğine dair atıp tutmalarından biriyle cevap verirse bunu başaracak.

"Açıkçası, bu hiçbir şirketin duymak isteyeceğı bir şey değil," diye cevaplıyor Caleb yumuşak bir şekilde, "ama bu bir uyanış çağrısı oldu: çalışan memnuniyeti birinci önceliğimiz olmalı. Lucie'yi bu yüzden işe aldık. Nihayetinde, bu deneyimin bizi daha güçlü kılacağını düşünüyorum."

Bu tamamen saçmalık ama en azından Caleb'in şirketin iyiliğı için söylemesi gerekenleri söyleme isteğini takdir edebilirim.

Garson kız içki siparişlerimizi alıyor ve masaya bir sepet ekmek bırakıyor, parmağındaki yüzüğe rağmen Caleb'e birkaç kez bakıyor.

"Bazıları fikir değişikliğinizin zamanlamasının şüpheli olduğunu söyleyebilir," diyor Murphy ayrılırken, "adaylıkla aynı zamana denk gelmesi."

Caleb bir rulo alır. "Hiç de değil. Bu bir süredir üzerinde çalıştığımız bir şeydi.

Doğru adayı bulmak için bekliyorduk."

Murphy daha bana dönmeden midem bulanıyor. Bir sonraki sorusunun ne olacağını şimdiden biliyorum.

"Peki," dedi bana, "bu sorunu çözmek için benzersiz bir şekilde nitelikli olduğunuz bir yol var mı?"

Hayır. Hiçbir şekilde benzersiz ya da *genel olarak* nitelikli değilim ve muhtemelen *kimin* kızı olduğumu itiraf ederek bu adamı susturabilecek olsam da - ve babamın yüzlerce röportajını izlediğimi ve okuduğumu ve çocukluğumun birçok haftasını sessizce onu dinleyerek geçirdiğimi

Ruth'un insan kaynakları m¼d¼r¼ olarak katıldığı konferans g¼r¼şmeleri - bu benim gitmek istediğim yol değil.

"Benzersiz bir şekilde nitelikli olduğumu iddia edebilir miyim bilmiyorum," diye cevap veriyorum en iyi g¼zellik yarışması g¼l¼msemele, "ama herkesten daha iyi anladığım bir şey var, o da aidiyetin ¼nemi ve her şirket için ofisi evin bir parçası gibi hissettirmenin yollarını bulmanın ne kadar hayati olduğu, ¼zellikle de alışanlarınız gense. ¼nk¼ gençken bir işten ayrılmak kolaydır ama bir aileden ayrılmak daha zordur."

Bu tam da babamın vereceği cevap. Ailenin ¼neminden bahsetmeyi çok sever, bu da benim için bir ironi.

Murphy gerçek deneyiminin ne olduğunu sormadan ¼nce y¼r¼y¼ř programını anlatmaya başlıyorum ve yavaş yavaş saldırganlığı yerini meraka bırakıyor. Konuştuğım s¼re boyunca sırtımdan ter damlıyor, ama g¼l¼msemem devam ediyor ve konuşma nihayet Caleb'a d¼nd¼đ¼nde, neredeyse medeni bir hal alıyor.

Onlar konuşurken yemeğimi karıştırıyorum ve restorandan ayrılına kadar daha fazla soruya cevap vermekten kurtuluyorum. "Peki TSG için başka ne planlıyorsun?" Murphy dışarı çıktığımızda soruyor.

"Birkaç pahalı fikrim var ama ¼nce patronuma haber vermeme izin vermelisin." *Seni koruduğumu ve bunun için bana borçlu olduğunu* s¼yleyen bir g¼l¼msemeyle Caleb'a bakıyorum ve Caleb da isteksizce g¼l¼ms¼yor. O gamze, g¼zlerinin etrafındaki k¼¼k g¼lme çizgileriyle birlikte ortaya çıkıyor ve kalp atışları ritmini değiştirmemesi gereken bir şekilde değiştiriyor. Onu pencereinden izlediğim zamanki gibi.

Arabanın kapısını benim için açık tutarken kendime hatırlatıyorum. Ve o zaten benim prensim olamazdı. Hayattan aynı şeyleri istemiyoruz.

Caleb ikimiz de arabaya binene kadar bekliyor ve kaşlarını kaldırarak d¼n¼yor. "Bu ilginçti. Akıllı tahta kullanma konusunda ne kadar k¼t¼ olduğunu d¼ř¼n¼rsek, bunu bu kadar iyi idare etmeni beklemezdim."

G¼l¼yorum. "T¼m o yazları teyzemle birlikte onun konferans g¼r¼şmelerini ve r¼portajlarını dinleyerek geçirdim. Ne yazık ki akıllı tahtası yoktu. Pratik yapmak için kullanabilirdim."

Gülümsemesi soluyor. "Bunun olmasından nefret ediyorum. Hâlâ olmasından da nefret ediyorum - baban sana yardım etmeliydi. Neden buna katlanıyorsun?"

"Caleb, onun cömert yardım teklifini gururum yüzünden geri çevirmiş değilim. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Teyzemin cenazesine katılmama bile izin vermedi."

Şöyle bir bakıyor. "O zaman bunu halka açıklayabilirsin. Dünyaya onun herkesin inanmasını istediği gibi bir *süper baba* olmadığını göster."

Pencereden dışarı bakıyorum. Tüm bunları daha önce de düşünmüştüm ama asla harekete geçmeyecektim. "Öz babam kim olduğumu çok iyi biliyor ve hâlâ benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bu, kendime saklamayı tercih ettiğim bir hikâye."

"Lucie-" Sanki en sevdiği şarkıymış gibi ismimi *mırıldanıyor*. "Senin varlığını inkâr etmesinin kim olduğunla hiçbir ilgisi yok. Ve en azından onu zorla. Ona söyle, sessiz kalmak için harcadığın zamana değsin."

Başımı sallıyorum. Babam benim bir striptizciyle yaptığı değersiz bir hata olduğuma inanmak istiyor. Bizden, *benden* daha iyi olduğunu düşünmek istiyor. Ahlaki üstünlük gerçekten elimde kalan tek şey. "Kendime, kendim çirkin olmadan da çirkin bir şeyin ürünü olabileceğimi bu şekilde söylüyorum. İkisinden de daha iyi bir insan olarak."

"Bunu kanıtlamana gerek yok. Ama her neyse... kendini TSG'nin kalıcı bir parçası olarak gör. Sana ihtiyacımız olduğu açık."

"Bunu söylemek zorunda değilsin."

Başını iki yana sallar. "İstemediğim bir şeyi asla söylemem ya da yapmam. Bunu şimdiye kadar herkesten daha iyi biliyor olmalıydın."

Sanırım öyle. Ne demek istediğini söylüyor ve TSG'ye başladığımda buna ne kadar içerlemiş olsam da artık takdir etmeye başlıyorum. Altı yaşındayken tasarladığım peri masalı prensi değil, ama şimdi tasarlayacağıma çok yakın.

"O kadar da kötü değilsin Caleb. Çocukların canavar olduğuna inanmak dışında." "Yirmi yıl sonra özel bir uçağım olduğunda ne düşündüğünü göreceğiz."

Sophie'nin cinsiyet çalışmaları bölümündeki dokuzuncu yılının parasını ödüyorsun." Gülüyorum. "Yine de onları seçerdim, cimri."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, tekrar konuştuğunda konuşmanın bittiğini varsayıyorum. "Çocuk meselesi mi? Paradan çok sorumlulukla ilgili. Ve korku. Birini bu kadar önemsemek korkunç olurdu."

Henry'yi hayal ederken gözlerim kapanıyor. Bugün mutlu mu? Bir arkadaş bulabilecek mi? "Evet," diyorum ona. "Olabilir."

JEREMY Pazar günü çocukları öğle yemeğine götürmek için geliyor, Whitney ile Hawaii'ye yaptığı 'iş' gezisinin yorgunluğu hâlâ üzerinde.

Geçen haftayı bana güneşin altındaki her ismi söyleyerek geçirmesine rağmen

ve banka hesabımı hackliyor, kapıyı açtığımda gülümsüyor. Gerçi bunu hep yapardı - yanlış bir anda, kötü bir şey söylerken ya da yaparken gülümserdi, sanki hiç hissetmediği bir duygunun ortaya çıkışını yanlış zamanlamış gibi. Bir keresinde seri katiller hakkında bir belgesel izlemiştim ve beni en çok etkileyen şey, bana kendi kocamı ne kadar çok hatırlattıklarıydı.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye soruyor.

Onu evimde istemiyorum. İki hafta önce aynı yatağı paylaştığım bu adama evimde *güvenmiyorum*. Korku, tiksinti... hep oradaydı. Yine de bazen, bir şeyden kaçana kadar onun tüm gücünü hissetmenize izin veremezsiniz. Şimdi nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğimi merak ediyorum.

Girişi kapatmaya devam ediyorum. "Neredeyse hazırlar."

Gülümsemesi devam ediyor ama gözleri seğiriyor, bir şekilde üstesinden geldiği küçük bir kızgınlık parıltısı.

"İyi görünüyorsun, Lucie." Sadece yirmi dört saat önce söylediği, görünüşümün 'şimdiden solmaya başladığı' ve kırımın her an anneminki kadar büyük olabileceği şeklindeki sözlerinden sonra bu önemli bir değişiklik.

"Sophie! Henry!" Merdivenlerden yukarı bağıriyorum. "Baban bekliyor!"

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor. "Sanki bunu hiç konuşmamışız gibi hissediyorum." Gözlerini yere dikeyor. Omuzları sarkıyor. Üzgünmüş gibi davranma konusunda gülünecek kadar kötü.

"Konusacak ne var anlamıyorum."

"Sadece... sana söylemek istediğim bazı şeyler var. Önemli şeyler." Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni özlüyorum."

Ve işte orada.

Jeremy kaybetmeyi sevmez. Beni terk etse neyse, ama terk edilmiş olduğu gerçeği sonunda canını sıkmaya başladı. Ve gerçekten de yaptığı onca şeyden sonra, dünyaya gösterdiği o yüzü - ben saf bir üniversite öğrencisiyken beni kandırdığı yüzü - kısa bir süreliğine takınabileceğine ve benim de koşa koşa geri geleceğime inanıyor.

Sophie arkasına bile bakmadan yanımdan geçip gidiyor ama Henry oyalanıyor, başını bacağıma yaslıyor ve küçük kollarını bana doluyor. Gitmemesini diliyorum ve onun da bunu dilediğinden şüpheleniyorum.

"Sonra konuşuruz?" Jeremy sorar.

Onunla tartışsam, hıncını Henry'den çıkarır, evliliğimizin büyük bölümünde beni bu şekilde hizada tuttu. Henry'nin elini tutup onu çekerken dudaklarımı sıkıca bastırarak başımı sallıyorum.

Jeremy'yle bu kadar uzun süre kaldım çünkü ayrılırsak ikizlerin hayatını zorlaştıracaklarını biliyordum. Ancak bana yönelttiği eleştirilere Henry'yi de dahil etmeye başladığında gitmemiz gerektiğini anladım. Henry'nin ilk okul raporunu aldığımızda Jeremy, "*Anlaşılan o da senin kadar aptal*," dedi. İkizler masada karşımda oturuyorlardı ve Henry'nin gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken, zor olanı, korkutucu olanı yapma zamanının geldiğini biliyordum.

Ama ayrılmak savaşın sadece yarısıydı.

Çocuklarıma zarar verme gücüne sahip olduğu sürece asla özgür olamayacağım. Onlar da öyle.

CALEB

I Pazar günü öğleden sonra garajda kereste fabrikası kurarken bir BMW yüksek bir hızla Lucie'nin garaj yoluna girer. Henry ve Sophie arabanın arkasından çıkarlar ve annelerinin yanına koşarlar. sanki bir yıldır yoklarmış gibi etraflarında.

Onların ardından dışarı çıkan adam tam da nefret ettiğim türden bir ahmak - hafta sonunu golf oynasa da oynamasa da golf için giyinerek geçiren ve az önce aldattığı kadına kendini beğenmiş bir puşt gibi gülümseyen tip.

Eve girmek üzereyim ama ikizlere içeri girmelerini söylediğinde Lucie'de beni yerimde tutan bir şey var. Çenesi sertleşmiş ama duruşunda hissettiğim öfke değil, korku. Dışarı çıkıp iyi olup olmadığını sormak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Bu hafta bir ara yemeğe çıkabilir miyiz?" diye soruyor. "Bazı şeyleri konuşmak isterim."

Kendine daha sıkı sarılır. "Konuşacak bir şey yok."

O sahte gülümsemesi geldiğinden daha hızlı bir şekilde yok oluyor. "Çocuklarımız bir hiç mi?" diye tersliyor.

Anahtarı sessizce arkamdaki rafa bıraktım.

"Bak," dedi, sesi zorla sakinleştirildi, "Kabul ediyorum. Hile yaptım. Hatalı olduğumu kabul edecek kadar büyük bir adamım."

Bu orospu çocuğu. Tanrım, Lucie. Bu adamla mı evlendin? Neden evlendin?

"Bunu itiraf etmen çok büyük bir şey," diyor, "şimdi bunu filme aldım."

Burun delikleri genişliyor ve gözleri kısılıyor ama ardından küçük, küçümseyici bir gülümseme geliyor. "Sen de suçsuz değilsin. Ben bir hata yaptım ama sen hep çocuklarla o kadar meşguldün ki bana zaman ayırmadın. I

Arada bir seninle ilk olmak istedim ama başka bir yerde rahatlamaya çalışmak yerine bunu sana bildirmeliydim."

"*Konfor* mu?" diye soruyor. "Bebek bakıcımızın vajinasına artık böyle mi diyoruz?"

Elini BMW'nin tavanına çarpana kadar gülmeye meyilliyim. Hareketten çok yüzündeki ifade, öfke ve nefret.

Arabasına döndüğünde onlara doğru ilerlemeye başlamıştım bile. "İyi, Lucie. Sana bir şans vermeye çalıştım ama sen kendinden başka kimseyi sevebilecek kapasitede değilsin. Çocuklarla geçireceğin bu son birkaç günün tadını çıkar. Onları sonsuza dek kaybetmek üzeresin."

Omuzlarını geriye atmış bir heykel gibi hareketsiz duruyor ve adamın söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi gidişini izliyor. Adam gözden kaybolduğunda ise omuzları titremeye başlıyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Kate'in fazlasıyla kanıtladığı gibi, ben sadece kötü bir durumu daha da kötüleştiriyorum, ama işte buradayım, yapmamam gerektiği halde yine de dışarıda ona doğru yürüyorum.

Gözlerini siliyor ve gülümsemeye zorluyor. "Asla başarısız olmaz. Olan her boktan şeye tanık oluyorsun."

Elim uzanıyor ve işe yaramaz bir şekilde yanıma düşüyor. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyor olsam da o hâlâ bir çalışan. "Eski kocan pisliğin teki olduğu için bir sürü boktan şey oluyor. En başta onunla nasıl evlendiğini anlamıyorum."

Gözlerini tekrar siliyor. "Peri masalı," diyor acımasızca, sesi biraz kısık. "Onunla bu yüzden evlendim."

"Ne masalı?"

Omuzunu silkiyor. "Peri masalı. Bilirsiniz, biriyle tanışırsınız ve olması gerektiğini hissedersiniz, sonra ikiniz evlenirsiniz ve her yaz bir araba dolusu çocuğunuzu Disney'e götürürsünüz ve sonsuza dek mutlu yaşarsınız."

"İlginç bir şekilde, senin peri masalı fikrin benim cehennem fikrime benziyor." Bu bana bir kahkaha kazandırdı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verirsin, değil mi?" Soruyorum.

Sırıttıyor. "Görünüşe göre gerçekleştiğinde tam orada olacaksın, bu yüzden kesinlikle ilk bilen sen olacaksın."

Keşke bana nasıl yardım edebileceğimi söyleseydi. Ve bu yardım çok çok uzaklardan gelseydi gerçekten daha iyi olurdu.

Arkadaşlarımla Beck'in barında buluşmamak için bahaneler uydurdum ama sonunda gitmeye karar verdim. Harrison'a doğru eğilmeden önce Liam'ın gitmesini ve Beck'in sürahimizi doldurmaya gitmesini bekliyorum. "Hey, sen aile hukukuyla ilgileniyorsun, değil mi? Karmaşık bir boşanmayı halledebilir misin?"

Bardağını yere bırakıyor. "Boşanma davası açman için milyonlarca kez uğraştığım sırada bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum ama seninkinin o kadar karmaşık olacağından şüpheliyim."

"Ben değilim. Komşum." Bir kez daha etrafıma bakıyorum. Liam ve Beck bu konuşmadan ne kadar az haberdar olursa o kadar iyi. "Çocukları var ve eski kocası tam bir pislik. Ona söylediği saçmalıkları duymalısın. Her neyse, şu anda maddi olarak kötü bir durumda. Ona davayı ücretsiz olarak aldığını söyleyip faturaları bana gönderebileceğini düşünüyordum."

Gözleri büyüdü. "Bu kızı boşanması için para ödeyecek kadar çok mu seviyorsun?" "Ondan *hoşlanmıyorum*. Sadece ona yardım etmeye çalışıyorum."

Harrison bardağını kaldırır ve boşaltır. "Caleb, senin için bu kadar önemliyse bedavaya alacağım. Ama bana bir iyilik yap ve kendine bunun senin için *neden* bu kadar önemli olduğunu sor, çünkü yaptığın şey sürdürülebilir değil."

Bu konuyu açtığım için pişmanım. "Peki ben ne yapıyorum?" "Kate'in dönme ihtimaline karşı yalnız kalmak. Bu asla olmayacaktı. Ama yan dairede yaşayan bu kız ve senin ona karşı sınırda bir saplantın olduğunu kabul etmeyi reddetmen-"

Ağzım itiraz etmek için açılıyor ve beni susturmak için elini uzatıyor.

"İster onunla ister başka biriyle olsun, hata yapacaksın. ve Kate ne yapmış olursa olsun, böyle biri olmak isteyeceğini sanmıyorum. Dosya hazırla ki bu gerçekleştiğinde vicdanın rahat olsun."

Gözlerimi deviriyorum ama yol boyunca söylediği şeyi düşünüyorum. Kayacak mıyım? Lucie resme girene kadar iyi olduğumu sanıyordum. Onunla olamaz, ama bunun hayalini kurmak için harcadığım zaman muhtemelen Harrison'ın haklı olduğunu gösteriyor.

Kate'i hiç aldatmadım ve boktan bir koca olmamamın tek yolu buydu. Hiç değilse buna tutunmak istiyorum.

I Pazartesi sabahı avukatın ofisine on beş dakika erken varıyor, toplantının başlamasını beklerken Jeremy'den gelen mesajlara bakıyorum.

JEREMY

Eski hamile kıyafetlerini bırakmamı ister misin? Şu anki kilona göre, kesinlikle daha büyük bir şeye ihtiyacın olacak gibi görünüyor.

Bu arada her sabah okul çıkışında gösteri yapıyormuşsun. Sana iyi şanslar. O adamların hiçbiri sana on metrelik sopayla bile dokunmaz.

Kilo almadım. Şov yapmıyorum. Ama Tanrım, söylediklerinin doğru olup olmadığını sorgulamama neden olmasından bile nefret ediyorum. Beni aşağılık hissettirmesinin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum ve bunu başarması ondan çok benim hakkımda konuşuyor.

Bir saat sonra, Darryl Fessman, Esquire, ortaya çıktı -tüm gülümsemeler, palavralar ve özürler- ve beni ofisine geri götürdü, orada hava durumu hakkında saçmalamaya devam etti ve çocukların boşanmayı nasıl idare ettiğini sordu, sonunda bana on bin peşin istediğini söyledi - çünkü görünüşe göre normal insanların cebinde bir delik açan bu kadar paraya sahip olmaları gerekiyordu. Jeremy hesabımı boşaltmadan *önce* o kadar param yoktu.

Para beni endişelendiriyor, ancak geleceğime dair sunduğu resim, benim öngördüğümden biraz daha iyi. Geçinmeme yetecek kadar geçici destek alacağım konusunda ısrar ediyor ve birincil bakıcı olarak bana

iki yıl boyunca evin. Jeremy'nin gurur duyduğu McMansion'a geri taşınma fikrinden ürperiyorum ve ona evi alacağımı *söyleme* fikrinden daha çok ürperiyorum, ama şimdi sinmeye başlamanın zamanı değil.

Sorularına cevap veriyorum ve söylediğim hiçbir şey onu korkutmuyor gibi görünüyor... ta ki kocamın adını sorana kadar.

"Boudreau," diye tekrarlıyor, kaşlarını çatarak. "Enson Boudreau ile bir akrabalığın yok, değil mi?"

"Bu onun amcası. Bir sorun mu var?"

Yüzünü buruşturuyor. "O savcı ve genel olarak çok davacı bir aile. Hiçbir şeyi kolaylaştırmayacağı kesin."

Kalemim defterime o kadar sert bastırıyor ki kağıt yırtılıyor. "Neyi kolaylaştırmayacak? Para mı? Velayet mi?"

Bana bakıyor. Bu davayı almak için duyduğu tüm heves kayboldu. "Bu her şeyi daha da zorlaştıracak," diyor elindeki hukuk defterini iterek. "Eğer amcası ve babası gibiyse, onunla savaşmak için çok para gerekecek."

"Ya çok param yoksa?"

Kalemini yere bırakıyor. "O zaman gerçekten yapmak istediğin şeyin bu olup olmadığını dikkatlice düşünmelisin, çünkü düşündüğün kadar iyi gitmesi muhtemel değil."

Midem bulanıyor. Çünkü ilk etapta iyi gitmesini beklemiyordum.

Gerçekten istediğim bu mu?

Bu soruyu öğle yemeğinden bu yana kendime yüzlerce kez sordum ve akşam yemeğini toplarken de sormaya devam ediyorum.

İkizler üniversiteye gidene kadar Jeremy ile kalmak istemediğimi biliyorum.

-Hakaretlere, tehditlere, aldatmalara katlanıyorum ama belki de benim için en iyisinin ne olduğu artık önemli değildir. Geri dönersem çocukların hayatı binlerce açıdan çok daha iyi olacak: büyük bir ev, harika seyahatler ve gençler için önemli olan tüm aptalca şeyler. En önemlisi, evde kalabilirdim.

onlarla birlikte. Henry'ye okumasında ve diğer işlerinde yardım edebilirim.

Bilmiyorum.

Arka kapı kapandığında kafam sarsılıyor. İkizler sormadan göle gitmelerine izin verilmediğini biliyorlar ama mutfak penceresinden baktığımda Henry'nin arka bahçede Caleb'in bir muşambanın üzerine serdiği motor parçalarının bulunduğu iskeleye doğru yürüdüğünü görüyorum.

Onlara ulaştığımda Caleb, Henry'ye metal bir borunun içindeki bez parçasını nasıl süpüreceğini gösteriyor. Bezi Henry'ye uzatmaya çalıştığında nefesim kesiliyor, Henry ise ona bakıp duruyor ya da uzaklaşıyor.

Bunun yerine Caleb'in elinden hortumu ve bezi alıyor ve Caleb'in istediğini yapmaya başlıyor. Göğsümde, Henry söz konusu olduğunda sık sık hissettiğim o acı verici kıvrımlardan biri daha oluşuyor.

Caleb dikdörtgen bir parçayı havada tutarak, "Bu havalandırma önleyici plaka," diyor. Sesi nazik ve sabırlı; iş yerinde duyduklarımdan çok farklı. "Havalandırmak, *havanın dışarı çıkmasına izin vermek* demektir. Pervanelerin yakınında havanın ya da gazın dışarı çıkmasını istemezsiniz."

"Çünkü bu onları yavaşlatacak," diyor Henry, sözleri o kadar kesin ve net ki boğazımdaki yumruyla savaşmak için zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum.

Ben gözyaşlarımı silerken Caleb bana bakıyor ve güvertenin arka merdivenlerinde duran alet kutusunu işaret ederek bir tornavidayı havaya kaldırıyor. "Yukarı çıkıp bana diğerini getirebilir misin?" diye soruyor Henry. "Eğer onu geri getirirsen, bunu birleştirmene izin veririm."

Henry hevesle başını sallıyor ve bahçede koşuyor. Çok normal görünüyor, bir partiye gitmek ya da arkadaşlarına *merhaba* demek için heyecanlanan bir çocuk gibi. Henry'nin böyle şeyler için hiç heyecanlanmamış olması dışında. Bu bir ilk.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp Caleb'a çeviriyorum. "Teşekkür ederim. Henry pek fazla insanla iletişim kurmaz. Bu onun için farklı bir durum."

Caleb bir bana bir de motora bakıyor. Konuşması biraz zaman alıyor. "Son derece zeki biri. Aslında kuzenlerimden birine çok benziyor."

Bana Henry hakkında bir şey mi söylemeye çalışıyor, yoksa bu anlamsız bir laf mıydı? Ardından gelen soruları ısırıyorum. *Kuzenin mutlu mu? Mutlu mu?*

Arkadaşları, ailesi ve iyi bir hayatı var mı? Henry de bunlara sahip olacak mı?

Cevapları bilmek istediğimden emin değilim.

Henry elinde tornavidayla aramıza giriyor ve ben eve doğru bakıyorum. Sophie'yi ayak bileklerinden tutup dışarı sürüklemek zorunda kalsam bile bunu oğlum için mahvetmeyeceğim. "Sophie'yi almam gerek. Güvertede mi olacağız?"

Caleb Henry'ye başını sallar. "İşimiz bittiğinde onu sana geri göndereceğim. Yardım işime yarayabilir."

Ve işte orada, Henry'nin yüzünde, başka bir zevk hayaleti. Bu küçük bir şey ama bir köprü, benim ve Sophie'nin ötesine uzanmasının ilk işareti. Ve bunu gerçekleştiren de Caleb.

Güverteden, yan yana duran ikisini izliyorum. Henry uzanıp bir parçayı diğerinden ayırıyor, sonra Caleb'a gülümsüyor.

Bunu Jeremy ile asla yapmazdı -yaklaşmazdı, denemezdi, gülümsemezdi- çünkü bunun güvenli olmadığını bilirdi. Alay edilme, başarısız olduğunun söylenmesi olasılığının diğer sonuçlardan daha yüksek olduğunu bilirdi.

Aradığım cevap sessizce yüzeye çıkıyor, ama sanırım başından beri oradaydı:

Çocuklarıma borçlu olduğum şey en büyük ev ya da en süslü seyahatler değil. Onlara borçlu olduğum şey sadece kendilerini güvende hissedecekleri, tam olarak kim ve ne oldukları için kabul göreceikleri bir yer.

Ve o yer asla Jeremy'nin yanı olmayacak.

TCuma sabahı odamın yakınında dolaşan adam sarışın ve çekici - onu Hemsworth kardeşler sırasına koysanız, tam uyacaktır ve iyi bir adamın güveniyle sırtıyor Hemsworth gibi görüldüğünün de farkında. "Ben Wyatt Smith. Kayleigh burada olduğunu söyledi."

"Maratoncu olan sensin," diye cevap veriyorum, benden ne istediğini hayal edemesem de gülümsemesinin bir versiyonuna karşılık vermek için kendimi zorluyorum. "Senin hakkında çok şey duydum."

Omuz silkiyor. "Evet. Ben baş belasıyım. Biraz da bu yüzden buradayım. Büyük ödül için kendimi yarıştan çekmem gerektiğini düşündüm. Herkesin nefret ettiği adam olmaktansa kahraman olmayı tercih ederim."

"Çok nazıksınız."

Ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor. "Ama aslında gizli bir amacım var."

İç çekiyorum. *Tabii ki biliyorsun.* En azından Jeremy'nin aksine, bunu kabul ediyor.

"Sana ne kadar süper bir adam olduğumu göstermenin seni benimle çıkmaya ikna edebileceğini düşündüm."

Donup kalıyorum. Yıllardır çıkma teklifi almadım. Elbette, genellikle St. Ignatius'taki evli babalar ya da Jeremy'nin iğrenç kardeşlik kardeşleri tarafından. Ve istediğim de bu, değil mi? Peri masalında bir şans daha? O da en az diğerleri kadar iyi bir aday. Neden memnun olmaktan çok dehşete kapıldığımı bilmiyorum.

"Ben... ama sen beni daha önce hiç görmedin," diye kekeliyorum.

Gülüyor. "Binadaki herkes seni gördü. Dördüncü katta çok konuşuluyorsun."

Daha bir yanıt oluşturmada başımı *hayır* anlamında sallıyorum.
Bu adamda yanlış bir şey yok, ama içimden bir ses *hayır* diyor.
Hayır, bu senin prensin değil.

"Ben sadece... Çocuklarım var ve yeni ayrıldım. Boşanma davası bile açmadım. Yani çıkmaya hazır değilim."

Gülümüyor, beyaz dişleri ve gülümseme çizgileri tam olarak ortaya çıkıyor. "Yani diyorsun ki... belki. Dosyaladıktan sonra."

Onun inatçılığından, ukalalığından etkilenmem gerekmez mi? Her nasılsa, beni soğuk bırakıyor.

"Özür dilerim. Ne zaman hazır olacağıma dair hiçbir fikrim yok, eğer olursa."

Emin olmadığınız halde kabul etmek, başka bir Prens'e sahip olmanın yoludur

Büyüleyici bir şey. Ya gerçeğini istiyorum ya da hiçbir şey.

"*HAYIR MI DEDİN?*" Molly güvertemde bir kadeh şarap içerken bağırıyor. "Chris Hemsworth sana çıkma teklif etti ve sen *hayır mı* dedin?"

Gülüyorum. "Onun Chris Hemsworth olduğunu söylemedim. Ve eğer bağırmaya devam edersen, ikizleri uyandıracaksın."

Burnunu kırıştırıyor. Çocuklarla ilgili hisleri Caleb'inkine çok benziyor. "Ne halt yemeye gitmedin?"

Şarabımı göğsümün ortasına kadar kucaklıyorum. "Bilmiyorum. Sana bunu söylemişim... Bir dahaki sefere peri masalı istiyorum."

"Gerçekçi davranmıyorsun."

"Az önce patronu onu eve bıraksın diye arabasını devre dışı bırakacağını söyleyen bir kadının bunu söylemesi çok zengin."

İç çekiyor. "Her neyse, prensini öpmeden önce birkaç kurbağa sikmelisin Sindirella ve birkaç yıl boyunca karşılıksız seksi hak ediyorsun çünkü Jeremy'nin yatakta berbat olduğunu garanti ederim. Onun tipini biliyorum."

Jeremy yattığım tek erkek, bu yüzden haklı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ben her zaman seksin insanların anlattığı kadar heyecan verici bir şey olmadığını düşünmüşümdür, Jeremy ise benim sadece 'kırık' olduğum konusunda ısrar ederdi. Keşke hangimizin haklı olduğunu bilseydim. Muhtemelen o.

"Sadece o adam değildi. Nedenini bilmiyorum."

"Biliyorum. Çünkü *Caleb*'a takıntılısın."

"Takıntılı değilim."

"Tabii ki etkileniyorsun. Onunla yaptığın bir konuşmayı bana her anlattığında çok... etkileniyorsun. Sana ne zaman bir şey söylese - güzel bir şey bile değil; sadece korkunç derecede kaba olmayan bir şey - '*O çok iyi bir adam' diyorsun.*'"

"On iki yaşındaymışım gibi konuşuyorsun. Ve o evli." "Evet, evli. Ve sen yine de ona aşıksın."

"Sevmiyorum," diye iddia ediyorum. Çünkü öyle olsa bile, başkasına ait olan birine aşık olduğumu kabul etmiyorum. Ve kesinlikle buna göre hareket etmem.

Karısının hiç ortalıkta olmaması da pek yardımcı olmuyor. Burada olsaydı, arkadaş olurduk ve ofiste ne kadar pislik olduğu konusunda birlikte gülerdik ve aşkım hızlı bir şekilde ölürdü.

Molly'nin bardağını yeniden doldururken, "Karısı neredeyse bir yıldır yok," diyorum. "Bu zor olmalı."

"Evet," diyor örgüsüyle oynayarak. "Ama bu onu daha az evli yapmaz."

Kadın gider ve ev onun yokluğunda acı verici bir şekilde sessiz ve yalnızdır. Caleb bu yüzden mi böyle çalışıyor, o büyük yalnız evin sessizliğinden kaçınmak için mi? Kayleigh'nin bahsettiği kişisel meseleler onu yedinci katı kapatmaya itmeden önce kimdi?

Kanepede eski bir yorganın altına kıvrılıp eskiden sevdiğim bir filmi izlemeye çalışıyorum ama aklım sürekli işe gidiyor. TSG'de eksik olan şey, çalışanların rahatlayabileceği, gevşeyebileceği bir yer. En azından insan olarak değer gördüklerini *hayal edebilecekleri* bir yer. Ve yedinci kat bunun için mükemmel bir yer.

Yorganı atıyorum.

Caleb'in burayı kapatma nedeni ne olursa olsun, yeniden açmanın onun kârlılığına zarar vermeyeceğini kanıtlayabilirsem... buna nasıl karşı çıkabilir ki?

Masöz, sauna ya da bedava yemek istemeyeceğim. Sadece... kanepeler. Kahve. Müzik ve birkaç dergi.

Ona bunun üretkenliğe zarar vermeyeceğini ve maliyetlerin minimum düzeyde olduğunu, hatta belki de başka bir yerden elde edilecek gelirle -ev içi bir kafe veya otomatlarla- dengelenebileceğini kanıtlamam gerekecek ama onu ikna edebileceğimi biliyorum. Bunu biliyorum.

Sabahlara kadar çalışıyorum, yandaki evi izliyorum ve kamyonu asla geri dönmüyor.

Belki de onun yalnızlığı konusunda biraz daha az endişelenmeliyim... Ne de olsa sadece birimiz teknik olarak yalnızız.

CALEB

I Annem aradığında garaj yoluna giriyordum. "Meşgul müsün?" diye soruyor. Her aramasına bu şekilde başlar, çünkü benim de tıpkı babam gibi olduğumu bilir; çalışmamam gereken zamanlarda bile hep çalışırım. olmak.

Kamyonetimin kapısını çarparak kapattım. "Zamanlaman mükemmel. Ben de tam eve geliyordum."

"Ev nasıl?" Sesinde her zaman duyduğum o zoraki neşe var; bu, çocuğu adına korkudan altına sıçmamış gibi davranmaya çalışan bir ebeveynin sesi.

Anahtarımı kilide sokuyorum. "Oldukça kötü durumda. Son sahipleri gerçekten bırakmış ama eninde sonunda tamir edeceğim."

Güneş ufuktan kayıyor, gökyüzünü turuncu ve eflatun çizgilerle boyuyor. Büyürken günün bu saatlerini ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Gerçi o zamanlar pek çok şeyi severdim, gelecek sadece istediğim her şeyin ve ekstra bir şeyin, var olduğunu bildiğim ama henüz sahip olmadığım sihirli bir şeyin vurgulandığı bir makaraydı. Bu iyimserliği, bu arzuyu ne zaman kaybettim? Ve kaybolduğunu fark etmem nasıl bu kadar uzun sürdü?

Ceketimi silkip arka pencereye doğru ilerlerken annem bana katıldığı kitap kulübünden ve burayı ne kadar özlediğinden bahsediyor. Lucie çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, saçlarını dağınık bir topuz yapmış.

Annem durup dururken "Yandaki evi alan oldu mu?" diye soruyor ve sanki bir şey yakalamışım gibi hissediyorum, sanki bir şekilde biliyormuş gibi

kafamın olduğu yerde. Adil olmak gerekirse, kafam günün sıkıntılı bir yüzdesinde oradaydı, bu yüzden olasılıklar onun lehineydi.

"Evet. İkizleri olan bekar bir anne."

Sophie, Henry ile kavga ettikleri oyuncakla Lucie'ye koşuyor. Lucie oynucağı ona geri veriyor ve uzaktan bile Sophie'nin buna kızdığını anlayabiliyorum. Nedense bu bende gülme isteği uyandırıyor.

"Zavallı şey. Ruth oradayken orası dökülüyordu. şimdi nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Yeğeni tamir etmeliydi," diye homurdanıyorum, ama Ruth'tan çok Lucie'yi düşünüyorum. "Ya da ona yeni bir ev almalıydı. Onun için nasıl bu kadar az şey yapabildi?"

Annem i  geçiriyor. "Bir keresinde yumurta ödünç almak istediğimde Ruth bana kendi kendime yetmem konusunda ders vermişti. Hayatı buna bağlı olsa bile yardım kabul etmezdi."

Lucie'nin açıkça ihtiya ı olduğu halde maaşından avans almayı reddetmesini ve daha sonra avukat için yardıma ihtiya ı olmadığı konusunda ısrar etmesini düşünüyorum. Fark ettiğinden daha çok teyzesine benziyor olabilir.

"Nasılsın?" diye soruyor annem. "Birleşmeyle ilgili bir haber var mı?"

Lucie şimdi elleri ve dizleri üzerinde, Sophie'nin ona verdiği oyuncakı g m yormuş gibi yapıyor. Henry tam olarak gülümsemiyor ama yine de eğlenmiş görünüyor. Hiçbir mazeretim olmamasına rağmen oraya doğru yürümek istiyorum. "Yeni bir şey yok. Her şeyin yaz sonu ya da sonbahar başında gerçekleşmesini planlıyoruz."

"Sesin... farklı geliyor. İyi anlamda. Neler oluyor?"

Bir şeylerin değiştiğini duymak istiyor -daha az çalıştığımı, Kate'den haber aldığımı- ama artık sormuyor ve bunların ikisi de doğru değil. "Hiçbir şey değişmedi," diye yanıtlıyorum.

Henry Lucie'nin yanından geçerken Lucie ona doğru dönüyor ve gülerek onu kucağına çekip dudaklarını başının üstüne bastırıyor. Ve buna karşılık göğsümde bir hışırtı duyuyorum.

Bir zamanlar sahip olduğum tüm o iyimserlik, hayattan istediğim ve vazgeçtiğim her şey... Lucie bana bunların en başından beri orada olduklarını hatırlatıyor.

Değişen şey de bu: O şeyleri tekrar istememi sağlıyor. Kaliforniya'dan temelli ayrılmam muhtemelen en iyisi.

I Yedinci kat için o kadar heyecanlıyım ki düşüncelerimi kendime saklayamıyorum. Pazartesi sabahı elimde dizüstü bilgisayarım ile ofisin kapısında dikilmeden önce sadece otuz dakika bekledim.

Bakışları bir parmak gibi üzerimde geziniyor, yol boyunca bazı noktalarda oyalanıyor-
ağız, kalça, bacaklar. "Sanırım buraya bana çılgınca bir şey için vurmaya geldin?"

"Hiç de kullanışsız değil. Şirketinizin bir mola alanına ihtiyacı var ve o iğrenç kafeterya sayılmaz."

"*Serbest* mola alanından bahsettiğinizi sanmıyorum. Tabii ki bahsetmiyorsunuz. Peki, ne gibi saçmalıklar istiyorsun?"

Dizüstü bilgisayarımı kaldırıyorum. "Size gösterebilir miyim?"

İç çekerek köşedeki küçük masayı işaret ediyor. "Madem öyle."

Oturuyorum ve sunumu açıyorum, onun sıcaklığını, kokusunu, avucunun pantolonunun üzerinde sertçe kaymasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Diğer şirketler de böyle yapıyor," diye başlıyorum. "Google'ın bir buz pisti var. Çalışanları oynuyor-"

"Biz Google değiliz," diye kesin bir dille yanıtlıyor. "Ve ben de bir pist kurmuyorum." "Biliyorum. Daha gösterişsiz bir şey yapmadan önce seni dehşete düşüreceğimi düşündüm.
çözümler."

Dudakları yukarı doğru çekiliyor, çeyrek bir gülümseme. "Mark sana benimle nasıl başa çıkacağını öğretti mi?"

"Hayır. Ben sadece erkeklerle nasıl başa çıkılacağını biliyorum." Bunun çift anlamlı bir söz olmasını istememiştim ama gözlerinin ağzıma kayışına bakılırsa öyle algılamış gibi görünüyor. Dizimi sert bir kalçaya sürttüğümde

Bacakları masanın altında ve yüzünde nefesimi kesen bir şey -aç bir şey- parlıyor. Geçmişte seksi ne kadar sıkıcı bulmuş olursam olayım... Onun farklı olacağından şüpheleniyorum.

"Yedinci kat," diye cevap veriyorum yutkunarak. "Boş duruyor."

Geriliyor, gözlerindeki ışık sönüyor. "Masrafları kısmak zorundaydık."

Tüm hikaye bu olamaz. Bu alan ona neye mal oluyorsa olsun, TSG'nin bütçesine göre önemsizdi. Ancak benim buradaki amacım geçmişte aldığı kararları tartışmak değil... sadece onları düzeltmek. "Yedinci katı kapattığınızdan bu yana hizmet maliyetlerindeki fark ihmal edilebilir düzeyde ve bu da olabilecek bir şey." Bir tarafta pinpon, diğer tarafta küçük bir kahve barı, ortada masalar olmak üzere internette oluşturduğum kaba çizimi ona göstermek için dizüstü bilgisayarını çeviriyorum.

Kaşlarını çattı. "Çalışanlarımın çalışmak yerine sevişmeleri için muhteşem bir yere benziyor."

Tepkisi beni şaşırtmadı. Eğer bu fikrin içine etmeseydi şu anda şoktan ölmüş olurum. "Caleb, sen onaylasan da onaylamasan da insanlar iş-yaşam dengesini önemsiyor. Eğer onları ofise gelmeye zorlayacaksan, bunu kabul edilebilir hale getirmelisin."

Başını sandalyeye yaslayarak inliyor. "Bunu düşüneceğim. Ve bu arada, seni bu şeyde yürüyüş programı hakkında konuşman için kaydettiriyorum. İmajımızı biraz düzeltmemiz gerekiyor." Bana doğru bir broşür uzattı.

Kuzey Kaliforniya Teknoloji Konsorsiyumu. İsim, parlak kağıt, kraliyet mavisi patlamaları - hepsi *önemli ve korkutucu* diye bağırıyor. Bitene kadar bir masanın altına saklanmak istememe neden oluyor.

"Sunmak mı? Yani *insanlara* mı?"

Tek bir kaş kalkıyor. "Sunumlar genelde böyle olur, evet. Bizim için çok iyi bir basın olur."

Bir oda dolusu benden çok daha zeki insanın programı didik didik ettiğini, cevaplayamayacağım sorular sorduğunu ve beni aptal yerine koyduğunu hayal ediyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Elbette, bina daha canlı hissediyor: asansörlerde, bölümler arasında çöp konuşmaları var ve bu hafta, çağrı merkezi en çok kilometreye sahipti ve ofisleri başka bir ekip tarafından tuvalet kağıdı ile kaplandı. Bu

Muhtemelen üretkenlik için pek iyi olmadı ama o zamandan beri insanlar buna gülüyor. Ancak bir oda dolusu yöneticiye bir ekibin diğerine tuvalet kağıdı yapmasının *ilerleme* olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim. "Size sadece verileri versem olmaz mı?"

Başını eğip beni inceliyor. "Daha önce de halka açık şeyler yaptın. Sen Papaya Kraliçesi falan değil miydin?"

"Devletimizin ürünlerine dair kavrayışınız şaşırtıcı derecede zayıf. Evet, eskiden güzellik yarışmalarına katıldım ama o farklıydı."

"Nasıl?"

Ellerime bakıyorum. "Güzellik yarışmaları fikirlerinizin eleştirilmesini ya da cevaplayamayacağınız sorular sorulmasını gerektirmez." Yine de evde çok eleştirildim - annem ona katılacağımı söylediğimde güldü ve hiç şansım olmadığını söyledi. Onun yanıldığını kanıtlamak işleri daha da kötüleştirdi.

"Korkacak bir şey yok. Yürüyüş programıyla ilgili bir oturuma katılmak isteyen herkes zaten Kool-Aid'i yutmuş demektir. Onlar da sizin gibi tüm çalışanlarının el ele tutuşup 'Kumbaya' şarkısını söylemesini istiyor."

"Evet, benim yapmaya çalıştığım şeyi çok kabullenmiş görünüyorsun. *el ele tutuşup 'Kumbaya' şarkısı söylemek.*"

Sırıttırıyor. "Veba gibi kaçınacağım bir ders. Ama durum bu... İnsanlar sadece konuya açıklarsa bir ara oturuma katılırlar. Ben de seninle önceden konuşacağım. Orada benden daha büyük bir pislik olmayacağının farkında olmalısın." Sırıtarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Ah, işte o gamze. O gamze görüldüğünde istediği her şeyi kabul ederim.

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Kimse senden daha büyük bir pislik olamaz." Gülüyor. Bir şekilde güleceğini biliyordum.

İlana bir kez daha baktım. "Sunumumu gerçekten ne heyecanlandırırdu biliyor musunuz? Onlara yeni dinlenme odamızdan bahsedebilirsem."

Çenesi düşer. "Gerçekten bunu kabul etmem için bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben şahsen *zor kullanma* terimini tercih ederim. Bu şekilde ağır bir suç olmuyor."

Gamze bir kez daha ortaya çıkıyor ve içimde küçük bir tohum açıyor - orada olmaması gereken sıcak ve umutlu bir şey.

"Tamam. Devam edin ve bazı maliyetleri bir araya getirin ve yürütme komitesine gösterelim, ancak herhangi bir tasarımcıya veya mimara veya başka bir şeye ödeme yapmıyorum. Çırılçıplak olmalı."

"İnşaat kurallarını ihlal etmek. Anladım. Buna pişman olmayacaksınız, Başbakan Stalin." "Zaten pişmanım," diye mırıldanıyor ama ben gülümseyerek ayrılıyorum.

TSG'yi kurtarmak istedim. Sanki o da beni kurtarıyormuş gibi hissetmeye başladım.

DÖRT GÜN SONRA, yürütme kurulunun önündeyim ve bir kez daha akıllı tahta ile mücadele ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum onlara. "Sadece bir dakika sürecek. Teknoloji ve ben arkadaşlar."

Hunter ayağa kalkıyor, yardımına gelmeye hazır.

"Ben hallederim," diyor Caleb ve ayağa fırlarken Hunter'a gereksiz bir kaş çatıyor.

Beni yana doğru itiyor, topuklu ayakkabı giymeme rağmen üzerimde yükseliyor. Parmakları dizüstü bilgisayarımın üzerinde kendinden emin bir şekilde hareket ediyor - elleri o kadar *büyük* ki. Onun cüssesiyle ilgili bir şey var ki bana tartaklanmayı düşündürüyor.

Başka tarafa bakıyorum. Akıllı tahta ile yeterince sorunum var... Mevcut her beyin hücresine ihtiyacım var.

"Toplantı bittiğinde İK'ya git ve yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacın olduğunu söyle," diyor slaytlar yüklenirken. "Bu şey boktan bir şey."

Yerine oturdu ve ben de onlara oda için düşündüğüm ilk fikri ve öngörülen maliyetleri gösterdim.

İşim bittiğinde Debbie şok içinde Caleb'a döndü. "Bunu *sen mi* onayladın?"

Çenesinde küçük bir sıkışma ile kaşlarını çatıyor. "Neden yapmayayım ki? Bu iyi bir plan."

"Bunun iyi bir plan olduğunu *biliyorum*," diyor. "Mücadele etmeden para harcamayı kabul etmen beni hayrete düşürdü."

Sırıyorum. "Küçük bir kavga oldu."

"Çok para değil," diye hatırlatıyor bana hırılayarak. "Doğru mu Lucie?"

"Vay canına," diyor Mark. "Bir dahaki sefere onu bir tatil partisi vermeye ikna edeceksin."

"Aslında," diye yanıtlıyorum, "bence personel toplantıları yapmaya başlamalıyız."

Araştırmalar gösteriyor ki-"

Caleb sözümü keserek, "Toplantılar zaman kaybıdır," diyor. "İşin yapılmasını istiyorum, iyi bir maaş ödüyorum ve iş tamamlanıyor. Tartışacak ne var ki?"

"Toplantıyı onlara harika bir iş çıkardıklarını söylemek için kullanın" diye öneriyorum. Çalışanlar ondan korkuyor ve korkmamalılar da - onu gerçekten tanısalar, birlikte çalışmak isteyecekleri biri. "Onlara şirket için sırada ne olduğunu veya neleri dört gözle beklemeleri gerektiğini söyleyin."

Gözleri dönüyor. "Neden sürekli istihdam dört gözle beklemek için yeterli değil?"

Masanın kenarına tüneyerek gülüyorum. "Caleb, çalışmaya devam etmen yeterli olsaydı, en başta bana ihtiyacın olmazdı."

Aslında bana ihtiyacı olmadığını belirtmesini bekliyorum. Ağzı eğiliyor ama söylemiyor, ki bu onun cömertliği.

"Maliyeti çok düşük olacak," diye devam ediyorum. "Sadece simit ve kahve. Bütün ayak işlerini ben yaparım."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve yüzünde hâlâ bir isteksizlik, bir tartışma arzusu var ama yumuşuyor. Beklenmedik bir şekilde, sessizce. "Peki," diyor.

"Ve sen de orada olacaksın," diye ekliyorum, Sophie'nin uyarılarından birini yapıyormuş gibi rahatsız edici bir sesle. *Ya orada olursun ya da bu yüzden seninle kavga ederim.*

Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi dudakları yine gülümsemeye yakın bir hal alıyor. "Programım giderek yoğunlaşıyor. Eğer bu gerçekten gerekliyse, iki hafta sonra yapabilirim ama ondan sonrası için söz veremem." Sonra duraksıyor, yüzünde bir endişe titreşimi beliriyor. "Sorun olur mu? O zamana kadar toparlamak için zamanın var mı?"

Caleb Lowell'ın çok fazla şey isteyip istemediği konusunda haklı olarak endişeli görüneceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Mark sırtıyor, sanki o da bunu görmeyi hiç beklemiyormuş gibi.

CALEB

Lucie bugün yeşil bir elbise giymiş ve saçları açık. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarını kaldırıyor ve bunun şu anda ihtiyacım olan son şey olduğunu biliyorum - ofisimde gül gibi kokuyor

ve güneş ışığı, o lanet elbise ve o topuklularla. Ama hayır demek için bir neden düşünemiyorum.

Bana doğru adım atıyor, kalçaları bir davet gibi sallanıyor.

Masanın benim tarafıma geliyor ve bir hesap tablosu açmadan önce dizüstü bilgisayarını önüme koyuyor. Rakamlar bulanıklaşıyor, çünkü kokusu burun deliklerimde ve poposu kolumdan bir santim uzakta ve eğer gerçekten dikkatli bakarsam - yemin ederim bakmayacağım - eğilirken biraz dekolte görebilirim.

Dizüstü bilgisayarı kapatıyor. "Dinlemiyorsun bile," diyor. "Aslında ne düşünüyorsun?"

Yüz ifademini suçlu olduğuna eminim. Kafam boş. Hiçbir şey söylemiyorum ve o gülümsüyor. "Caleb, anlat bana."

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Önüme geçiyor ve masama oturuyor. Elbisesi artık kıvrılmış, kıcını zar zor örtüyor ve kalçalarını iyice açtığında hiçbir şeyi örtmüyor. Bacaklarının arasına uzanıyor ve giydiği küçük siyah tangayı yana doğru çekiyor. "Bu muydu?" diye mırıldanıyor, parmakları merkezinin üzerinde kayıyor, klitorisinin etrafında dönüyor.

İnkâr etmeliyim ama çoktan ayağa kalktım, kemerimi yırtıp attım bile. Yeterince hızlı soyunamıyorum, sanki kapatırsam yok olacak bir hayaletmiş gibi

Gözlerimi. Bana uzanıyor, ağzı alçalırken gülümsüyor, boğazının arkasına vurduğumda inliyor.

Uyanıyorum. Gelmeye o kadar yakınım ki, bir an için bunun tamamen kendi kendine olup olmayacağını merak ediyorum.

Elimi boxerımın içine sokuyorum ve kendimi sıkıca kavırıyorum, tıpkı beni ağzına almadan önce yapmasını istediğim gibi.

Geçtiğimiz haftanın tamamını onu düşünerek geçirdim ve önümüzdeki haftayı da aynı şekilde geçireceğim. Bu sürdürülebilir değil. Harrison haklıydı. Kayacağım.

O Cumartesi günü Jeremy çocukları ilk geceleri için almaya geldi.

Onları sadece 24 saat boyunca izledi.

Daha önce bir kez, ve kendimi iyi olacaklarına ikna etmeye çalışsam da, araba yoluna girdiğinde tam olarak nefes alamıyorum.

Bu sefer arabadan inmedi. Sadece kornaya basıyor ve sanki artık onun için görünmezmişim gibi bana doğru bakıyor. Daha dün bana mesaj atıp 'ailemizi mahvettiğim' için ne kadar bencil olduğumu söylediği düşünülürse, öyle olduğumdan şüpheliyim.

İkizleri arabaya kadar yürütüyorum, ellerim her bir küçük başın üzerinde hafifçe duruyor, arabaya ulaştığımızda dizlerimin üzerine çöküyor ve onları kendime çekiyorum. Küçük dudaklar yanaklarıma yapışıyor ve Henry kısa bir süreliğine yapışıyor, bu da işi çok daha zorlaştırıyor.

Jeremy sonunda arabadan inmeye tenezzül etti. "Gidelim çocuklar." Sesi sert ve tehditkârdı.

Beni bıraktılar ve arkaya tırmandılar. Ben ayağa kalktığımda, o çoktan uzaklaşmıştı.

"Sophie'nin alerji ilaçları çantasında," diye başlıyorum. "Talimatları bir kağıda yazdım-"

"Alerjilerini biliyorum," diyor kapıyı açarak.

Gelmiyor. Ona ilaçlarını almasını hatırlattığı ya da randevularına geldiği bir zamanı düşünemiyorum. Yine de devam ediyorum. "Henry'nin gece lambasına ihtiyacı olacak-"

Dönüyor, sırtıyor. "Ebeveynlik roket bilimi değildir Lucie. Hayatında kayda değer bir şey yapmış olsaydın bunu anlardın."

Arabayla uzaklaşırlarken Henry'ye yatmadan önce çişini yapmasını hatırlatmayacağını ya da sütü masanın kenarına çok yaklaştığında kaldırmayacağını bildiğim için midem bulanıyor. İşler ters gittiğinde -süt döküldüğünde ya da Henry kaza geçirdiğinde ya da Sophie'nin göz kapakları şiştiğinde- öfkeleneneğini biliyorum çünkü ona ilaçlarını almasını hatırlatmadığı için parka yeni gelmişlerdi.

Terk ederek çocuklarıma bunu yaptım. Hayatlarının kaç gününü ve gecesini onun parmağı altında, ona acı çektirerek geçirecekler çünkü bunu yapmaya devam etmeye kendim dayanamadım? Bunun doğru bir karar olduğuna *emin* olduğum bir gün gelecek mi?

Bütün gece yedinci katın planları üzerinde çalıştım. Yatağa girdiğimde bile çalışıyorum, kendimi bu boş evin yalnızlığından ve hep böyle olacağı korkusundan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gecenin bir yarısı çalan telefonla uyandım. Işıklar açık, dizüstü bilgisayar hala yanımda açık ve çocukları uyandırmadan önce cep telefonumu almaya çalışırken neredeyse yataktan düşüyorum, ta ki uyandırılmak için burada olmadıklarını hatırlayana kadar.

Jeremy arıyor. Cevap vermek için ekranı kaydırırken ellerim titriyor. "Kapıyı aç," diyor.

Hâlâ nedenini soramayacak kadar paniklemiş ve uyku sersemiyim. Sersemlemiş bir halde aşağıya koştum ve kapıyı açtığımda onu verandada, Henry kollarında uyurken buldum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Jeremy'nin bakışları atletime ve erkek şortuma takılıyor. Sanırım bir bornoz giymeliydim, ama daha önce görmediği bir şey olmadığı kesin. *Daha az* giydiğimde bile pek ilgilenmiyordu.

Henry'yi bana doğru iterek, "Onu yukarı götür," dedi. Sophie'yi almak için arabaya döndüğünde ağzım açık, donup kalıyorum. Whitney yolcu koltuğunda oturuyor, yüzü telefon ekranıyla aydınlanmış, sanki etrafında hiçbir şey olmuyormuş gibi.

"Ne yapıyorsun?" Sophie'yle döndüğünde soruyorum. "Gecenin bir yarısı."

"Evet Lucie," diyor, "saatin farkındayım. Şehir dışına çıkmam gerekiyor, o yüzden çocukları geri getiriyorum."

Gözlerim hâlâ zar zor açılıyor ama öfkenin kan dolaşıma karıştığını hissediyorum ve bu kafeinden bin kat daha etkili.

"Sen ne?"

Bana ters ters bakıyor. "Uyanmalarını istemiyorsan, sessiz ol." Dişlerimi gıcırdatarak, o peşimdeyken merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Sıkıştırdım Henry, Sophie'yle ilgilenirken ben de onun peşinden dışarı çıkıyorum, çimenler çıplak ayaklarıma yapışıyor ve nemleniyor. "Gecenin bu saatinde ne olmuş olabilir ki?"

Daha başlamadan bu konuşmadan sıkılmış bir şekilde gözlerini devirmeye başladı bile. "Yolculuğa çıkıyoruz. Whitney'nin arkadaşları dağlarda bir yer kiraladı."

Onun ne kadar bencil olduğunu herkesten iyi biliyorum ama yine de dehşete düştüm. Ayrıldığımızdan beri onlarla geçirdiği ilk gece bu ve bunu bile başaramadı.

"Uyandıklarında onları terk ettiğini görecekler," diyorum, sesim öfkeyle kısılıyor - bir an geri çekilirsem gözyaşlarına dönüşme tehdidinde bulunan bir öfke. "Bunun onları nasıl hissettirmesi gerekiyor?"

Bir kez daha gözlerini deviriyor. "Bu çok tipik. Kendinden geçmiş olmalısın. Her zaman onları istiyorsun ve şimdi elde ettin, ama hala sızlanıyorsun."

"Evet, tabii ki şikayet ediyorum! Genç kız arkadaşınla son dakikada bir seyahate çıkıyorsun ve bunun ikizleri nasıl hissettireceği umurunda bile değil."

Gülüyor. "Ne kadar acımasız olduğunu duyuyor musun? Belki de bu yüzden Cumartesi gecesi evde yalnızsın."

Jeremy garaj yolundan çıkarken ön basamağa çöküyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun bir kısmı, burada ne kadar az kontrolüm olduğu, çocuklarıma zarar verebileceği ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için hayal kırıklığı. Ama aynı zamanda sözleri, her zaman olduğu gibi, zarar vermeye yetecek kadar gerçeklik taşıyor. O

Doğru, boş bir Cumartesi günüm vardı ve yalnız başıma uykuya dalmadan önce çalışarak geçirmeyi tercih ettim. Belki de acı çekiyorum. Belki de onun bana davrandığı gibi, annemin ve babamın da bana davrandığı gibi davranmayı hak ettim.

Belki de sorun gerçekten benimdir.

"Hey," diyor bir ses. Caleb -saçları uykuda dağılmış ve gözleri zar zor açılıyor- garajının yan tarafındaki lambanın yaydığı ışık çemberinin içinden çıkıyor. Onu görünce aklımdaki tüm diğer düşünceler bir anda yok oluyor. Üzerinde şorttan başka bir şey yok; pürüzsüz teni ve gergin kasları tam teşhir halinde. Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor ve pazıları tepki olarak patlıyor, karın kasları canlanıyor, bir paket akşam yemeği ekmeği gibi düzgünce üst üste dizilmiş.

Sonra esnedi ve gerçeklik araya girdi. O uyuyordu ve biz onu kavgamızla uyandırdık. Neden yaşadığım her aşağılayıcı olayın bir izleyicisi olmak zorunda ve neden bu izleyici hep o?

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sanırım seni uyandırdık."

Omuz silkiyor. "Pencerem açıldı ve o kadar hıyarlık yapıyordu ki desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Şortumu bulamadım, bu yüzden bir dakikamı aldı."

İstemedi aklıma gelen görüntüyü görmezden gelmeye çalışıyorum; şortunu giymeden *önceki halini*. Çıplak mıydı? *Çok dar* bir külotla mı? Görünüşe göre zihnim en kötü anlarda bile çukura dalabiliyor.

Caleb, "Umarım iyi bir avukatınız vardır," diyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ama bunun doğru olduğundan emin değilim-Darryl bana *'şu anda çok meşgul olduğunu'* ve işi ortağı Sharon'a devredeceğini söyleyen bir mesaj bıraktı. Kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

"Cidden, Lucie... bu adam aklını kaçırmış. Sana peri masalını sunacağını nasıl düşündün bilmiyorum."

"Görmedim." *Ev yasal olarak benim olunca seni görmeyi umarak buraya geri geldim ve onun yerine Jeremy ile tanıştım.* "Üniversitenin çoğunu arkadaşlarımla çok seçici olduğumu söylemesiyle geçirdim, bu yüzden haklı olup olmadıklarını görmeye karar verdim ve neredeyse kazara hamile kaldım."

"Kahretsin. Özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim. Değersiz bir reality şov setinin yanında yaşıyormuş gibi hissediyor olmalısınız."

"İnan bana, Kate ve ben istediğimden daha sık *ilginç* komşular olduk." Bakışlarındaki sempatiyi görüyor ve başını sallıyor. "Sadece uyuşturucu değildi ve dürüst olmak gerekirse, zaman zaman oldukça eğlenceliydi. Kate muhtemelen tanıdığım en zeki insan. Bahçe tabelaları onu rahatsız eden komşularını azarlamasını dinlemekten keyif alırdım."

Sesindeki hayranlığı duymak beni rahatsız etmemeli ama ediyor. "Bu kadar beklemeye razı olduğuna göre onu gerçekten seviyor olmalısın."

Bir elini tekrar saçlarının arasından geçiriyor ve midesindeki sonsuz kaslar tepki olarak dalgalanıyor. "Aslında beklemiyorum. Arkadaşım Harrison'a boşanma davası açtırdım - kendisi avukattır."

Ağzım açık kaldı. "Sen mi yaptın? Buna ne sebep oldu?"

"Bir süredir bu konuda üzerime geliyordu. Ben de fark ettim ki-" Gözleri benimkilerle buluşurken temkinli. "Tüm başarısızlıklarına rağmen kimseyi aldatmadım. Bunun doğru kalmasını istedim."

Başka bir deyişle, Caleb sevişmek istiyor. Caleb'in cinsel olarak yoksun ve istekli olduğu fikri, göbeğimdiki bir kasın neredeyse acıtacak kadar sert bir şekilde kasılmasına neden oluyor. O izlerken yavaşça soyunmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum ve bu kas daha da geriliyor.

İkimiz de bekarız, bu yüzden hayal ettiğim şeylerin hiçbirisi imkansız değil, ama ben onun istediğinin tam tersiyim. Eğer sadık bir ilişkiden kaçtıysa -bir daha asla biriyle birlikte olmak istemediğine ikna eden- iki çocuklu bekar bir anneyle ilgilenmediği kesin.

"Eğer özgür bir adamsan, bekar bekar fantezilerini yaşıyor olman gerekmez mi?"

"Henüz tamamen özgür değilim. Önce Kate'e ulaşmaya çalıştığımızı kanıtlamalıyız, ama..." Kaşlarını kaldırıyor. "*Bekar bekar fantezileri mi?*"

Sırıttıyorum. "Tahmin etmem gerekirse, süper modellerle üçlü yapan bir tipe benziyorsun."

O gamzesi ay ışığında parlıyor ve karnımdaki kaslar *yeniden* kasılıyor. "Eğer bunu gerçekleştirebilirse her erkeğin süper modellerle üçlü yapmak isteyeceğinden eminim."

Ona küçümseyici bir el sallıyorum. "Kendine bir bak. Belli ki bunu başarabilirsin."

Ağzının kenarında yarım bir gülümseme beliriyor. "Yani süper modellerle üçlü yapmak için tek yapmam gerekenin bunu istemek olduğunu mu düşünüyorsun?"

İnledim. "Kapa çeneni. İstedğin herkesi elde edebileceğini zaten biliyorsun."

Bana sessizce bakıyor. "Ama sen değil, çünkü sen peri masalını bekliyorsun."

Bunu bir açıklama gibi sunuyor ama ben bunun bir soru olduğunu hissediyorum.

Yapar mıydım? Caleb'la yatmak, peri masalını beklemeyi ortadan kaldırmaz. Teorik olarak bu iki şey aynı anda gerçekleşebilir. Tam burada ve şimdi, bu basamakta bacaklarımı açmış otururken gerçekleşebilir.

Evet, evet yapardım. Açık olduğu bir şey olsaydı, bunu sorgusuz sualsiz yapardım.

Kısık bir kahkaha atıyor. "Hiç poker suratın yok, Lucie."

Hayallerimden sıyrılıyorum. Acaba beton merdivenlerimin önünde nasıl seks yapabileceğimizi düşünmeye çalıştığımı biliyor muydu? Ama ben onun istediği kişi değilim, o da benim istediğim kişi değil, eğer bir aileyle ilgilenmiyorsa. Ayrıca o benim patronum. Destansı boyutlarda bir felaket olurdu. "Ben kesinlikle hâlâ peri masalını bekliyorum," diye cevap veriyorum. "Ama komşulara karını arka bahçeye gömdüğünü söylemeyi bırakacağım."

Sırıttıyor. "Teşekkürler. Süper model kızlarını buraya çekmeyi gerçekten zorlaştırıyorsun."

Gülüyorum ve ayağa kalkıyorum, ancak bakışları üzerimde gezinirken ne kadar az şey giydiğimi fark ediyorum. Pijamalarım bir mayodan daha fazla örtüyor ama daha az gibi hissettiriyor. Özellikle de az önce yaptığımız konuşmadan sonra.

"Teşekkürler. Beni kurtarmaya geldiğin için."

"Ne zaman istersen," diyor, gözlerini dikkatle boynumun üzerinde tutarak.

LUCIE

I Okul müdürü Bayan Doherty beni durdurduğunda hızlı adımlarla servise doğru yürüyordum. Normalde bu saatte burada olmazdı ve birdenbire önüme atlaması her şeyin kasıtlı olduğunu hissettiriyor.

"Lucie," diyor pratik bir gülümsemeyle. "Biraz vaktin var mı?"

Hayır. Hayır, istemiyorum. Yorgunum ve Henry şüphesiz şu masada oturuyor.

Ama St. Ignatius'un okul müdürüne *hayır* diyemezsiniz, hele de çocuğunuzun yerini almak için can atan dört yüz aile varken.

Onu, altıncı sınıfta biten bir okulun müdüründen ziyade bir üniversite dekanı için donatılmış geniş bir ofise kadar takip ediyorum. Bana Topo Chico ve Diyet Kola dolu küçük camlı buzdolabından bir içecek ikram ediyor. Başımı sallıyorum, sabırsızlığımı dışa vurmamak için ellerimin üzerine oturuyorum.

"Henry'nin durumunu seninle konuşmak istedim," diyor. Solmakta olan gülümsemesinde bir uyarı var. "Bayan Kroesinger okumada istediğimiz gibi ilerleyemediğinden bahsetti."

Midem düğümleniyor. "Evet," diye cevap veriyorum. "Bana evde onunla çalışmam için bazı şeyler verdi." Çalışmaya başlayana kadar da düzenli olarak çalışıyordum. Bu hafta bilgi kartlarını sadece bir kez çalıştığımızı fark edince nefesim göğsümde sıkışıyor.

"Gelecek yıl için plan yapmadan önce onu değerlendirmek istiyoruz" diyor. Bana daktilo edilmiş bir isim listesi uzatıyor. "Farkında olmadığımız herhangi bir sorun olup olmadığını görmek için."

"Sorunlar," diye tekrarlıyorum. Okuma sorunu yaşamasını istemiyorum. Hayatının geri kalanında mücadele edeceğini bilmek istemiyorum. Ama endişelendiren şey

En çok da kendime sakladığım korkularım. Çünkü ya *sadece* Okumak mı? Ya daha fazlasıysa?

Bana zoraki bir gülümseme veriyor. "Sadece ileride onun ihtiyaçlarını karşılayabileceğimizden emin olmak istiyoruz."

Bu da oğlum için endişelenmekten çok, bir çocuğu St. Ignatius'tan atma sürecine benziyor. *Değerlendirmeyi gözden geçirdik*, bana daha sonra söyleyecek *ve korkarım ihtiyacı olanı sağlamak için yeterli donanıma sahip değiliz*.

Oyunu oynasaydım bunlar olur muydu? Herkese babamın Robert Underwood olduğunu söyleseydim? Bundan şüpheliyim.

Ona teşekkür ediyorum, kelimeler boğazıma yapışıyor ve bakımevine vardığımda Henry tek başına bulmaca çözerken Sophie'nin oynadığını görüyorum.

Neden her şey onun için daha kolay olmamıştı? Neden Sophie'nin dışa dönüklüğü ona sosyal açıdan yardımcı olmamıştı? Ya da onun neşesinden, ses bilgisini kavramasından? Sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve bunun olacağının garantisini verememem kalbimi kırıyor.

İkizlerin kemerlerini bağlar bağlamaz, Sophie daha düşünmediğim akşam yemeğini soruyor, plajda vakit geçirmeyi talep ediyor ve yarın gösterip anlatmak için bebeklik fotoğraflarını bulmam gerektiğini söylüyor ve ben de ona durması için bağırarak istiyorum. Bu annemin bana sürekli ve çok daha azı için yaptığı şeydi. Ona benzemeye çalışmaktan nefret ediyorum ama nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var, sorumlu olmamak için.

Caleb garajından çıkarken biz de minibüsten iniyoruz. Zamanlaması daha kötü olamazdı -kısa bir komşuluk sohbeti bile yapabileceğimden emin değilim.

Elinde bir şeyle bize doğru yürüyor. "Ben de-" diye söze başladı, sonra bana baktı ve sustu. Henry ve Sophie'ye birer metal parçası uzattı. "Bakalım bunların nasıl bir araya geldiğini bulabilecek misiniz? Anneniz ve ben hemen döneceğiz."

Elini dirseğime koyarak beni köşeye götürüyor. "Neyin var?"

Sessiz endişesi beni kırmakla tehdit ediyor ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. Önemli bir şey olmadığı konusunda ısrar etmek üzereydim ama önemli bir şey değildi ve

Bir kişiye daha söyle. Jeremy ve annem gibi bunun benim hatam olduğu konusunda ısrar etmeyecek bir kişiye.

"Okul Henry'yi değerlendirmeye almamı istiyor. Okuma için olduğunu söylediler ama başka şeyler de çıkacağından endişeleniyorum ve-" Bunu yüksek sesle söylemek çok daha rktc hale getiriyor. Henry'nin gelişiminde, insanlarla etkileşiminde farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. Bunu yıllardır biliyordum. Ama Jeremy bana bunun onu çok fazla şımartmamdan kaynaklandığını söyledi ve ocuk doktoru beni başından savdı ve Tanrım, *neden* onları dinledim? Haklı olmalarını istediğim için mi? Bilmek istemediğim için mi? *Nasıl bir anne böyle bir şeye izin verir?* "Bir süredir endişeliydim ve her şeyi anlamak için daha fazla zorlamalıyım." Sonunda sesim kesiliyor ve durmak zorunda kalıyorum.

"Lucie," diye fısıldıyor, sesinde çaresizlik, elleri pazularımda. "O harika bir ocuk ve her şey yoluna girecek. Ne ğrenirsen öğren, o bu sabah evden çıkan aynı küçük adam. Değişecek olan tek şey onun için bir isim bulmanız ve planlar yapabilmeniz."

Tanrım, umarım haklıdır. Ve Tanrım, keşke bana her şeyin yolunda gideceğini söyleyen biriyle evlenseydim, öyle olmasa bile.

"Kendimi toparlamalıyım," diye fısıldıyorum, gerçekten istemesem de kendimi geri adım atmaya zorluyorum ve ellerimle yüzümü siliyorum. "ocuklar zgn olduğumu görürlerse bir şeylerin ters gittiğini anlarlar."

"Eve git ve bunu kafandan at. Bir pizza sipariş edeceğim ve ihtiyaın olduğu sürece onları burada tutacağım." Beni eve doğru çeviriyor ve ben karşı koyamayacak kadar kırılmış durumdayım.

Tkezleyerek eve geldim ve Bayan Doherty'nin listesindeki uzmanları aramaya başladım. oğunun uzun bir bekleme süresi var ve bir yanım *evet, evet, mümkün olduğunca bekleyelim* diye düşünse de, bu Henry'nin yararına değil. Ona neler olduğunu anlamadan geçen her hafta, olabileceği kadar iyi öğrenemediği bir hafta demek. Aylar sonra bulduğum ilk boşluğu değerlendiririm ve Jeremy'ye söylemekten başka yapacak bir şey kalmaz.

Okul müdürü Henry'yi öğrenme güçlüğü açısından değerlendirmemizi istediğini söyledi. I

Ağustos sonuna kadar yapacak kimseyi bulamam.

JEREMY

Tanrım, aileden ayrılmaya ve tam zamanlı çalışmaya karar veriyorsunuz ve Henry sorun yaşamaya başlıyor. Bunu kim tahmin edebilirdi ki?

Şu anda beni rahatsız etmeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Neredeyse. Ama gitmemiş olsaydım, Henry şu anda olduğundan daha iyi durumda olur muydu? Tüm bunlar radarın altından kaçabilir miydi?

Kıyafetlerimi değiştirmek için koltuktan kalkıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Hâlâ bitkin olmama ve yüz saat uyumak istememe rağmen biraz daha dayanabiliyorum. Caleb'in söylediği doğrudu: hiçbir şey değişmedi. Henry'nin kim olduğu aynı kaldı. Zorlanacağından, Sophie kadar kolay arkadaş edinemeyeceğinden ve onun gibi bir hayatı olmayacağından zaten şüpheleniyordum. Testlerde ne çıkarsa çıksın, o her zaman bana ve kız kardeşine sahip olacak ve bu sabah evimizden ayrılan çocukla aynı çocuk.

Bahçeyi geçip kapıya hafifçe vurduktan sonra Caleb'in evine ilk kez giriyorum - gerçi şu anda bir ev sayılmaz. Alçıpanın yarısı yıkılmış, diğer yarısı da tanınmayacak kadar su lekeli. Bu işi neden üstlenmişti ki? Zaten iki tam zamanlı işe eşdeğer bir işte çalışıyor ve bu da üçüncüsüne eşit.

Sonra ikizleri fark ettim. "Altı yaşındaki çocuklarıma *alçıpan* mı istifleliyorsun?"

"Onlara para ödüyorum," diye savunuyor. "Bunu seviyorlar. Gerçi kızınız benimle açıkçası fahiş bir saatlik ücret konusunda konuştu."

Kapı çalıyor. "Pizza geldi," diyor. "Bodrumdan içecek bir şeyler alır mısın?"

Başımı sallayıp aşağıya iniyorum, yıkılmış bir oda daha bekliyorum. Onun yerine, o kadar tıkkış tıkkış ki istese de tamir edemez. Kutular ve mobilyalar her duvarda üst üste yığılmış. Ve bütün bir bölüm *Kate* olarak etiketlenmiş. Kate-

kitaplar, Kate-dolap, Kate-banyo. Bu kız tüm hayatını geride bırakmıştı ve Caleb bir yılın büyük bir kısmını onun hayatını geri kazanmasını umarak geçirdi.

Buzdolabına doğru ilerliyorum ama sonra durup eşyalarına tekrar bakıyorum.

Kutuların arkasındaki duvara yaslanmış bembeyaz çerçeveye.

Bu bir beşik. *Yeni* bir beşik. Yaklaşıyorum ve yanında bir sallanan sandalye ve hemen solunda katlanmış bir alt değiştirme masası görüyorum.

O ve Kate bunları satın aldı. İhtiyacınız olacağından emin olmasanız almazdınız.

Kate'in uyuşturucu bağımlılığı, Kayleigh'nin bahsettiği kişisel meseleler... hepsi burada, Caleb'in artık kullanmaya hiç niyeti olmadığı bir beşik, sandalye ve alt değiştirme masasıyla mı başladı? İçkilerimi alıp merdivenleri yavaşça çıkıyorum, nasıl sorabileceğimi merak ediyorum. Bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

Üst katta Caleb kâğıt tabak ve peçeteleri topluyor. "Sadece iki sandalyem var," diyor. "Dışarıda oturalım mı?"

Muhtemelen en iyisi de bu: Hepimiz onun masasının etrafında olsaydık, ailece oynuyormuşuz gibi hissederdik.

Bu da bir zamanlar onun da istemiş olabileceği bir şey gibi görünüyor.

"Elbette." Sesim biraz fazla neşeli ama o fark etmiyor.

Sahile indik ve Caleb ile ben Adirondack sandalyelerde otururken ikizler kâğıt tabaklarını kıyıya götürdüler. Daha önce bizimle buraya geldiğinde, çocukların maskaralıklarını izlediğinde... canı acıdı mı? *İstemediğini* düşündüğüm bir şeyi yüzüne mi vuruyordum?

Sophie onun yanına gelir ve anlamsızca konuşmaya başlar. "Oooh, blah, blah, la, la, oh lay."

Adam kaşlarını kaldırıyor, kadının açıklamasını bekliyor, ağzı yumuşuyor. "Bu Fransızcaydı," diye açıklıyor.

Sırıttırıyor. "Y.A.I.E."

Onunla kod oyunu oynuyor. Ben eriyorum ama o kaşlarını çatıyor. "*Bu* çok zor," diyor ellerini kalçalarına koyarak.

"'Aksanın çok güzel' anlamına geliyordu."

Pizzasına dönerken ağzı yukarı doğru kıvrılıyor.

Çocukların baş belası olduğuna dair tüm saçmalıkları - gerçekten böyle mi düşünüyor, yoksa onların bir zamanlar kendisi için bir şey olduğunu kabul etmekten daha mı kolay?

istediniz ama alamadınız mı?

Başka bir dilime uzanıyor. "Çok sessizleştin."

Gülümsemeye zorluyorum. "Uzun bir gün oldu."

"Özür dilerim," diyor. "Bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmamalısın."

"Daha kötü şeyler de var. En azından tavan arasında kilitliken yalnız değilim."

"Hâlâ onunla mı uğraşıyorsun? Biliyorsun, odayı ses geçirmez hale getiremezdim. Şimdiye kadar çılgınlıklarını duymuş olurdun."

Gülüyorum ve sonra sessizliğe gömülüyorum. Ona beşiği sormak istiyorum. Bir zamanlar çocuk isteyip istemediğini bilmek istiyorum. Ama ona acı verme ihtimali olmadan bu konuları açmanın tek bir yolunu bile düşünemiyorum.

Uzun bir sessizlik anından sonra derin bir iç çekiyor. "Beşiği gördün, değil mi? Sen merdivenleri yarılayana kadar tamamen unutmuştum."

Ona doğru döndüm. "Ben yaptım. Bu beni ilgilendirmez. Sadece şaşırdım."

Yutkunuyor. "Kate ve benim bir kızımız vardı. Hannah. Sadece birkaç dakika yaşadı."

Midem taş gibi oldu. İkizlerimi bana teslim ettikleri gün hayatımın en mutlu günüydü, dokuz ay boyunca bunun için çabalamıştım. O noktaya ulaştığımı ve onları benden aldıklarını hayal bile edemiyorum. Düşünemiyorum.

"Çok üzgünüm," diye cevap veriyorum sonunda. "Ne oldu?"

"Mekonyum aspirasyonu" dedi. Kaşlarım çatılıyor ve o isteksizce devam ediyor. "Mekonyum bebeğin bağırsaklarında tutulur, ancak bazen doğum sırasında dışarı atılır ve bebek onu solursa ..." Konuşmayı kesiyor. Devam ederken sesi daha alçak ve daha sessiz. "Akciğer fonksiyonlarını kaybetti. Her şey çok hızlı oldu. Kate onu tutuyor ve emzirmeye çalışıyordu, sonra Hannah nefes nefese kalmaya başladı."

"Oh, Caleb," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm. Bu ikiniz için de çok zor olmuş olmalı."

"Kate için zordu," diye düzeltiyor, kendisini tamamen dışarıda bırakarak. "Olay olduğunda orada bile değildim... San Diego'daki bir toplantıya gitmişim ve

Hastaneye vardığımda artık çok geçti. Bütün bu lanet şeyi tek başına atlattı."

Bunu doğrudan söylemedi ama sesinde bir suçlama var. Bir sebepten dolayı kendini sorumlu tutuyor, ama sonra... o bunu yapacak türden biri. Dünyada kendileri dışında herkesi suçlayan erkekler var. O ise tam tersi.

"Senin hatan değildi Caleb," diye cevap veriyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Orada olmalıydım. Fark edebileceğim işaretler vardı. Sonrasında da Kate'in yanında değildim. Tamamen dağıldı. Bundan kaçındım çünkü iş kolaydı ve o zordu. Başından sonuna kadar tüm bu lanet şey benim hatamdı."

Neredeyse bir yıldır haber alamadığı, şirket hesaplarından ve Tanrı bilir daha nelerden çalan bir kadını bu yüzden beklemiştir. Çünkü bunu yapmasının sebebinin kendisi olduğunu düşünüyor.

"Caleb, sen de yas tutuyordun. Belki de kendini ayakta tutmaya çalıştığın için Kate'le başa çıkamadın."

Başını iki yana sallar. "Yas tutmuyordum Lucie. Sadece çalışmak istiyordum. Babam da aynı şekildeydi. Bazen sınırlarınızı erkenden kabul etmek en iyisidir."

"Yani çok fazla çalışıyorsun. İnsanlar kendilerinin bundan daha önemli parçalarını değiştirirler."

"Ama ben değişmek *istemiyorum*," diye yanıtlıyor. "Ben bir şirketten sorumluyum ve başka hiçbir şeyden ya da hiç kimseden sorumlu olmak istemiyorum."

Hayata devam etmek için gerçekten yalnız bir yol gibi görünüyor. Ayrıca ona inanmıyorum. Yas tutmadığını söylüyor. Kate için zor olduğunu söylüyor. Ama Caleb bazı şeyleri gördüğünden çok daha fazla önemsiyor ve olanların onu çok etkilememiş olmasına imkan yok.

Tüm bu zorunlu izolasyonla kendini cezalandırıyor ve içimdeki saçma bir parça şimdiden onun fikrini değiştirebileceğimi umuyor.

CALEB

Iseyahat etmeyi hiç düşünmedim. Bir otelde yaşamak basittir, birçok yönden evde yaşamaktan daha kolaydır. Fazlalık yok, yapılması gereken işler yok. Hayatınız çırılçıplaktır ve bu konuda kendinizi kötü hissetmenize gerek yoktur.

Her şeyin ne kadar boş olduğunu, çünkü bir iş yapmak, şirketinizi kurtarmak için orada olduğunuzu ve bunun için kimsenin sizi eleştiremeyeceğini.

Ama Austin'deki otel odam bir otoparka bakıyor ve evimdeki manzarayı özlüyorum. Birini görmek için heyecanla uyanmıyorum. Bunu da özlüyorum.

Önümüzdeki üç gün boyunca, önce Houston'a, sonra Chicago'ya, sonra Denver'a seyahat ederken... beni güldüren tek bir kişi bile olmadı. Tek bir kişi bile sabahları üzerimdeki örtüleri atıp değerli bir şeyler olacakmış gibi hissetmemi sağlamayacak. Köşeyi döndüğümde yeşil elbiseli Lucie'yi göremeyeceğim. Kendimi onun yolunda bulduğumda yüzünde açılan o yavaş, isteksiz gülümsemeyi izlemeyeceğim ya da mikrodalgaya donmuş bir akşam yemeği atarken kahkahasının suyun üzerinde yankılandığını duymayacağım.

Peki ya onları görmeyi özlersem? Evet, tamamen mahremiyet istediğimi sanıyordum ama dışarıda yalnız kalmayı tercih etmem *suç mu*?

Cuma öğleden sonra Denver havaalanına gidiyorum. Muhtemel bir yatırımcıyla bir şeyler içmek için saat yedide Seattle'da olmam gerekiyor.

Biniş kartımı almak için telefonumu açıyorum ve sonra arkamı dönüp bilet gişesine doğru yürüyorum. "San Francisco'ya ne kadar hızlı uçabilirim?" diye soruyorum.

Bu bir şey ifade etmiyor. Bir erkeğin sadece evine gitmek istemesinde yanlış bir şey yok.

Güneş kaybolmaya başlarken göle geri dönüyorum. Lucie'nin arabası garaj yolunda, ama evin ışıkları yanmıyor ve sahilde de değiller.

Hayal kırıklığım, hayal kırıklığına uğramamam gerektiğini, hiç umursamamam gerektiğini bilmemle daha da kötüleşiyor. Şortumu ve tişörtümü giyip gölün dar ucunu kuzeye doğru çevreleyen patıkaya doğru ilerliyorum. Bir taraftan diğerine geçmenizi sağlayan küçük bir yaya köprüsü var ve Lucie ikizleri ara sıra oraya götürüyor. O yöne doğru koşmaya başlıyorum, onları şimdi oraya götürdüğünü umuyorum ve kendime hayal kırıklığına uğramaya hakkım olmadığı halde hayal kırıklığına uğrayacağımı söylüyorum.

Onu bulsam da bulmasam da bundan bir şey çıkmaz.

Onları görmeden önce duyuyorum. Sophie gevezelik ediyor ve ben de virajı dönüp onları bulana kadar sese doğru daha hızlı koşuyorum.

Sophie bir hikaye anlatırken Henry bir kütüğü inceliyor. Bu tam da istemediğim bir şey ama yine de göğsümde bir şey yükseliyor.

Lucie başını kaldırdığında gözleri canlandı. Sanki benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş gibi.

"Merhaba Monroe ailesi," diyerek duruyorum.

"Benim soyadım aslında *Boudreau*," diye düzeltiyor Sophie, bana doğru zıplayarak. "Empire State Binası'nın tepesinden bir kuruş atarsanız, bunun birini öldüreceğini biliyor muydunuz?"

Lucie ve ben karşılıklı sırtıyoruz. "Bunu duymuştum," diyorum Sophie'ye. "Doğru olup olmadığını bilmiyordum."

Henry sessizce Sophie'ye, "Öyle değil," dedi. "Rüzgâr direnci onu yavaşlatıyor. Bunu sana söylemiştim."

"Üzerinde bir uzaylı varsa olmaz!" diyor kaşlarını çatarak, sonra da önüne bakarak. "Her şeyi bilmiyorsun, Henry!"

"*Anaokulu öğrenciniz* rüzgâr direncini nereden biliyor?" Lucie'ye sordum.

"Arkadaşım Molly," diyor gülümseyerek. "İkisini de bilim insanı yapmaya kararlı. Bence Sophie ümitsiz bir vaka olabilir."

İkizler bir uzaylının potansiyel büyüklüğü hakkında yüksek sesle tartışıyorlar. Lucie hâlâ gülümsüyor ve bir anda içimi bir özlem dalgası kaplıyor.

Keşke bunların hepsi benim olsaydı.

LUCIE

"Y "Can yeleği yok demiştiniz."
Kızım kollarını kavuşturmuş, bir metre boyundaki birinin
bakabileceği kadar bana bakıyor.
bir yetişkine.

İnledim. "Sophie-"

"Söz vermiştin."

Bugün can yeleği olmadan yüzebileceklerine *dair söz verdiğimden* emin değilim. Sanırım sadece bunun *mümkün* olduğunu söyledim ve şimdi de *mümkün* olmadığını söylemek istiyorum. Onlara karşı her zaman sayıca üstünüm. Boğulan bir çocuğu kurtarabilirim ama ikisini kurtaramam. Ama ikisi de kürek çekmeyi biliyor ve sanırım bir noktada ya batacaksın ya da yüzeceksin... kelimenin tam anlamıyla.

"Tamam," diyorum iç çekerek ve o da neşeyle arka kapıdan dışarı koşuyor, avazı çıktığı kadar "*Can yeleği yok!*" diye bağırıyor.

Telefonum çaldığında onları takip etmek için plaj çantamı alıyorum.

JEREMY

Artık çocukları bir yere götürme zahmetine bile katlanıyor musunuz? Yoksa onları bütün gün televizyonun karşısına oturtmak daha mı kolay?

Sanki bu mesajı daha dikkatli sorgulamam gerekiyormuş gibi içimde kısa süreli bir *sızı* var, çünkü evde olduğumuzu nereden biliyor ki? Ama çocuklarım suya ve rıhtımda duran Caleb'e doğru koşarken buna vakit yok.

Onu gördüğümde omurgama bir heyecan tırmanıyor, bunun nedeni kısmen şu anda gömleksiz olması. Omzunun üst kısmında daha önce hiç fark etmediğim bir dövme var. Yakından incelemek istiyorum ama eğer karısı içinse, keşke yapmasaydım diyeceğim. Sophie onunla konuşuyor ve cevap verirken bana bakınca biraz daha hızlı yürüyorum. Ona ne söylediğini ancak Tanrı bilir.

"Anne!" diye bağıyor. "Caleb bizimkinden çok daha iyi olan teknesiyle gidebileceğimizi söylüyor!"

Ben yaklaşırken "Açık konuşmak gerekirse," diyor, "teknemin daha iyi olduğunu asla iddia etmedim. Bu oydu."

Bu geziyi de o *önermedi*. Ellerim kalçalarımın gitti. "Sophie, Bay Lowell'dan bizi teknesine almasını istedin mi? Çünkü bunu konuşmuştuk."

"Ona Caleb *diyoruz*," diye azarlıyor. "O da sorun olmadığını söyledi."

"Kendinizi başkalarının evlerine *ya da* teknelerine davet etmeyin."

Caleb omuz silkiyor. "Sorun değil. Ben bir şey yapmıyorum."

Sophie'yi, hakkında defalarca konuştuğumuz bir davranışı için ödüllendirmek istemiyorum ama ikizler çoktan gemiye atlamaya başladılar. "Evet, onlar gençliğinizi ve harcanabilir gelirinizi çalacak canavarlar," diye ekliyor, "ama çocuklarınızın bunu benim teknemin içinden yapabileceğinden şüpheliyim."

Kabul ederken gülüyorum. Tırmanmama yardım ediyor, eli sıcak, sert ve benimkinden çok daha büyük. Bir anlığına gözleri yüzümde, birbirimize yakın duruyoruz ve karnım küçük ama heyecan verici bir şekilde *inip* kalkıyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, başka tarafa bakarak. Beyaz atlı prens gibi davranmayı bırakırsa onu beyaz atlı prens olarak hayal etmekten vazgeçmek çok daha kolay olacak.

Ben arkaya geçiyorum, Sophie ve Henry yanıma sokulurken Caleb botun bağlarını çözüyor ve cüssesine göre şaşırtıcı derecede zarif bir şekilde içine atlıyor.

Öndeki koltuğa oturur ve iskeleden dikkatlice uzaklaşır, gazı hareket ettirdiğinde trisepsleri patlar, direksiyonu tuttuğunda pazuları şişer.

Jeremy biz evlendikten aylar sonra yumuşamaya başladı, Caleb'de ise yumuşama diye bir şey yok. Uzun ve zayıf, bir erkek için gülünç derecede kaslı.

çalışmaktan başka bir şey yapmayan bir adam. Onu sırtüstü uzanmış, bana bir ziyafet sofrası hazırlar gibi hayal ediyorum ve nefesimi kesecek kadar keskin bir arzu duyuyorum.

Sophie sonunda beni bırakıyor ve teknenin ön tarafına gidiyor. "Hadi Henry," diyor -patronca, ebeveynce- ve o da mutlulukla peşinden gidiyor. Sonraki on dakika boyunca, Caleb tekneyi kullanırken ona durmaksızın pandalar hakkında bir tez sunuyor ve sonra motoru durdurup benimle oturmak için geri dönüyor, ikizler de sırayla tekneyi kullanıyormuş gibi yapıyor.

"Bunun için teşekkürler," diyorum ona. "Açıkçası, Henry'nin yılının en önemli olayı bu."

"Bana eşlik edecek birilerinin olması çok eğlenceli," diyor. "En çok sörf yaparken mutlu oluyorum ama bu da ikinci sırada."

Kendi kendime gülümsedim. "Sizi birinin kamyonetinin arkasındaki sörf tahtalarıyla hatırlıyorum."

"Hayatımı pencereden izlemekten başka bir şey yapmamış gibi konuşuyorsun."

Gülüyorum. "Bir grup seksi, genç sörfçü yan evimde mi kalıyor? Bana takıntılı olmayacak bir tane ergenlik öncesi kız bulun."

Sırıtsı sinsileşiyor. "*Takıntılı*, ha? Bu iş ilginçleşmeye başladı."

Ne kadar takıntılı olduğumu bilmesine izin vermeyecektim. "Madem sörf yapmak istiyordun neden okyanus yerine göle taşındın?"

Tereddüt ediyor. "Burayı gerçekten kendim için almadım. Annem hep burayı yenileyip babamla birlikte emekli olmayı ve torunlarını ağırlamayı hayal ederdi." Bana gönülsüz bir gülümseme veriyor. "Sanırım o da senin peri masalı şeyini istiyordu. En azından evi ona vermeye çalışıyorum."

"Bu *benim* peri masalım değil. Herkes bir başkası için önemli olmak ister. Herkes birlikte yaşlanacağı birini ister. Bunun için çocuk olması gerekmez."

Sophie'nin bize doğru yürüyüşünü izleyerek başını sallıyor. "Ben önemsemiyorum. Kimse için bir önemin olmadığına hayat çok daha kolay."

Daha fazla konuşmadan Sophie önümde belirdi.

"Yüzme zamanı!" diye anons ediyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Patronumun önünde bikiniyle soyunmak planımın bir parçası değildi. "Bu, sen beni kandırmadan önceydi."

birinin teknesi."

Caleb güler. "Sorun değil. Burayı seviyorum."

"Peki," diyorum Sophie'ye iç çekerek. "Ama can yeleklerini çıkarmayacaksın çünkü ben seninle gelmiyorum."

"Yapmak zorunda olmadığımızı söylemiştin!" Sophie ağlıyor. "Ve sen de takım elbiseni giydin." "Devam et," diyor Caleb, muhtemelen sadece kibarlık ettiğimi düşünüyor.

"Ciddiyim. Bir dahaki sefere bana on bin dolara mal olacak bir plan hazırlamaya başladığında bunu hatırla."

"Şiir merkezini iptal edeceğim," diye cevap veriyorum ve kıyafetlerimi çıkarmak için ondan uzaklaşıyorum.

İkizler suya atlıyor, ben de onları takip ediyorum. Su buz gibi ama başımı kaldırdığımda onları beni beklerken buluyorum, küçük uzuvlarını sallayarak ilerliyorlar, gülümsemeden edemiyorum. Dağın arkasında kara fırtına bulutları yuvarlanıyor ama burada, gölün üzerinde güneş yüzüme vuruyor ve çocuklarım mutlu. Ne kadar çok şeyi berbat etmiş olursam olayım, *onları* ben yarattım ve hepimiz iyiyiz. Şu anda, bu yeterli.

Tekneye dönüp baktığımda Caleb küpeşteye yaslanmış, bakışları üçümüzün üzerinde, sanki bir saniye içinde bizi kurtarmak için atlamak zorunda kalacakmış gibi. Bu hoşuma gitti. Birinin sürekli bizi izlemesini isterdim. Evliyken bile yalnız olduğumu hissediyordum. Artık yalnız olmak istemiyorum.

Dışarıda fazla kalmıyoruz. Birkaç dakika içinde ikizlerin dudakları büzülmüş ve morarmıştı ve onlara gitme zamanının geldiğini söylediğimde Sophie itiraz bile etmedi, bu da hipoterminin eşiğinde olduğu anlamına geliyor. Sıçrayarak tekneye geri döndüler ve merdivene tırmandılar, Caleb sırayla her birinin etrafına bir havlu sarmadan önce onlara yardım etmek için bekledi.

Bu da içimi acıtan anlardan biri. İkizler hayatlarında benden daha fazlasına sahip olmayı hak ediyor. Yorgun olduğumda, meşgul olduğumda, hala tekneye tırmandığımda onlarla ilgilenebilecek başka bir ebeveyne sahip olmayı hak ediyorlar. Eğer o kişiyi bulacaksam, Caleb'in aile odaklı bir versiyonunun ortaya çıkmasını beklemeye devam edemem. Molly'nin dediği gibi, birkaç kurbağa sikmem gerek.

Onları takip etmek için merdivenin tabanına tutunuyorum, ayağım son basamakta kayıyor. Caleb'in elleri kollarımın altına giriyor, ama beni kaldırdığında tökezliyorum, kendimi toparlayamadan tüm vücudum onunkinin içine düşüyor. O kadar sert ki, lanet bir heykel gibi. Kokusu -sabun ve tuzun bir karışımı- şişelenmeli.

Normal bir insan gibi kendimi geri çekmek yerine her şeyi fark ediyordum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, kapana kısılmış bir hayvan gibi. Hızla uzaklaşıyor, ama ereksiyonunun sert baskısını karnımda hissetmeden önce değil.

Çok *büyük* bir ereksiyon.

"Geri dönmeliyiz," diyor huysuzca, teknenin ön tarafına doğru ilerleyerek. "Fırtına çıkmak üzere."

İskeleyle vardığımızda her şey geride kalmıştı. Sophie, Caleb'a kafadan bacaklıların zekâsından bahsediyor - "İşte bu yüzden kalamar yemeyeceğim," diye bitiriyor ve Caleb onun başının üzerinden bana sırtıyor.

Ama sonra tekneden çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve bakışlarımız kilitleniyor....no, tamamen arkamızda değil. Şimdi burada bir şey var ve belki de her zaman buradaydı, ama her neyse, sanırım ona teslim olmaya hazırım, eğer o da hazırsa.

Çocuklar kıyıya doğru koşarken o tekneyi bağlıyor. "Bu ev annen içinse," diye soruyorum, "o burada olduğunda nerede yaşayacaksınız?"

Soru o kadar da karmaşık görünmüyorken cevabını dikkatle değerlendiriyormuş gibi dili yanağının içini yokluyor. "Sanırım New York'a taşınacağım," diyor sessizce.

Ona bakıyorum. "New York mu? *Neden?*"

Yutkunuyor. "Kurul bunu biliyor ama henüz kamuoyuna açıklanmadı. -Bizimle birleşmek ve beni her ikisinin de başına getirmek isteyen çok daha büyük bir şirket var, tabii bu arada TSG'nin pisliklerini temizleyebilirim. CEO-Brad Caldwell'i duymuş olabilir misin?" Başımı salladım ve o da devam etti. "Emekli olmayı planlıyor. Her şey yolunda giderse, bu yaz Maui'deki evinde dizginleri bana devredecek ve sonrasında geçiş sürecini başlatacağız. Sonbaharın sonlarına doğru New York'ta olurum."

Hayır. Beynimin hiçbir zaman gerçek bir olasılık olmayan bu adam için bu kadar hızlı mücadele etmesi çok tuhaf, ama hayır, gitmesini istemiyorum. TSG'ye girip ondan başka kimseye rapor vermek istemiyorum. Bu iskelede başka bir adam görmek istemiyorum.

Hayır.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, ayaklarımın altındaki tahtalara bakıyorum, onunla göz göze gelemiyorum. "Ve sen... bunu mu istiyorsun?"

"TSG, bu diğer şirketin sağlayacağı sermaye akışı olmadan istediğim şekilde büyüyemez. Ve ben sadece otuz bir yaşımdayım. Benim yaşımda bu büyüklükte bir şirketin CEO'su olmak oldukça büyük bir iş olurdu."

"Bu sadece... daha fazla iş anlamına gelmez mi?" Kendine ayıracak bu kadar az zamanı varken daha fazla iş.

Bana sırtıyor, o gamzesini gösteriyor ve kalbimin çarpmaması gerektiği halde çarpmasına neden oluyor. "Senin kendi peri masalın var, benim de kendi masalım."

Cevap olarak gülümsemeye zorluyorum. Peri masalı olduğuna inandığı şeyin aslında tam tersi olduğu düşüncesinden kaçamıyorum. Sevdiği kasabadan ve tüm arkadaşlarından uzaklaşıp daha büyük talepleri olan bir yere gitmekten daha az mutluluk getirecek bir şey olamaz.

Ayrıca onun masalıyla benim masalımın bir şekilde aynı olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Ama o gidiyor ve çocuk istemiyor. İkisi kesinlikle aynı şey değil.

İki gün sonra öğle yemeği molamızda ona olayı anlattığımda Molly, "Sizi AYARLIYORUM," diye bitiriyor sözlerini. "Adam bir yılını onu istemediği belli olan bir kadını bekleyerek geçirdi ve şimdi de New York'a mı taşınıyor? Hadi ama Lucie. Bu adam tam bir çıkmaz sokak."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, ama aslında oldukça takdire şayan-"

Gereksiz bir saldırganlıkla salatasını bıçaklıyor. "Lucie, çocuklardan nefret ettiğini sana açıkça söyledi mi, söylemedi mi?"

"Tam olarak öyle demedi," diye mırıldanıyorum. Yine de haklı olabilir: Elimde olsa bile harekete geçmeyeceğim bir aşkta ısrar etmenin kesinlikle hiçbir faydası yok. "Ama tuzağa düşürülmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Molly'nin gülüşünde suçluluk duygusu var. "Daha önce yapacağım bir şeymiş gibi konuşurken yanlış söyledim. Adamın adı Stuart ve bu ay Almanya'da bir laboratuvarı, ama şehre döndüğünde seni arayacak."

"Molly," diye inledim. "Hayır. Hazır değilim. Ve ayrıca... onun adı Stuart. Stuart adında havalı bir adam söyle."

"Bak, o bir fizikçi. Hiçbirinin seksi ismi yok. Bu yüzden oğlumun adı Damien olacak. Damien adında kimse büyüyünce inek olmaz."

"Eğer adın Damien ise, cehennemi yönetmeye odaklanarak büyüdüğüne eminim," diye cevap veriyorum. "Ama her neyse, tuzağa düşürülmek konusunda emin değilim ve-"

"Luce, o çok tatlı. Michael O'Connor'la düğün hazırlıkları yapmıyor olsaydım, ben de onunla birlikte olurum."

Yuttuğum suda boğuluyorum. "Evet, sesin evliliğe çok yakın geliyor, ondan bahsederken hâlâ soyadını kullanıyorsun."

"Caleb'i aklından çıkarman gerekiyor ve bunu yapmanın yolu da onun yerine başka bir adam koymak. Umarım yatakta da dünyanı sallayan biri olur."

"Fizikçi Stuart'ın yatakta *dünyanı sarsması* pek mümkün görünmüyor."

Onaylarcasına omuz silkiyor, peçetesini dikkatlice dudaklarına bastırıyor - yemek boyunca rujunu mükemmel bir şekilde koruyabilen tanıdığım tek kişi o. "Bu doğru. Ama Damien O'Connor yapardı, değil mi?"

"Evet, Molly. Doğmamış oğlun, gelecekteki cinsel partnerim, harika olacak."

İç çekiyor. "Her zaman çok ileri gitmek zorundasın."

Caleb neredeyse her gece sahile geliyor. Belki de TSG'deki ilk haftalarım onun için alışılmadık derecede yoğun geçti ama her gün ofisten biraz daha erken çıkıyor gibi görünüyor. Bazen, biraz Henry için bir proje. Diğer zamanlarda ise Sophie ile kod oyunu oynar; Sophie'nin ona sunduğu harfler için saçma kelimeler tahmin eder.

Ona göre *G*, *garrulous*'un karşılığı olmalı. *R* ise *artıklar* ya da *rekivizm* için. Kadın, adamın haksızlık ettiğini savunur ama hemen ertesi gece bu yeni, büyük kelimeleri ona karşı kullanır.

"Homojen" kelimesini kullanmaya çalışıp beceremedikten sonra Henry'ye geri dönüyor ki ben de dönüp ona yaklaşan personel toplantısında hıyarlık yapmamasını nazikçe hatırlatıyorum.

"Sik mi?" diye tekrarlıyor. "Siz lanet olası Y kuşağı bir toplantı ve bedava kahve istiyorsunuz ve bunu benim paramla alıyorsunuz. Nasıl olur da biri benim bir pislik olduğumu düşünebilir?"

"Başlangıç olarak 'lanet olası Y kuşağı' teriminin kullanılması," diye cevap veriyorum.

Çarşamba gününü oditoryumda dolaşarak ve kahve ve simit masalarının dışarıda değil de içeride olması nedeniyle çok kalabalık olacağından endişelenerek geçiriyorum. Kiraladığım ses sisteminin kurulumunu denetliyorum ve Kayleigh bir teslimatım olduğunu söylemek için aradığında artık endişelenmemeye kararlı bir şekilde oditoryumun kapılarını henüz kapatmışım.

Kaşlarımı çatıyorum. Yarın yemeği kendim alacağım. Başka bir şey sipariş etmedim. "Ne var?"

Her zamanki gibi yardımsever bir şekilde, "Muhtemelen masamdan aldığında anlayacaksın," diye yanıtlıyor.

Aşağıya iniyorum ve karnım bir metre öteden düşüyor.

Resepsiyon masasının yarısını kaplayacak kadar büyük bir gül buketi orada duruyordu. Stuart'la mesajlaşıyorduk ve o nispeten normal görünüyordu, ama hiç tanımadığınız bir kadına iki düzine gül göndermek kesinlikle normal *değil* ve başka kimin gönderebileceğini hayal edemiyorum.

Bukete iliştirilmiş karta uzanırken yutkunuyorum.

*Seni özledim. Yarın akşam yemeği? Bakıcı
bulacağım. Sevgilerimle,
Jeremy*

O hep böyleydi - ceza ve aşırılık döngüsü. Bir hafta sonu eve gelmiyor ya da beni ve ikizleri bir partide yalnız bırakıyor ve bir gün ya da daha uzun bir süre sonra geniş bir gülümseme ve bir mücevher parçasıyla geri dönüyordu, sanki bunu telafi etmek için yapması gereken tek şey buymuş gibi.

Bu çiçekler de mücevher. *Paranı çaldığım, aldattığım ve çocuklarını senden alacağımı ima ettiğim için özür diliyorlar.* İşe yarayacaklarını düşündüğüne inanamıyorum.

"Heyecanlı görünmüyorsun," diyor Kayleigh. "Adamdan hoşlanmasan bile, çiçek çiçektir."

Ama bunlar çiçekten çok daha fazlası. Bunlar beklentiyle verilen bir hediye ve bu beklenti karşılanmadığında, bunun için beni cezalandıracak.

Onları ofisime geri götürüyorum. Onları görmemeyi tercih ederim ama resepsiyona giren herkesin Kayleigh'e kimin için olduklarını sormasından iyidir.

Jeremy'nin numarasını çevirirken midem dehşetle doluyor. Bana hiç vurmadı ama sözleri beynimi oyabilir ve her şeyden şüphe etmeme neden olabilir. Şu anda buna ihtiyacım yok.

"Selam bebeğim," diyor, sesi sıcak ve kendinden emin. "Sanırım çiçekleri almışsın."

"Yaptım. Teşekkür ederim. Ama..."

"Bir çiçekçinin önünden geçiyordum ve vitrindeki gülleri gördüm ve 'Bunlar Lucie'yi mutlu eder' diye düşündüm," diyor. "Gülleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Gülleri *sevmiyorum*. Ona en sevdiğim çiçeği yüzlerce kez söyledim - bugün buketimdeki çiçeğin aynısını - ve o bir kez bile hatırlamadı.

Bu beni şaşırtmadı. Ben sadece Jeremy'nin anlattığı bir hikayeydim - dün, ona çocuklarıyla yeterince zaman ayırmayan sürtük bir eştim. Bugün ise gülleri seven sıradan bir kadıyım. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey benimle ilgili değil. Beni geri kazanma arzusu bile benimle ilgili değil. Jeremy sadece kazanmayı ve kaybetmeyi bilir ve bu da bir taktik. Yarın yeni bir tane olacak.

"Akşam yemeğine gelince," diye devam ediyor. "Belki Santa Cruz'a gidebiliriz? Yan komşumuz Stacy çocuklara bakabileceğini söyledi."

Her şeyi planlamış. Yaptığı ve söylediği onca şeyden sonra bana yemek ısmarlamasına izin vereceğimi, sonra da talep ettiği, sonra da eleştirdiği oral sekslerden birini yapacağımı sanıyor.

"Boşanıyoruz," diyorum, sesimi olabildiğince sert çıkararak. "Çiçekler için minnettarım ama hiçbir şeyi değiştirmiyorlar."

"Lucie," diyor, "bana bir şans ver. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Sahip olduklarımin kıymetini bilmediğimi biliyorum. Bazen eski hayatını sevmen için her şeyini kaybetmen gerekir."

"I-"

"Benim istediğim bu, çocukların istediği bu ve bence tüm bunların altında senin istediğin de bu. Birlikte güzel bir hayatımız vardı ve şimdi o kulübede uzun saatler çalışıyorsun. Peki ya çocuklar? Onları bakımevine göndermenin seni öldürdüğünü biliyorum. Öyle olmalı. Tam zamanlı çalışırsan Henry'ye nasıl yardım edeceksin?"

Omuzlarım çöktü. Çocuklardan bahsedene kadar söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu. Haklıydı da. İşten eve geldiğimde o kadar yorgun oluyorum ki geceleri onlara kitap okurken bile zar zor uyanık kalabiliyorum. Gelecek yıl gerçek ödevler aldıklarında ya da Henry'nin ekstra yardıma ihtiyacı olduğunda enerjimi nasıl toplayacağım? Jeremy'nin hayatımızdan çıkmasıyla zorlukların dengeleneceğini düşünmüştüm ama umduğum gibi ortadan kaybolmuyor.

Şimdi birazcık bile teslim olursanız, kaybedersiniz.

"Üzgünüm ama bunu istemiyorum," diyorum, hâlâ sözlerimi yumuşatmaya çalışıyorum, hâlâ sonuç olarak hırçınlaşmayacağını umarak onu yatıştırmaya çalışıyorum. Vereceği yanıtı beklerken şimdiden midem bulanıyor. "Ve ben de yemeğe gitmek istemiyorum."

Sonra bir sessizlik oldu ve ben bu kadar açık sözlü olduğum için pişmanlık duydum. Jeremy'nin berbat kafasının ve kalbinin derinliklerinde bir yerlerde, bir molekül bile olsa haklı bir pişmanlık olduğuna inanıyorum. Ve belki de onu sevseydim ya da onun beni sevdiğine inansaydım, bu yeterli olurdu. Ama mesele de bu, onu sevmiyorum. İlk tanıştığımızda sevebileceğimi düşündüm ve belki de sevdim, çünkü gençtim, aptaldım ve ne yazık ki deneyimsizdim. Ama bu aşk falan değildi; sadece birinin, herhangi birinin beni istemesi ve arkamı kollayacağını iddia etmesi beni rahatlatmıştı.

"Buna pişman olacaksın," diyor ve aramayı sonlandırıyor.

Avuçlarımı yüzüme bastırıyorum, bir şekilde daha iyi idare etmiş olmayı diliyorum. Bana bunu ödetecek.

LUCIE

T Ertesi sabah, Henry'nin kayıp ayakkabısını bulmaya çalışırken bir yandan da eteğimi ilikleyerek evin içinde çılgınca koşturuyorum. Maliyetleri düşürmek için simitleri ben alırım dedim.

Bu da bir şekilde çocukları okula götürmem, beş yüz kişi için simit almam ve hepsini dokuza kadar bitirmem gerektiği anlamına geliyor.

Sophie bir yoğurt açtı ve üniformasının önüne, yere ve bana bulaştırdı. Üstünü değiştirip kendimi temizleyene kadar, programın hiç gerisinde kalamayacağımız bir günde programın beş dakika gerisinde kaldık.

"Haydi çocuklar. Haydi!" Bağırıyorum, çantamı ve telefonumu kaptığım gibi onları kapıdan dışarı çıkarıyorum.

"Anne," diyor Henry. "Araba nerede?"

Çantamdaki anahtarları ararken derin bir nefes veriyorum. "Henry, oyun oynayacak vaktim yok, tamam mı?" Böyle zamanlarda annemin bana neden bu kadar sık kızdığını neredeyse anlayabiliyorum. Çünkü öfke nöbeti geçirmek istiyorum ve çocuklara karşı öfkelenmek çok kolay. Karşılık veremiyorlar ya da en azından annemin evinde veremiyorlar - Sophie benim evimde gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor.

Anahtarları buluyorum ve dışarı çıkarken çantayı omzuma atıyorum.

Henry ve Sophie yürüyüş yolunda durmuş bana bakıyorlar.

Onların ötesine, araba yoluna bakıyorum ve arabanın olması gereken boş alana tekrar tekrar göz kırpyorum. Biri arabayı çalmaya çalışmış olsaydı alarm tetiklenirdi. Anahtarı olan biri tarafından çıkarılmış olması gerektiğini anlamam uzun bir saniye daha sürüyor - sadece bir kişide olan bir anahtar.

"Biri arabamızı mı çaldı anne?" diye soruyor Sophie ağlayarak.

Dağılmayacağım. Dağılmayacağım. Dağılmayacağım.

"Hayır. Kimse arabamızı çalmadı." Sesim hem üzüntü hem de öfkeyle titriyor. "Sanırım babam ödünç almış olabilir."

Jeremy bunu neden şimdi yapmak zorundaydı? Sanki bugünün ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama yapamazdı. Her şeyin mükemmel gitmesine gerçekten ihtiyacım olduğu bir zamanda beni sikip atmayı seçti.

Peki ben ne yapacağım? Hâlâ çocukları okula götürmem, yiyecekleri almam, akıllı tahtayı ve mikrofonu kurmam gerekiyor. Molly'ye sorabilirim ama onun bugün büyük bir projesi var ve bize yakın bir yerde değil.

Sormak için aklıma sadece bir kişi geliyor.

"Bir dakika içinde döneceğim çocuklar." Eve girerken çantamdan telefonumu çıkardım ve çevir tuşuna bastım. "Yardıma ihtiyacım var," diyorum Caleb'a, sesimi kontrol altına almakta zorlanarak. Elbette çoktan işe gitmişti ve muhtemelen saatlerdir oradaydı.

"Neler oluyor?" Onda çok emin ve kendinden emin bir şeyler var ve bu ağlama isteğimi daha da kötüleştiriyor. Caleb kendimi sarmak istediğim bir battaniye gibi ama... o *benim* battaniyem değil.

"Jeremy arabamı aldı," diye fısıldadım. "Çocukları okula bırakabilmek için Uber'i arayacağım ama toplantı için tüm simitleri almam gerekiyordu. Zaten paraları ödendi-" Bu son kelime beni kırıyor ve bir kez daha yutkunuyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Onları zamanında alamayacağım."

"*Arabayı aldı* da ne demek?"

"Beni bir şey için cezalandırıyor. Anahtarlar ondaydı ve araba onun adına, bu yüzden polisi arayabileceğimi bile sanmıyorum-" Sesim yine kesildi. Bu üzüntüden çok hayal kırıklığı.

Jeremy'nin istediği her şey yanına kâr kalıyor ve benim hiçbir şekilde başvurabileceğim bir merci yok. Hep böyle mi olacak? İkizler sadece altı yaşında. Bana saldırmasını bekleyerek, ondan ve bitmek bilmeyen öfkesinden kaçamayarak geçireceğim bir on yıl ya da daha fazlasıyla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu. Caleb şüphesiz her şeyden pişmanlık duyuyor: beni kovmadığından, bu görüşmeyi kabul ettiğinden, benim yükümün bir anda onun yükü haline geldiğinden.

"Simitler nerede?" diye soruyor, kelimeleri kırparak, "ve odaya ne yapılmasını istiyorsun?"

Ona bir liste vermeye başladım ve beni durdurdu. "Bana mesaj olarak gönder. Ve Uber'i arama. Seni almaya geliyorum."

ON DAKİKA SONRA, garaj yoluna girdi ve çocukları kamyonetinin arkasına götürdüm.

"Araba koltuğunuz yok," diye anons ediyor Sophie.

Caleb bana baktı. "Hala araba koltuğuna *ihtiyaçları var* mı?"

"Sekizinci yaş günümüze ya da altmış kilonun üzerine çıkana kadar," diye cevaplıyor Sophie kibarca.

"Yükseltici koltuklar," dedim ona. "Bir şey olmaz. Sadece kaza yapmamaya çalış." "Genelde kaza yapmamaya çalışırım."

Duruma rağmen gülüyorum. "Elmdale'deki St. Ignatius'a gidiyorlar. Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Sorun yok." Omzunun üzerinden bakıyor. "Ama okuldaki işimiz bittiğinde biraz konuşmamız gerek. Personel toplantısı için her şeyi kendin toplamayı planlarken aklından ne geçiyordu?"

"Maliyetleri düşük tutmaya çalışıyordum," diye itiraz ediyorum.

İç çekiyor. "Lucie, bunu bir daha asla yapma. Ucuzum ama o kadar da ucuz değilim."

Okula yaklaştık, ama bu geç saatte araba kuyruğu bir blok boyunca uzanıyor. "Vay anasını," diyor. "Her sabah bunu yaşıyor musun?"

"Bok dedin," diyor Sophie. "İki kere söyledin."

Henry ona, "Şimdi de sen bok dedin," diyor.

"Kahretsin. Şimdi arabadaki herkes bunu söyledi," diye anons ediyorum. "Çocuklar, inin de sizi ön tarafa kadar götüreyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Caleb. "Zamanımız var."

"Sorun yok." Kesinlikle zamanımız yok ve ihtiyacım olan son şey birilerinin ikizleri burada yükseltici koltuklar olmadan görmesi ya da benim okula yabancı bir adamla gelmem. Eminim Jeremy ve benim hakkımdaki dedikodular son sürat devam ediyordur.

Arabadan inip ikizleri topuklu ayakkabılar ve kalem etekle olabildiğince hızlı bir şekilde ön tarafa götürüyorum ve her birine hızlıca sarılıyorum.

Sophie kocaman gözlerle, "*Bok* dedin anne," diyor. "Sen asla kötü sözler söylemezsin."

"Sürprizlerle doluyum, tatlım," diye cevap veriyorum, ağzımı başının üstünde gezdirerek.

Tam uzaklaşıyorlar ki arkamdan biri adımı sesleniyor. "Lucie Boudreau," diyor ses. "İyi görünüyorsun."

Zayıf bir gülümsemeyi zorlayarak dönüyorum.

Tom DuPlantis, çoğu zaman uzak durmaya çalıştığım iğrenç babalardan biri, egosu tavan yapmış bir avukat ve her nasılsa onunla ilgileneceğim izlenimine kapılmış. "Merhaba Tom." Yanından geçmeye başlıyorum ve eli dirseğime dolanıyor.

"Hey, acele etme," diyor. "Konuşmamız lazım. Tanıdığım bir annenin yeniden piyasada olduğuna dair bir söylenti duydum."

Küçük, tökezleyen bir adımla geri çekiliyorum. "Üzgünüm, işe geç kaldım." Bana doğru ilerliyor. "Seni arayacağım, tamam mı?"

Başlar dönüyor. Diğer annelerin gözleri keskinleşiyor ve tam olarak ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum: bekar ve çaresiz olduğumu ve başka birinin eşine oynadığımı. Artık boşanmış bir kadın olduğum, bu son derece baştan çıkarıcı diz boyu etek ve alçak topuklu ayakkabılarla etrafta koşuşturduğum için herkes onu cesaretlendirdiğimi söyleyecek.

Lucie'nin Tom'a asıldığını gördünüz mü, çocukları oradayken? Ve kıyafeti. Kim çocukları bırakırken topuklu giyer ki?

"İşler oldukça yoğun," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Eminim seni buralarda göreceğim."

Caleb şu anda sadece iki araba geride, iyi ya da kötü. Tom yetişmeden kapıyı açıp içeri giriyorum. "Özür dilerim," diyorum nefes nefese.

Park etmiş arabaların yanından geçip yola çıkarken çenesi esniyor. "Kimdi o adam?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "İkizlerin sınıfındaki babalardan biri." "Sana asılan babalardan biri demek istiyorsun."

"Herkesi asılıyor," diyorum toplantı notlarımı açarken. "Bence bugün herkese sıkı çalışmaları için teşekkür edersen, uzun bir yol kat etmiş olursun. İnsanların gözünü korkutuyorsun."

Caleb beni duymamış gibi görünüyor. "O adam mı? Bir dahaki sefere ona siktirip gitmesini söyle."

Kaşlarımı kaldırıyorum. O kadar insan varken neden Tom'a bu kadar taktığını anlamıyorum. Dünyadaki Tom'larla uğraşmak kadın olmanın bir parçası. Tom her zaman yaptığını yapabilir -yorumlar yapabilir, elini 'yanlışlıkla' kıcıma sürebilir, partilerde bana biraz fazla uzun sarılabilir ve her okul etkinliğinde yanıma sokulabilir- ama tek bir kelime edersem, dramatik ve ilgi arayan biri olarak görüleceğim.

"Gerçekten önemli bir şey değildi."

"Etrafta dolaşıp seni böyle yakalayamaz," diye ısrar ediyor Caleb. "Eğer ona bir kez yumruk atarsan, mesela suratının ortasına, eminim bir daha asla yapmaz. Ama başparmağını sıkıştırmamayı unutma. Piliçler her zaman yanlış şekilde yumruk atarlar. Suratına yumruk yemesi gereken insanlardan bahsetmişken, araba konusunda avukatını aramalısın. Bu tamamen saçmalık."

Gülüşüm kısa ve acınası. "Hiçbir şey yapmayacak. Jeremy'nin amcasının savcı olduğunu duyunca beni kıdemsiz bir avukatın üzerine attı ve o da çok kötü biri." Sharon'la yaptığım tek telefon görüşmesinde bana Jeremy'nin avukatıyla birlikte taşınabileceğim bir daire bulduklarını çünkü Jeremy'nin okula çok uzak olduğumu düşündüğünü söyledi. Kimin çıkarına hizmet etmeye çalıştığından emin değilim ama bu benim çıkarım gibi görünmüyor.

"O zaman yeni bir avukata ihtiyacınız var."

Biliyorum. Biliyorum. Yeni bir şeye ihtiyacım var. En çok da hayatımı sürdürmek için yeni bir yola ihtiyacım var çünkü girdiğim her yol işleri daha da kötüleştiriyor. Gülümsemeye zorluyorum ve bir kez daha ağlamamaya çalışıyorum. "Bugünü atlatmama izin ver, tamam mı?"

İş yerine vardığımızda Caleb'a gönderdiğim talimatlar mükemmel bir şekilde yerine getirilmişti. Yemekler hazırды ve havada bir heyecan vızıltısı vardı. İnsanların bedava yemeği bu kadar sevmesi çok tuhaf.

Caleb saat dokuzdan hemen önce yan kapıdan giriyor, kaşları çatık, odayı tarıyor - ta ki bakışları üzerime düşene kadar. Sonra gözleri yumuşuyor ve gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

Keşke... Keşke...

Çok fazla şey diliyorum.

Mark ayağa kalkar ve üretkenlik hakkında küçük bir sunum yapar ve ardından başka biri piyasaya sürölmek üzere olan yazılımı tartışır.

Sonunda konuşma sırası Caleb'a geldiğinde gözlerimi kaçıramıyorum. Omuzlarının, göğsünün, geniş ellerinin büyüklüğünü gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir takım elbise içinde heybetli ve güzel bir şekilde orada duruyor. Burada onu profesyonel ilginin ötesinde bir şeyle izleyen tek kadın ben değilim.

Kayleigh, en belirgin olanı.

Tıpkı önerdiğim gibi, sıkı çalışmamız ve şirkete olan bağlılığımız için bize teşekkür ediyor. Düzenlemekte olduğum ekip oluşturma inzivalarının planlarından bahsediyor ve herkese yürüyüş programına katılmak için sadece bir ay kaldığını hatırlatıyor.

"Ve tüm bunların gerçekleşmesini sağladığı için Lucie Monroe'yu alkışlayalım" diyor sonunda.

Gözlerimiz buluşuyor ve kendimi küçük bir çocukken hissettiğimden farklı hissetmiyorum, onun benim için yaratılmış kişi olduğundan eminim.

Wyatt kolunu omuzlarıma dolayarak, "Oldukça etkileyici, Lucie," diyor.

Gülümsemeye zorladım. "Henüz bir şey olmadı." Sırıttıyor. "Sana güveniyorum."

Caleb'a tekrar bakıyorum. Artık gülümsemiyor.

Omuzlarımdaki kola sanki dünyada nefret ettiği her şeymiş gibi bakıyor.

Bir saat sonra Caleb masamda belirdi. Gözleri bukete takılıyor - dün gece çöp kutumun yanına koymuştum ve temizlik görevlileri atmak yerine masamın üzerine geri koydular.

"Öğle yemeğinde benimle ufak bir iş yapmak için vaktin var mı?" diye soruyor.

Gözleri çiçeğe kaydı.

"Elbette," diye cevap veriyorum, çantamı kapıyorum. "Ne tür bir iş?" Sertçe dönüyor. "Göreceksin."

"Bu kadar huysuz olduğunuza göre, sanırım başka biri bizi eyaletteki en kötü işveren olarak aday göstermiştir?"

Boynunun arkasını ovuştururken bakışları güllere kayıyor. "Ani davrandıysam özür dilerim. Sadece planların olabileceğini düşündüm."

Neredeyse kıskanç görünüyor.

"Hayır, planım yok," diye cevap veriyorum, onu koridorda takip ederek. Cevabımdan memnun olmamış gibi kaşlarını çatıyor.

Arabasına bindik ve gölün diğer tarafına, kulübesinden ve benimkinden uzağa, Jeremy ile bir zamanlar yaşadığımız banliyöye doğru yola çıktı.

"Peki bana bu gizli görevin ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum. "Jeremy'nin avukatına da danıştın ve taşınmam gerektiğine karar verdin mi?"

Kısa bir kahkaha attı. "Hayır. Arabanı geri alacağız."

Kaskatı kesildim. Belli ki eski kocamın gerçekte olduğundan çok daha makul olduğuna inanıyor. Eğer arabayı alırsam, Jeremy polisi arayacak ve beni tutuklatacak. Jeremy'yi tanıyorsam, bunu yapmamı umuyordur.

"Caleb, *hayır*. Yapamam. Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

Başını iki yana sallıyor. "Eski sevgilin acımasız bir pislik Lucie, seni önemli şeylerden vazgeçmeye zorlamadan *duracağını* mı sanıyorsun gerçekten?"

Muhtemelen hayır. Tüm bunlardan bıkmasını, Whitney'e delicesine aşık olmasını ve bizi unutmasını umuyordum ama Jeremy'nin *kazanmayı* sevdiğinden daha fazla bir şeyi sevebileceğinden emin değilim. O değil.

beni geri alması için ona yalvarana ya da tamamen yok olana kadar mutlu olacağım.

"Yaptığın şeyi takdir ediyorum ama Jeremy ile kavga etmek her zaman işleri daha da kötüleştirir. Sonunda arabamdan çok daha büyük bir şey kaybedeceğim."

"Arabayı *çalmamızı* önermiyorum. Arkadaşım Harrison bir avukat. Onu bir dinleyin. Sizi yanlış yönlendirmeyeceğine söz veriyorum."

Yüzlerce kez önünden geçip de girmedğim Beck's Bar and Grill'in önüne yanaşıyor - ki bu çoğu bar için söylenebilir, çünkü yirmi birinci yaş gününden kısa bir süre sonra evlenmiş ve hamile kalmıştım.

Ev sahibesi bizi güverteye çıkarıyor ve Caleb'e gereksiz yere eğilerek bir şeye ihtiyacı olursa gelip onu bulmasını söylüyor.

O giderken kaşlarımı çatıyorum. "Güneyle ilgili kötü filmler dışında kadınların gerçekten kirpiklerini kırptığını bilmiyordum."

"Çünkü kirpiklerinizi kırptırmak zorunda değilsiniz. Sadece bir gülücük atıyorsunuz ve erkekler ne isterseniz yapıyor."

Bir kızarıklığın boynuma tırmandığını hissediyorum. "Erkeklerin gülümsemeden çok başka şeylere önem verdiğini sanırdım."

"Pek çok şeyi önemsediklerine eminim." Bakışları göğsüme düşüyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Hiçbirinden yoksun değilsin."

Caleb'in yanındaki sandalye kayıyor ve takım elbiseli yakışıklı bir adam sandalyeye oturup bana elini uzatıyor. "Ben Harrison," dedi. "Caleb sana arkadaşlarından bahsettiyse, yakışıklı olan benim."

"Ona arkadaşlarımdan bahsetseydim," diye yanıtlıyor Caleb, "kibirli olan sen olurdun. Ya da tartışmacı olan."

"Pek çok iyi özelliğim var," diye onaylıyor Harrison, Caleb'in yanındaki koltuğa yerleşirken. "Sahip olmadığım tek şey zaman, o yüzden hadi başlayalım. Lucie, eski kocan tam bir pislik."

Gülüyorum. "Evet, bunu bir araya getiriyordum." "Caleb aldattığını mı söylüyor?"

Koltuğuma biraz gömüldüm. "Evet. Hawaii'ye iş gezisine gitmişti ve on dokuz yaşındaki bebek bakıcımızı da yanında götürdü. Onu takip ettirdim."

Harrison kaşlarını kaldırır. "O zaman aldattığından şüphelenmiş olmalısın?"

"Evet, ama harekete geçmem biraz zaman aldı. Ayrılırsam işleri zorlaştıracağını ve işlerin kötü gidebileceğini biliyordum... ve öyle de oldu. Darryl Fessman adında önemli bir avukat tuttum ve o da beni Sharon adında birinin üzerine attı, o da Jeremy'nin yasal stratejisini belirlemesine izin veriyor."

Harrison başını sallar. "Fessman eski enişteni kızdırmaktan korktuğu için seni beş para etmez Sharon Davies'in üzerine attı. Bunu işi istediğim için söylemiyorum -senden ücret almayı planlamıyorum- ama sadece gerçek bu. Ancak, muhtemelen çirkin olacak, bu yüzden bunu kaldırabilecek miden olduğunu bilmem gerekiyor."

Ondan Caleb'a bakıyorum. "Gerçekten minnettarım ama bunu kabul edemem."

Bu çok fazla ve bu işin uzayacağından şüpheleniyorum."

"Bak, bunu kendi başına yapmaya çalışmayı bırakmalısın," diyor Harrison. "Benim için endişelenme. Onu yasal ücretleri ödemeye zorlayacağım ve ne zaman işi uzatmak için anlamsız bir şey yapsa, ona daha fazla yasal ücret için dava açacağım. Bu ikinci ya da üçüncü kez olduğunda, sana söz veriyorum, biraz ilgi göreceğiz. En azından arabayı geri almama izin ver."

Onunla göz göze geldim. "Yapabilir misin?"

Bana şimdiye kadarki en geniş, en ukala gülümsemesini veriyor, ama yine de bir şekilde tatlı. "Tabii ki yapabilirim. Ben bu şehirdeki en iyi avukatım. Ve her zaman istediğimi alırım."

Caleb bir arkadaşını selamlamak için barı geçerken, Harrison sonraki adımlarımızı detaylandırıyor... arabamı sabaha kadar geri almamı ve ertesi öğleden sonra imzam için boşanma dilekçesini hazırlamamı içeriyor.

"Çok teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu ve Caleb'ın bu sabah beni kurtarması arasında nutkum tutuldu."

Harrison'ın bana bakışı keskinleşiyor. "Caleb seni nasıl *kurtardı*?"

"Oh, o, uh-" Yan tarafa bakıyorum. *Bunun bir sır olması mı gerekiyordu?* Tek bildiğim, Harrison'ın karısının Kate'in en iyi arkadaşı olduğu. "İkizlerimi okula bıraktı ve toplantı detaylarıyla ilgilenmesi için birini tuttu."

Gözleri parlıyor. "Bu iyi bir şey. Onu yeniden dünyaya dönerken görmek güzel."

"Onu boşanma davası açmaya ikna ettiğine sevindim."

Masaya geri dönmekte olan Caleb'a bakarken ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Onu ikna eden *ben değilim* Lucie," diyor.

Bu sözleri tekrarlıyor, anlamını yorumlamak için başka bir yol arıyorum.

Hiç yok.

Harrison, Caleb'ın benim yüzümden yaptığını düşünüyor.

CALEB

"S "Bu o, ha?" Beck odanın öbür ucuna, Lucie ve Harrison'ın derin bir sohbete daldığı yere bakarak soruyor.

"Başlama," diye cevap veriyorum. "Biz arkadaşız."

Beck sırtıyor. "Gerçekten mi? Madem sadece arkadaşsınız, o zaman neden geri kalanımızın onunla konuşması yasak?"

"Hiç kimsenin onunla konuşmasını yasaklamadım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Güzel," diyor barın altından kayarak. "Yanlış anlamış olmalıyım. Gidip kendimi tanıtacağım."

Önüne geçiyorum ve omzunun üzerinden bir bez sallayarak gülüyor.

"Oraya gitmiyordum. Sadece onun sadece senin *arkadaşın* olmadığını kesin olarak kanıtlayabileceğimi düşündüm."

Ona parmağımı gösteriyorum ve Lucie ile Harrison'ın işlerini bitirdiği yere dönüyorum. Üçümüz birlikte bardan çıkıyoruz ve Harrison Lucie'nin elini sıkıyor. "Tebrikler," diyor, "özgür bir kadın olmak üzeresin."

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır" diyor, ben ise göğsüme bir kurşun yemiş gibi onlara göz kırpyorum.

Tabii ki özgür olmak üzere... Bu yüzden onunla buluştuk.

Ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Onun ve çocukların yanımda olmasına, onları sahilde görmeye alışmıştım. Onları orada bulma umuduyla işten erken çıkıyordum ve bunun bir gün sona ereceğini bilsem de, sanırım o günün gelecekte, ben gittikten sonra uzak bir noktada olacağını düşündüm.

İşe dönerken çok sessiz. Jeremy dikiz aynasında görüldüğünde nasıl ilerleyeceğini mi planlıyor?

"Sanırım yeniden bekâr olmak üzeresin," diyorum sonunda.

Omuz silkiyor. "Sanırım. Küçük çocukları olan dul bir kadının bugünlerde pek revaçta olduğunu sanmıyorum."

Dişlerim gıcırıyor. Lucie bir otobüs dolusu yetime bakıyor olsa bile, sokakta ona yakın olmak isteyen bir sürü erkek olurdu. Wyatt, Hunter, bu sabah onu yakalayan o pislik... Onu dışarı çıkarmak için bir uzvunu kesecek üç adam tanıyorsam, daha kaç tane olmalı? "Eminim iyi olacaksın." Kelimeler ısırılmış, kızgın. Kararsız görünmek isterken kıskanç görünüyorum. "Dışarı çıkmalısın," diye ekliyorum, belki kıskançlığımı o da duymuştur diye.

Gözlerim yolda ama yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Aslında bir randevum var," diyor. "Birkaç hafta daha yok çünkü seyahatte."

Hunter mı yoksa TSG'deki başka bir pislik mi? Ve bu adam her kimse, onun peri masalı prensi olma şansı var mı? "Ne iş yapıyor?" Ben soruyorum. Daha çok bir talep gibi geliyor.

Omuz silkiyor. "Molly'nin laboratuvarında fizikçi. Hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Molly onun tatlı biri olduğunu söylüyor."

Aynı anda hem kızgın hem de rahatlamış durumdayım ve bu iki duyguyu da kendime açıklayamıyorum. "Bu senin için işe yaramayacak," diyorum çok hızlı bir şekilde.

"Sadece meraktan soruyorum, hiç tanımadığınız bir adamın *sadece* mesleğine ve iyi görünmesine dayanarak benimle çalışmayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Çünkü mum ışığı ve gül yaprakları istemiyorsunuz, her ne kadar istediğinizi düşünüseniz de.

İçinizde olmak için o kadar hevesli birini istiyorsunuz ki, sizi eve götürmek, mumları yakmak ya da gül yaprakları serpmek için yeterince bekleyemiyor.

Sizi yiyip bitirecek, dizlerinin üzerine çöküp eteğiniz belinize dolanırken sizi yiyecek, sonunda sizi bir masanın üzerine eğip içinize girmeden önce sizi sırlıklam edecek birini istiyorsunuz.

Sizi canı pahasına savunacak ama yalnız kaldığınızda sizden her şeyi talep edecek birini istersiniz.

Tanrım, o kişinin ben olmamı isterdim ama onu hayal kırıklığına uğrattırdım. Kiminle olursa olsun ara sıra onu hayal kırıklığına uğratacaktır. Ama ben? Onu her zaman hayal kırıklığına uğrattırım.

"Eğitimli bir tahmin," diye mırıldandım. "Seni nereye götürüyor?"

Bana kaşlarını çatı. "Nobu'yu önerdi. Sanırım bunda da bir sorun var?"

"Muhtemelen bir şeyler bekleyecektir, biliyorsun. Bir kadını Nobu'ya götürüp yanağına bir öpücük kondurarak bitiremezsin."

"Yanaktan bir öpücükten fazlasını istemeyeceğimi kim söyleyebilir?" diye karşı çıkıyor. "Aylardır bekârim ve ondan önceki altı yıl boyunca mutsuz bir evliliğim oldu."

Göğsümdeki o kızgın şey, tam bir nefes almakta zorlanana kadar sıkılaşıyor. Birkaç ay geçti diye gerçekten bu pislikle yatacak mı? *Onsuz bir yıl geçirmeyi dene Lucie.* "Peri masalında ısrar eden sensin. İlk buluşmada bir erkekle yatmak kulağa pek *öyle gelmiyor.*"

"Peki ne demek istiyorsun?" diye soruyor, kollarını kavuşturarak.

Onu kızdırmaya başlıyorum ve onu kızdırmak *istiyorum*. Lanet olası dünyadaki herkesin benim kadar kızgın hissetmesini istiyorum, gerçi neye kızdığım hâlâ belli değil. Ama durmam gerek. Onun arkadaşı/komşusu/patronu gibi değil de kıskanç bir eski sevgilisi gibi davranıyorum ve bunu dizginlemenin zamanı geldi.

"Lord Devereaux'ya kafayı takmış olan çocuk muhtemelen bunu onaylamazdı."

Kızgınlığı yerini isteksiz bir gülümsemeye bırakıyor. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Ben pek unutmam."

Ki bu doğru değil. Ben her şeyi unutturum. Ama birdenbire onun söz konusu olduğu yerde fotoğrafçı oldum. Her gülüşünü, her gülümseyişini, her bakışını katalogluyorum. Belki de bunlar gelip geçici şeyler olduğu için, sonsuza dek benim olmayacak şeyler... ve ben gerçekten öyle olmalarını dilemeye başlıyorum.

O Harrison'la yediğim öğle yemeğinden sadece birkaç saat sonra, arabam kararsız bir şekilde garajımın önüne bırakıldı ve ertesi Pazartesi günü Harrison boşanmam için gerekli evrakları hazırladı ve sonunda çocuk nafakası alabilmek için geçici bir anlaşma için görüşmelere başladı.

Fessman'ın ofisi avukatlık ücretimi iade edemeyeceklerini ve bir şekilde çoğunu zaten harcamış olduğumu söylüyor. Harrison'la yaptığım bir telefon görüşmesinde tüm parayı iade etmeyi kabul ettiler. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok; sadece işler yoluna girdiği için mutluyum.

İşler de iyi gidiyor. Personel toplantısı başarılı geçti ve yedinci kat için istediğim mola odasına yaklaşıyoruz. Çevrimiçi bir tasarım programı kullanarak birkaç potansiyel plan oluşturdum ve bunları gölde Caleb'e göstereceğimi düşünmüştüm ama beni Harrison'la tanıştırdığı günden beri ortalıkta yok.

Neredeyse bir hafta süren sessizlikten sonra, ona çizimleri göstermek için bir toplantı ayarlamak zorunda kaldım. Her nasılsa bu tartışmayı daha resmi ve korkutucu hale getiriyor, bu yüzden Molly'den önce onlara bakmasını istedim - mimarı olmadığı sürece bir plandaki kusurları bulmakta çok başarılıdır.

"Merhaba, neredeyse boşanmak üzere olan arkadaşım!" Ben yürürken Molly ağlıyor. Alışveriş merkezinin çok kalabalık yemek katında öğle yemeğinde tanışmıştık ve bu anons üzerine etraftaki herkes başını çevirdi. "Hadi bunu sana iç çamaşırı alarak kutlayalım."

Gülüyorum. "Konuştuğumuz gibi dinlenme odası planlarıma bakmanı sağlayarak bunu kutlayalım."

"Sadece *bir göz* atalım," diyor ve beni yemekten uzaklaştırmaya devam ediyor. "Hanes for Women'dan başka bir şeyin olmadığını garanti ederim ve patronunu arzulamayı bırakıp Stuart'la yatmayı kabul ettiğinde, bugün gerçekten neyin önemli olduğunu anlayacaksın."

"Patronumu arzulamıyorum." Ona olan aşkım o kadar yanlış ve anlamsız ki, hiç değilse bu doğru *olmalı*. "Alışveriş yapmak istiyorsan, sorun değil, ama hızlı ol çünkü açlıktan ölüyorum ve planlarıma bakmana ihtiyacım var."

"Onlara daha sonra bakacağım. Ama cidden sadece sen milyonlarca bekar erkekle çalışabilir ve evli olanı seçebilirsin."

"Müstakbel oğlun Damien'ın dünyamı sarsmasını bekleyeceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Yanlış mı anladım?"

Gözlerini kısar. "Bu şakayı yapmaya devam edersen seni onun vaftiz annesi olarak adlandırmakta zorlanacağım."

Saten, dantel ve işlevsel olamayacak kadar şeffaf sütyenlerle çevrili iç çamaşırı reyonuna vardığımızda kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum. Jeremy ile tanıştığımda iç çamaşırı için çok gençtim, çok masumdum ve kısa bir süre sonra yeni doğan ikizlerin her boş saniyemi almasıyla iç çamaşırı için çok meşguldüm.

Molly kumaştan çok askı gibi görünen siyah dantelli bir şeyi bana doğru itiyor. "Git bunu dene," diyor.

Gözlerimi devirip aynaya doğru dönüyorum ve aynayı kendime doğru tutuyorum. "Bu şeyin ne *olduğunu* bile bilmiyorum. Bütün bu kayışlar da ne?"

"Aman Tanrım, sanki hâlâ on üç yaşındaymışsın gibi," diyor bir ayıcığa bakarak. "Buna neşeli dul deniyor ve bunlar da jartiyer kayışları. Çoraplarını böyle tutuyorsun. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Belki de İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra insanlar çoraplarını tutturmaya ihtiyaç duymayı bıraktığı içindir," diye cevap veriyorum, ona doğru dönerek. "Ben giymiyorum

-" Sözlerim cümlelerin ortasında kesiliyor. Çünkü Molly'den bir metre ötede Caleb duruyor ve en az benim kadar şaşkın bakıyor. "Caleb," diye nefes nefese kaldım. Neşeli dolu kendime daha sıkı sarıyorum, sanki bu onu bir şekilde yok edecekmiş gibi.

"İlginç bir alışveriş yapıyorsun." Sesi bir oktav düştü ve bakışları göğsüme kaydı.

Isı boynuma tırmanıyor ve durdurmak için bir elimi yanağıma bastırıyorum. Gözleri takip ediyor, hissedebildiğime yemin edebileceğim bir şekilde benimde geziniyor. "Değil... arkadaşım-" Çılgınca etrafıma bakıyorum ama Molly'yi hiçbir yerde bulamıyorum.

Lanet olsun, Molly.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir mağazanın iç çamaşırı reyonunda çalışan bir kadını. Aykırı değilim. *Senin* burada ne işin var? Eğer mantıklı bir açıklaman yoksa, seks bebeğinin doğum günü olduğunu varsayacağım."

Ağzı seğiriyor. "Kimberly'nin doğum günü Ocak'ta. Annem için bir şey alacağım."

"Ne kadar ilginç bir ilişkiniz olmalı." İç çamaşırı rafına dönüyorum. "Bedeni kaç?"

Bir elini yüzüne vuruyor. "*Bornoz* istiyor ama kafamda o rahatsız edici görüntüyü yarattığın için teşekkürler." Gözleri hâlâ elimde tuttuğum siyah şeye geri dönüyor. "Büyük randevu için alışveriş mi yapıyorsun? Eğer bunu giyiyorsan, ikinci aşamaya razı olmayacaktır."

İç çekiyorum. "Eğer bunu giyiyorsam, ikinci aşamaya razı olmayacak olan benim."

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, burun delikleri av kokusu almış gibi açılıyor, gözleri mağazanın floresan ışıkları altında parlıyor. "Peki bu açıkken tam olarak neyin peşindesin?"

Göğsümde bir zevk damlası var. Ben böyle iç çamaşırları giymem, giysem bile bunun için param yok, ama birden kendimi Caleb'in gözünden görmeye başladım: bir randevuda neşeli bir dul giyebilecek bir kadın olarak. Kendi talepleriyle gelebilecek bir kadın olarak. Sırıtıyorum. "Hayal gücünü kullan."

Yüzünü buruşturuyor. "Öyleyim. Sorun da bu." Sözlerinde bir törpü var, alçak, karanlık ve özlemle karışık bir şey.

Mükemmel dikilmiş takım elbisesi içinde geniş omuzlu ve görkemli bir şekilde uzaklaşıyor, sözleri kafamda tekrarlanıyor.

Öyleyim. Sorun da bu zaten.

Bu sözler -söylerkenki törpüsü- içimde, özümün derinliklerinde, neredeyse acı verecek kadar keskin bir şekilde parlıyor.

Molly yeniden ortaya çıkıyor, önce onun uzaklara çekilmiş haline, sonra da saf bir neşeyle bana bakıyor. "Aman Tanrım. Eski sevgilisine kafayı takmış ürkütücü bir ucube olduğu hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum. Onu hemen baştan çıkar. Doğruca ofisine gitmeni, masasının üzerine eğilmeni ve yalvarmanı istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Kendi patronunuzu hiçbir şekilde takip etmezken, mümkün olan en cesur planı önerebilmeniz çok ilginç."

Caleb'in kayb olduğu yere doğru bakıyor. "Aradaki fark, seni mağazanın ortasında öpmesine iki saniye kalmış olması. Ben ciddiym, Lucie. Cesur ol. Ona en ufak bir cesaret ver, iskambil kağıdı gibi çekilecektir. İkiniz çok ateşliydiniz."

Gülüyorum. "O sıcaklık değildi. Patronunuzun sizi öğle yemeği molasında sapıkça, rol yapma saçmalıklarıyla keşfetmesinin yoğun garipliğiydi."

"İnan bana," diyor Molly küçük bir gülümsemeyle, "eğer onu doğru anlıyorsam, seni uzunca bir süre o şeyin içinde hayal edecek. Aleti elindeyken."

ERTESİ GÜN, Caleb'dan gelecekteki dinlenme odasında benimle buluşmasını istedim, böylece ona gösterdiğim planları daha iyi gözünde canlandırabilecekti. Molly hiçbir şeyi sakıncalı bulmadı, ancak Caleb ve benim üzerinde seks yapabileceğimiz yüzeyler hakkında birkaç öneride bulundu ve Michael'ı bir kez kazandığında, bir daha asla onun evinde yemek yemeyeceğim sonucuna varmama neden oldu.

Mesaj attığında odada Caleb'ı bekliyordum.

MOLLY

Devam et.

Ne için?

NEYİ KASTETTİĞİMİ BİLİYORSUN. Tanrım, o
bir yıllık bekarlıktan sonra da ÖLÜYOR olmalı.

Söylediklerini görmezden geleceğime yemin ediyorum, ama tam masanın üzerine eğilip planları düzleştirmeye çalışırken arkamdan yaklaştığında... bunu düşünüyorum.

O kadar uzun ki. Bana dokunmuyor bile, ama onu omurgamda, kuyruk sokumumda, kalçalarımın arkasında hissedebiliyorum. İri bir elini kalçama doladığını, nefesinin kulağıma değdiğini ve bana olduğum gibi eğilmemi söylediğini hayal ediyorum.

"Buldum," diyor hışımla, planların sol köşesini dizüstü bilgisayarımınla sabitleyerek.

Uzaklaşıyorum, yüzüm çok sıcak, nefesim düzensiz.

"Çok fazla vaktinizi almamaya çalışacağım," diye başlıyorum. "Bunları size gölde göstermeyi planlamıştım ama sizi buralarda göremedik."

Çenesini ovuşturuyor, benden ziyade planlara bakıyor, gerçi onun da gerçekten *planlara* bakmadığından şüpheleniyorum. "Oldukça yoğun geçti," diyor. "Yine de Henry'nin sökmesi için küçük bir motor buldum. Bir ara onu bırakmaya çalışacağım."

Bu onun tarzı, ama bir şeyler bırakmasını istemiyorum. Bizimle takılmasını istiyorum, eskiden olduğu gibi. Hoşuna gidiyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Okul Temmuz başında bitiyor, bir projeye ihtiyacı olacak."

"Okul bittikten sonra sörf yapmayı öğrenmeli. Bunun için doğru yaşta."

Yukarı baktım. Bunun bir teklif mi yoksa hazırlıksız bir öneri mi olduğundan emin değilim. "Ben hiç sörf yapmadım. Ona nasıl öğreteceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Yakasını çekiştiriyor. "Biraz zaman açılırsa yapabilirim."

"Sophie'nin de gelmek için ısrar edeceğini biliyorsun. Sadece Henry'ye öğretmenlik yapmana izin vermesine imkân yok."

Gülümsemesi hüznü, sanki onu özlemiş, *bizi* özlemiş gibi. "Eğer birine öğretecek zaman bulabilirsem, muhtemelen ikisine de öğretebilirim." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, yüzü yine sert. "Yine de söz veremem. Şu planları bir görelim."

Düzenleri yaklaşıtıyorum. "Bana onlardan nefret ettiğini söyleyebilirsin. Birinin sıkı çalışmasını paramparça etmekten hiç çekinmediğinden değil."

"Neden olayım ki?" diye soruyor, koltuğunda geriye yaslanarak. "Bu benim pozisyonumun birkaç avantajından biri."

Bu iyi oldu. *Huysuz pislik patron ve makul çalışanı* oynamaya geri döndük. Bu normal ve seksi değil ve... sanırım hala seksi, çünkü Caleb'i huysuz pislik olarak inanılmaz seksi buluyorum, ama en azından tanıdık.

Ayağa kalkıyorum ve eğilerek odanın sol üst duvarını gösteriyorum. "İlk seçenekte buraya bir kahve barı koyacağız. Ve evet, kahvenin parasını onlar ödeyecek ve evet, Google olmadığımızı biliyorum. Kendi masraflarını tamamen karşılamalı."

Oturmaya başladım ve sonra kendimi durdurdum. "Ah, neredeyse unutuyordum. Şurada"-bir kez daha eğildim-"masa tenisi ve langırt oynayacağız."

"Harika," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, ama döndüğümde bakışları planlarda değil. Kışımnda. Molly'nin şu anda söylemem gereken şeyler için pek çok önerisi olabilirdi. Yine de bir şeyin üzerine oturduğumdan endişeleniyorum.

"Sorun nedir?" Bir elimi eteğimin arkasında gezdirerek soruyorum.

Kravatını sanki onu boğuyormuş gibi çekiştiriyor. "Çorap giyip giymediğini merak ediyordum. Dün jartiyer olayını fark ettim ve... Tanrım, boş ver. Bu tartışmamız gereken bir şey değil."

Bu, gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm açılış. Burası *'belki de kontrol etmelisin'* dediğim ama cesaretimi toplayamadığım yer.

"Yani giyip giymediğimi merak ettin?" diye sordum.

"Dediğim gibi, bu tartışmamız gereken bir şey değil."

Ona gerçeği söyleyebilirim, yani jartiyerleri nasıl bağlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok. Ama bunu düşünmesi fikri hoşuma gitti. Planın köşesini sabitlemek için bir kez daha eğildim. "Hayal gücünü kullan," diye cevap veriyorum.

"Peri masasında bu kadar ısrarcıysan," diyor dişlerinin arasından, *"hayal gücümü kullanmamı* önerirken önümde eğilmemeyi düşün."

Bir an için, az önce söylediklerini anlamaya çalışırken tek bir kasımı bile oynatmıyorum. Ta ki çıkarılacak tek bir sonuç olduğunu fark edene kadar:

O beni istiyor.

Bu benim kafamda değil. Ona bikiniyle rastladığım için değil. Olmayan bir şeye kendimi inandırmaya çalışmıyorum. Düzelip şaka yapmalıyım, geçiştirmeliyim.

Am

a.

Am

a.

Doğrulmuyorum. Bir santim bile kıpırdamıyorum. "Yoksa *ne olur*, Caleb?" Fısıldıyorum. "Eğilmeye devam edersem ne yapacaksın?"

Nefesim kesildi, ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtünüyor ve sonra eli benim elime geliyor.

Göt.

Parmaklarının bir fırçası değil, bir kaza değil. Bütün, sıcak avucu Kıcımlı, parmaklarını olabildiğince çok yeri kaplamak istercesine açıyor. Yutkunması duyulabilir.

Daha bana *dokunmadı* bile ama kalçalarımın arasında dayanılmaz bir ağrı oluşmaya başladı bile. Eline bastırıyorum, sessizce daha fazlasını almasını, daha fazlasını yapmasını istiyorum ve aniden kalçalarımı kavırıyor, beni sıkıca çekiyor, böylece tek hissedebildiğim kıcıma karşı çok uzun, kalın baskısı.

"Lucie," diyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor, "bana söylediklerine çok dikkat et. Düşündüğünden çok daha az özdenetimim var."

Sonra çekip gidiyor ve ben bir sandalyeye yığılana kadar kapı kapanıyor.

Bu nasıl oldu?

Caleb -şirkete ve kariyerine bu kadar odaklanmışken- nasıl oldu da kendini böyle bıraktı ve ben nasıl oldu da onu bunu yapmaya teşvik ettim? Bu işe *ihtiyacım var*. İş ilişkimizin karmaşıklıktan uzak ve dostça kalmasına ihtiyacım var.

Sanırım bu, ne olduğunu tartışmamız gerektiği anlamına geliyor, ama ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Eğer bu Sandra Bullock ya da Reese Witherspoon'un oynadığı bir film olsaydı, altı yaşımdan beri ona aşık olduğumu itiraf ederdim.

Yirmi bir yaşıma geldiğimde onu görmek için göle geri döndüm -taşındıklarını bilmiyordum- ve onun yerine Jeremy ile tanıştım.

Ama bu ne işe yarar ki? Taşınıyor ve ne çocuk ne de bir ilişki istiyor. Molly onun çıkmaz sokak olduğunu söylerken haklıydı.

Özür dileyeceğim.

Tamamen benim hatam değildi ama sadece işleri yoluna koymak için özür dilerim. *"Özür dilerim, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama arkadaşlığımıza gerçekten değer veriyorum... Böyle bir şey olmamış gibi davranabilir miyiz?"* derim.

Öğleden sonraya erteledim ve ancak ikizleri almaya giderken onun ofisine doğru yöneldim.

"Kasabayı terk etti," diye hırılıyor Kayleigh arkamdan. Dönüyorum. Yüzü her zamanki gibi ifadesiz ama gözlerinde küçük bir parıltı var. Hayal kırıklığı yaratan haberler vermekten hoşlandığı hissine kapılıyorum. "Bilmediğine şaşırdım."

Kayleigh'nin tavırlarından bıkmıştım ve Caleb'in yokluğundan dolayı bunu saklayamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştım. "Neden bileyim *ki*?"

Ağzı düzleşiyor. "Buraya çok sık geliyorsun."

"Başladığımdan beri Caleb'in ofisine belki beş kez gittim, bu da çok fazla görünmüyor."

Omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan."

Caleb'a olan aşkım o kadar belli miydi? Yoksa benim yeni fark ettiğim bir şeyi mi anladı?

O da beni istiyor.

O Bir hafta sonra, Caleb'i anlaşılmaz bir şekilde rahatsız eden yeşil ipek elbisemi bir kez daha giydim, çocukları okula bıraktım ve konferans için doğrudan San Francisco'ya gittim. Sunumum ancak Mark, Caleb'in açılış paneli için saat 10'da burada olmak isteyeceğimi varsaydı ve sunumumdan önce Caleb'i görmenin yarardan çok zarar getirebileceğini ima etmenin ince bir yolu yoktu. Öğleden sonra dinlenme odasında yaşanan o olaydan bu yana geçen günlerde, olay kendi başına bir hayat kazandı ve geçen her dakika kafamda daha da büyüdü. Tanrım, keşke o gitmeden önce aramızdaki buzları eritmiş olsaydık.

Arabamı valeye park edip çantamı ve bir hafta önce masama teslim edilen yeni dizüstü bilgisayarımı tutarak otel lobisine gidiyorum. Ortam beklediğimden çok daha kaotik: haber ekipleri, polisler, konferans katılımcıları ve konferans için gelmemiş gibi görünen ama telefonları ellerinde mırıldanan insanlar var.

Caleb, Mark'ın yanında duruyor, bakışları çoktan bana çevrilmiş, kaşları çatılmış. Mark'ı gönderip bana doğru yürüyor, endişesi yüzünden hiç gitmiyor. Bunu ustalıkla yapmasını, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmasını beklerdim. Bunun yerine bana Mark'ın kovması gereken ama kovmadığı biriymişim gibi bakıyor.

Tanrım, beni *buradan* kovacak mı?

Bana ulaşıyor ve bir elini dirseğime koyarak beni kenara çekip yanımdan geçen insanların duyamayacağı bir yere götürüyor.

Konuşmadan önce burun kemiğini sıkıyor. "Baban yolda," diyor, eli kolumu sıkıca kavıyor, sanki ona ihtiyacım olabilirmiş gibi

destek. "Bu sabaha kadar açıklamadı. Benim panelimde yer alacak."

Kaşları çatıldı. Söylemesini beklediğimden o kadar farklı ki, kelimeleri tam olarak anlamlandıramıyorum. "Kim?"

Beni kalabalıktan korumak için yanıma geldi. "Baban. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... Baban gibi biri genellikle bu tür gösterileri aylar öncesinden ayarlar. Ben de yeni öğrendim, yoksa seni uyarırdım. İstemiyorsan burada olmana gerek yok."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Tanrım, Caleb, çok endişeli görünüyordun. Beni kovacaksın sandım. Nerede olduğu umurumda bile değil."

"Seni *kovmak* mı?" diye tekrarlıyor, çenesi açık. "Seni neden kovayım ki?" Omuz silkiyorum, yanaklarıma hücum eden sıcaklığı görmezden geliyorum. "Bilirsin işte."

İç çekiyor. "Lucie, Tanrım. Tabii ki seni kovmuyorum." Elini yüzünde gezdirir. "Özür dilerim. Bu çok boktan bir durum. Asla... Seni daha iyi hissettirecekse gözetimini Mark'a verebilirim."

Başımı salladım. "Hayır. Sorun değil."

"Konuşmamız gerektiği açık ama... iyi olacağından emin misin?"

"Sunumuma gelmediği sürece ne yaptığı umurumda değil."

Kaşlarını çatıyor. "Burada olmasının nedeni bu olabilir mi diye merak ediyordum. Sunumunuz. Belki de nasıl olduğunu görmek istiyordur."

Boğazımdan bir ses çıkıyor, bir kahkaha ve bir soluk alma karışımı. "Beni görmek için hayatı boyunca bekledi. Ve sunumum zaten felaket olacakken, bir de buna gelirse sanırım baskı altında patlarım."

"Endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Akıllı tahtayı kurmaya çalışmanı izlemek bile birinin hızla ve sertçe düşmesi için yeterli."

Ona bakıyorum. Mark bize doğru yürüyor ve muhtemelen yine çok fazla anlam çıkarıyorum, ama gerçekten detaylandırmasını istiyorum.

"Caleb, gitmen gerek," diyor Mark, yanıma yaklaşarak. "Lucie, boş yerimiz var ama içeri girsek iyi olur. Sadece ayakta duranlar olacak."

Caleb tereddüt ediyor, ayrılmadan önce bana bir kez daha bakıyor ve Mark beni diğer yöne, salona girmek için mücadele eden insan kalabalığına doğru götürüyor.

İnsanlar yanından geçip giderken, "Bu delilik," diye mırıldanıyor. "Hepsi Robert Underwood yüzünden."

İçeride çoktan duvarlara dizilmişler, koridorlarda bağdaş kurmuş oturuyorlar, üvey kardeşlerim ve anneleri hakkında sessizce dedikodu yapıyorlar. Ve işte buradayım, babamı hayatımda ilk kez şahsen görmek üzereyim ve tek düşünebildiğim Caleb, evden ayrılmama izin verilseydi yanında büyüyebileceğim çocuk.

Akıllı tahta kurmaya çalıştığınızı görmek bile bir insanın hızla ve sert bir şekilde düşmesi için yeterlidir.

Eğer babam varlığını inkâr etmeseydi, belki Caleb ve ben birbirimizi gençken ya da üniversitedeyken bunun bir versiyonunu söyleyecek kadar iyi tanıyor olurduk. Kate'in, Jeremy'nin olmadığı bir dünyada, bana sert ve hızlı bir şekilde *aşık* olduğunu söyleyebilirdi ve ben de *'Seni altı yaşımdan beri seviyorum, bu yüzden zamanı geldi' derdim.*

Çoğu insan hayatı boyunca diğer yarısının nerede olduğunu merak eder. Ben hayatımın geri kalanını onu bulduğumu ama asla kendime ait olduğunu iddia edemeyeceğimi bilerek geçireceğim.

Caleb ve babam diğer panelistlerle birlikte odaya giriyor ve oda sessizleşiyor. Babam Caleb'a kibarca başıyla işaret ediyor. Caleb'in gözleri karşılık olarak kısılıyor ve sonra arkasını dönüp kalabalığın içinde beni arıyor, iyi olduğumdan emin olmak istiyor.

Moderatör mikrofona doğru eğiliyor ve Caleb'in nefret ettiği bir kavram olan evden çalışma hakkında bir soru yöneltiyor. Tıpkı babamın her iki tarafı da memnun etmeye çalışacağını ve sonunda kayda değer hiçbir şey söylemeyeceğini bildiğim gibi, *onun da "Altı saat Call of Duty oynayıp birkaç telefona cevap versin diye birine tam zamanlı maaş ödemiyorum"* diyen tek kişi olacağını şimdiden biliyorum.

Eskiden babamın röportajlarını izler ve onun mükemmel cevaplarıyla herkesi dinlediğini hissettiren bir bilgelik timsali olduğunu düşünürdüm, ancak bugün dinlerken tek düşünebildiğim, sözlerinin ne kadar *anlamsız* olduğu. Gerçekten inandığı şeyleri yansıtan tek bir şey bile söylemiyor ama her zaman satıyor.

Bana sorarsanız, size bir şey satıyor ve bunu biraz kötü yapıyor. Kendini sandığı kadar zeki ve kibar değil ve bana eski kocamı hatırlatıyor, yeterince rahatsız edici bir şekilde. Buna çok yakından bakmak istemiyorum.

Buna karşılık, Caleb'in bir soruya cevap verme biçiminde keskin ve güçlü bir şey var - sanki orada hiç olmamayı tercih ediyormuş gibi konuşuyor - ve bu da kucağımdaki not defterinin altında kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor. Huysuz Caleb başlı başına bir fetiş kategorisi olabilir ve onu iş başında izlemek için bile para öderim.

Sonlara doğru, iş-yaşam dengesi soruluyor. *Robert* hemen söze giriyor çünkü onun bütün şakası bu. *Aile her şeydir. Değerler önemlidir. Her zaman sorumlu seçimi yapın.* Bunu o kadar inandırıcı bir şekilde söylüyor ki bazen ne yaptığını unuttu mu diye merak ediyorum.

"Bu çok önemli," diye başlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Ailem bunca yıldır beni ayakta tutan ve yaptığım işi yapmamı sağlayan şey. Neyse ki şu anda iki çocuğum da benimle birlikte bu işi yaptığı için oldukça şanslıyım."

Çocuklarının 'ikisinden' *bahsettiğini* o kadar çok duydum ki artık bir anlam ifade etmiyor ama Caleb'in çenesi sıkılı. Kalçamda duran telefonum titriyor.

CALEB

Bu odadaki herkes için kayıtları düzeltebilirim. Sadece söyleyin.

Caleb'in benim için bunu yapmaya istekli olmasını seviyorum, sonuçları ne olursa olsun, ama kafamı kaldırıp başımı sallıyorum. İnsanların babamın üç çocuğu olduğunu fark etmemesini, birinden utanıp varlığını unutmak istediğini bilmelerine tercih ederim.

Panel sona erdiğinde moderatör kürsüye çıkar. "Herkes ayrılmadan önce, lütfen programda bir değişiklik olduğunu unutmayın. Balo Salonu A'daki 'Çalışanların Zindeliği ve Topluluk Oluşturma' konulu panel iptal edilmiştir. Onun yerine Underwood Enterprises'dan DeeDee Murray 'Kadınları Liderlik Rollerini Almaları için Güçlendirmek' konusunu tartışacak."

Ona baktım, kafam karışmıştı. *Employee Fitness* benim sunumumdu. Caleb'a baktım... O da benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Ne oluyor be?" Mark soruyor. "Sana söylemediler, değil mi? Çünkü bana kesinlikle söylemediler."

"Hayır," diye fısıldadım, aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Aslında sunumu yapmak *istemiyordum* ama özgeçmişimde iyi görünecekti ve bunun için hazırlanmak için çok zaman harcadım.

Caleb'in konferans planlayıcılarından biriyle konuştuğu sahneye doğru yürüyoruz. "Bu bir cevap değil," diye tersliyor. "Neden iptal edildiğini ve ona neden önceden haber verilmediğini bilmek istiyorum. Bu kesinlikle kabul edilemez."

Bana doğru bakıyor ve sonra ona bir şeyler mırıldanıyor, söylerken gözleri bana doğru kayıyor.

Caleb sertleşiyor... ve babamın saniyeler önce arkasında kaybolduğu perdeye doğru geri yürüyor.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Mark.

Bir araya getirmeye başlasam da başımla onaylıyorum.

Çünkü benim oturumum gizemli bir şekilde iptal edildi ve yerine bir *Underwood* çalışanının sunumu geldi ve Caleb sanki Robert'ın kışına tekmeyi basacakmış gibi peşinden gitti.

Babam beni iptal etmelerini söyledi. Çocukken varlığımı silmek için yeterli değildi. Bunu burada, profesyonel bir ortamda yapıyor. Belki de kamuya açık bir forumda ondan bahsedeceğimden endişe ediyordu - bunun ne kadar daha *kamuya* açık hale gelebileceğinin farkında değil mi? Annem gizlilik sözleşmesi imzaladı. *Ben* bir bok imzalamadım. Ve beni profesyonel olarak sabote etmek beni sessiz tutmanın yolu değil.

Caleb'ın yumruğu Robert'ın suratına inerken sahne basamaklarını koşarak çıkıyorum ve perdeyi geri itiyorum. Babamı dik tutan tek şey arkasındaki takım elbiseli adamlar. Sonunda bize dönüp baktığında Caleb'in yanında duruyorum ve gözlerinde bir tanıma ifadesi var - sanırım anneme ne kadar benzediğimi düşünürsek bu mantıklı.

Bu, binlerce kez hayal ettiğim bir andı: Vazgeçtiği her şeyi aniden fark edişi ve onu vuracak pişmanlık dalgası

Sonrasında. Ama bunlar çocukken, gençken kurduğum hayallerdi. Artık gerçekleşmeyeceklerini biliyorum ve daha da önemlisi... Artık *umurumda* değil. Bu şerefsiz çocukluğum boyunca apartmanlardan karavanlara sürüklenmeme izin verdi, burs ve mali yardım almak için çırpınmama izin verdi ve bugün sunumumu iptal etti.

Caleb haklıydı. Kendimi kanıtlamama gerek yoktu, dünyaya bu adamın olabileceğinden daha iyi bir insan olarak gelmişim ve şu anda onu affetmemi sağlayacak hiçbir özür yok.

"Umarım iyi bir avukatın vardır," diyor babam Caleb'e, yüzündeki kanı koluyla silerken, "çünkü hiçbir şeyin kalmayana kadar seni dava edeceğim."

İşte o zaman gülüyorum, sesi beni bile şaşırtıyor. "*Aile her şeydir*" diyen değerli itibarını birkaç kelimeyle nasıl kolayca yerle bir edebileceğimin farkında değilse düşündüğümünden çok daha aptal *demektir*. "*Sorumlu davranmak*," diye çıkışıyorum, "bu hiç olmamış gibi çekip gitmek olur. Hepimizin kendi versiyonumuzu ortaya koymamızı istemezsin, değil mi?"

"Zorbalığa maruz kalmayacağım," diye alay ediyor.

"Zorbalığa uğrayan *sen misin*?" diye sordum. "Emin misiniz? Bakalım basın ne düşünecek."

Ağzı açılıyor, başka bir tehdit savurmaya hazırlanıyor... ve ben ona dik dik bakıyorum. *Tüm dünyaya kim olduğumu ve dolayısıyla senin de kim olduğunu söyleyeceğim. Ve ikimiz de bunu istemediğini biliyoruz.*

Babam başını çevirmeden önce iki gergin, sessiz saniye geçiyor. "O buna değmez," diyor yanındaki gruba. "Hadi gidelim."

"Eğer bundan bir sonuç çıkarsa," diye ekliyorum arkasından, "herhangi bir sonuç çıkarsa, kendi *ayrıntılı* hesabımızı vereceğiz."

Sertleşiyor, sonra yürümeye devam ediyor. Caleb'a dönüp yüzündeki çatık kaşları gördüğümde titrediğimi fark ediyorum. Bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Kalçama sert bir el koydu. "Öğle yemeğine katılmayacağım," diyor Mark'a ve beni uzaklaştırıyor.

"Caleb, bir ödül alacaksın," diye sesleniyor Mark arkamızdan.

"Lucie'nin seansını iptal etmeden önce bunu düşünmeleri gerekirdi," diye yanıtlıyor Caleb ve beni asansör kapılarına doğru yönlendiriyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kalabalıktan uzak dur," diyor. "Hasta olacakmış gibi görünüyorsun."

Kalabalık asansöre sıkışarak biniyoruz ve altın kaplama kapılardaki yansımalarımıza bakıyorum -Caleb, uzun boylu, yakışıklı ve kendinden emin; ben onun önünde, küçük ve güvende, sırtım göğsüne dayalı, eli kimsenin bana çarpmadığından emin olmak için hafifçe kalçamda duruyor.

Jeremy benim için her şeyi yapacağına söz verirdi ama bunlar sadece lafta kalırdı - beni bir kez bile savunmadı - Caleb ise bugün beni savunmakla kalmadı, bunu yapmak için her şeyi riske attı. Eğer Robert Underwood'a vurduğu duyulursa, bu kesinlikle birleşmeyi mahvedebilir.

Bağlanmak istemediğini, sorumluluk almak istemediğini söylüyor... ama zaten bunlara sahip bir adam gibi davranıyor. Asansörün kapısında ikimize baktıkça, onun benim peri masalımdaki prens olmayı reddetmesi, farklı şeyler istememiz benim için daha az önemli oluyor. Çünkü bu zaten başka biriyle sahip olduğumdan daha fazlası, başka biriyle sahip *olabileceğimden* daha fazlası.

On dördüncü katın zili çalıyor ve anahtar kartını kullanarak geniş bir süiti açmak için beni yönlendiriyor. "Çok üzgünüm Lucie," diyor elini saçlarında gezdirerek. "İş yerinde olanlar için özür dilerim. Mark'ı senin amirin yapacağım çünkü açıkça kendimi aşmış durumdayım-"

Yakasından tuttum, ayak parmaklarımın üzerine çıktım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kaskatı kesildi, şok oldu, dondu kaldı.

Dünyanın en az romantik, en utanç verici öpücüğü. Gitmesine izin verdim, özür dilemeye hazırdım. "Ben-"

Elleri belime dolanırken sonraki sözcükler dudaklarımda can veriyor.

"Siktir," diyor sessizce. "Bu elbisenin beni mahvedeceğini hep biliyordum." Ve sonra beni öpüyor, *sertçe*. Niyetle. Sanki tam olarak bunu yapmak için çok ama çok uzun zamandır bekliyormuş gibi. Sanki o da benim gibi hayatının çoğunu beklemiş gibi.

Aynı anda hem çok fazla hem de hiç yeterli değil. Dili ağzımda, tüyleri tenimde sertleşiyor, ereksiyonu karnımı kazıyor. *Daha, daha, daha.* Kollarım boynunu çevrelüyor, destek için yapışıyor, yakın kaldığından emin oluyorum. Başparmağı göğüs kafesimin üzerinde kayarak yukarı tırmanırken dili boynumda geziniyor. İşaret parmağının ucu göğsümün alt tarafına değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Beni durduracaksan," diye homurdanıyor, "şimdi yap."

Sanki yapabilirmişim gibi. Bu noktada Caleb'a durmasını söyleyecek kadar güçlü bir versiyonum yok. "Durmayacağım."

Avucunun altında göğüs uçlarım geriliyor ve boğazının altından homurdanıyor. "Emin misin?"

Kemerine uzandım. "Çok iyi."

Bunu hep yavaş, romantik bir gelişme olarak hayal ederdim; kıyafetlerimiz tek tek çıkarılırdı. Şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyorum. Onun yavaşça soyunmasını izlemek istemiyorum. Bir makas kapmak ve giysilerini keserek daha hızlı yok olmalarını sağlamak istiyorum. Çıplak tenimin onunkine yapışmasını, içime öyle bir gömülmesini istiyorum ki bir daha ayrılamayalım.

Bunun olabildiğince hızlı bir şekilde gerçekleşmesini istiyorum.

Beni yatağa çekti. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor. Elbisem kalçalarımı sarıyor ve sürtünmek için ona doğru eğiliyorum, elleri altımdan kayarak kıcımlı kavrarken ağzımda inlemesine neden oluyorum. Ceketini ve kravatını bir noktada kaybetti ve parmaklarım yeterince hızlı hareket edemeyerek oxford'unun düğmelerini çekiştiriyor.

Boynuna uzanıp onu ve atletini yukarı çeker, bu sırada bir düğmesini kaybeder ve arkasına fırlatırken umursamıyor gibi görünür.

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve yirmi yıllık geçmiş Lucie'ler de en az şimdiki kadar şaşıyor bunun olmasına. Hayalini kurduğum geçmişten bile daha iyi - teni daha pürüzsüz, karnı daha sert, burun delikleri sanki kendine hakim olma konusunda çok ileri gitmiş gibi açılıyor.

"Seni bu lanet elbiseyle becermeyi sayamayacağım kadar çok düşündüm," diye homurdanıyor, elbiseyi kalçalarımın daha da yukarı itiyor, beni yemek üzere olduğu bir ziyafet gibi süzüyor, "ve şimdi sadece onu çıkarmak istiyorum."

Fermuarı açıyor, parmakları omurgamın üzerinde gezinirken elbiseyi kalçalarımın altına indiriyor ve gömleğiyle birleşmesi için arkasından yere fırlatıyor. Ağzı sütyenimin dantelini kaplıyor, sıkı bir noktaya çekilene kadar sertçe emerken, eli külotumun altına kayıyor. "Tanrım, şimdiden çok ıslanmışsın."

"Uzun zaman oldu." Pantolonunun düğmesini çekiştirip içeri uzandım. Avucum büzgülü boxer'ının üzerinde gezindiğinde, dişlerinin arasından hava tıslıyor.

"Benim için daha uzun olduğunu garanti ederim," diye homurdanıyor. "Yapmasan iyi edersin... Bunu yaparsan bu iş saniyeler içinde biter."

Saniyeler içinde bitsin, sonra tekrar yaparız. Bu sefer de saniyeler içinde bitsin. Uyumak istemiyorum. Bundan başka bir şey yapmak istemiyorum, tekrar ve tekrar.

Sütyenimi çözdü. İçgüdüsel olarak kollarımı kavuşturmaya başlıyorum - Jeremy'nin geride bıraktığı bir başka güvensizlik - ve o beni durduruyor.

"Yapma," diyor. "Aman Tanrım. Hiçbir şeyi örtme. Sen mükemmelsin."

Külotu çıkarırken dudakları bir meme ucunu çekmek için alçalıyor ve sonra bir parmağını içime sokuyor. "Çok sıkı," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine

Ben. "Tanrım. Bundan sağ çıkamayacağım."

Yataktan aşağı kaymaya başlıyor ve bacaklarımı ayırırken bir elimi omzuna koyuyorum. "Öyle değil," diye fısıldıyorum. "Geri gel."

"Lucie, aylardır bunun hayalini kuruyordum," diyor, nefesi şişmiş klitorisime değiyor. "İzin ver."

Bir yanım bunu yapmasını istiyor, bir yanım dilinin fiskesini, dudaklarının baskısını hissetmek için can atıyor. Ama yine Jeremy'nin anısı beni üzüyor. Jeremy ve onun şikayetleri. Jeremy beni her çıplak gördüğünde göğüslerimi küçültmemi öneriyor, sezaryen izimin iğrenç olduğunu söylüyordu. Jeremy bana '*çoğu kadının*' bir ya da iki dakika içinde geldiğini ve benim neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamadığını söylüyordu. Jeremy, zaten işe yaramayacaksa benimle yatarak zamanını boşa harcamayacağını söylüyordu.

"Yapmayacağım-" diye kekeliyorum. "Bu şekilde bitirmem. Sadece yukarı gel."

Yavaşça kuzeye doğru ilerliyor, ağzı geçtiği her santime dokunuyor. "Ne seversin o zaman?"

'Neredeyse hiç bitiremiyorum, benim için endişelenmeyin' diyen bir kadından daha az heyecan verici bir şey olabilir mi? Bundan şüpheliyim. Eminim Kate öyle demiyordur.

Bir omuz atıyorum. "Daha önce ne yapıyorsan onu yap," diye cevap veriyorum. Parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve içime kayıyor.

Zevk o kadar yoğun ki gözlerim kapanıyor, kalçalarım yukarı doğru kalkıyor.

"İşte bu," diyor usulca. "Bana neyi sevdiğini göster."

"Bu," diye içime çekiyorum. "Aynen böyle."

Tekrar boxer'ına uzanıyorum ve bu sefer beni durdurmuyor. "Tanrım, evet," diye homurdanıyor.

Avucum onun üzerinde bir kez ve tekrar kayıyor. Başparmağım sikinin başının etrafında dolaşiyor, şimdiden benim için sızıyor.

Toz zerrecikleri güneş ışığında dans ediyor ve ben onun kokusunu içime çekiyorum, kocaman ciğerlerime çekiyorum ve aynı zamanda vücudum bir anda kasılıyor ve çözülüyor, daha az fark ediyorum. Zaman gittikçe hızlanıyor, ta ki içimdeki parmaklarından, boynumdaki ağzından ve avucumun altındaki sikinin hissinden başka bir şey kalmayana kadar.

Ben devam ederken nefesi kesiliyor. "Ben-" diye başlıyor, irkilerek. "Siktir, Lucie. Yavaş ol. Ben-"

Çok yakın. Çoktan yaklaştı. Sesindeki çaresizlik... Beni uçurumun kenarına savuran şey bu. Haykırıyorum, elini tutarken onu tamamen serbest bırakıyorum, sıvı, kör edici ısıdan başka bir şey yok.

Gözlerimi açtığımda burun deliklerini açmış beni izliyordu. Bir eliyle sikinin etrafını sarıyor ve sanki acı çekiyormuş gibi sertçe sıkıyor.

"Bana ne istediğini söyle," diyorum. Benim sesime pek benzemiyor. Alçak ve hırıltılı, kesin.

"Ağız," diye inliyor. "Ağzını kullan. Sonuna kadar dayanamayacağım."

Onu sırtına doğru itiyorum ve göğsünden aşağı sürünüyorum. Onu dudaklarımın arasına aldığımda keskin bir nefes alıyor.

O büyük. Neredeyse rahatsız edici, ama içimde nasıl hissedeceğinin beklentisi beni şimdiden havaya sıkmaya başladı. Dilim şişmiş başın üzerinde dönüyor ve nefesi kesiliyor, vücudu kaskatı kesiliyor, parmakları kafa derime bastırıyor. Onu boğazıma kadar kaydırıyorum ve benim hissettiğim gibi hissetmesine izin veriyorum.

manevra yapmak için mücadele ediyor. Yutkunuyorum ve o da bunu hissediyor. "Siktir," diye tıslıyor, ben de tekrar yapıyorum.

"Boşalacağım," diye homurdanarak beni üzerinden kaldırmaya çalışıyor. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, yanaklarımı emiyorum. "Tanrım, Lucie. Siktir." Parmakları saçlarıma dolanırken, kısık bir iniltiyle boğazımdan aşağı patlıyor.

Yutkunuyorum ve yutkunuyorum, onu serbest bırakmadan önce gerginlik nihayet uyluklarından çıkana ve eli yanına düşene kadar bekliyorum.

"Lanet olsun," diye soluyarak avucunu yüzüne kapattı. "Tanrım, Lucie. Bunu tekrar yapacağına söz verirsen sahip olduğum her şey senindir."

Gülüyorum, tırmanıyorum ve dudaklarımı boynuna bastırıyorum. "Uzman değilim ama sanırım kız sana sakso çekmeden *önce* maddi bir teşvik sunman gerekiyor, çektikten sonra değil."

Sırıttırıyor. "Yapardım. Seni akıllı tahtayla uğraşırken defalarca izlediğim için bu düzeyde bir motor kontrolü beklemiyordum."

Ona dirsek attım. "Yükünü boşalttıktan iki saniye sonra iş performansımı eleştirmeye başladın bile."

Eli kalçamda sıklaşıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu senin o küçük ağzından çıkan şaşırtıcı derecede edepsizceydi." Beni bırakıyor ve yataktan aşağı kaymaya başlıyor. Kalçalarımın iç tarafını itiyor. "Aç."

"Caleb-"

"Bunu boşalmanı istediğim için yapmıyorum," diyor dili klitorisime değerken. "Bunu yapıyorum çünkü bu beni on saniye içinde taş gibi yapacak."

Dili tekrar hareket ediyor, keskin ve ani bir hareketle beni şaşkınlıkla sarsıyor. Tenime karşı inliyor, sertçe emiyor ve sonra geri çekiyor. "Tanrım, sanırım sadece bununla bile boşalabilirim. O sesi tekrar çıkar."

Dili devam ediyor ve bu...iyi. Gerçekten iyi. *Sen devam edene kadar buna katlanıyorum* demek değil. *Bunun bencilce olduğunu biliyorum ama bir dakika daha bunu yapacağım.*

İki parmağını içimde kaydırıyor, orada olduğunu bilmediğim bir şeye çarpıyor, ama eğer mümkün olsaydı, parmaklarını sonsuza dek oldukları yerde tutmak isterdim - ve sonra çekip tekrar yapıyor. Tüm bunlar olurken dili titriyor ve o sesleri çıkarıyor, sanki benim dilim *onun* üzerindeymiş gibi ve eğer o

Bir robot ya da cihaz olsaydı -sıkılmaktan aciz bir şey- devam etmesine izin verirdim. "Hazır mısın?" Yalvarıyorum. "Seni içimde istiyorum."

Yıldırım hızıyla üzerime doğru hareket etmesi için tek gereken bu. "İhtiyacım var mı-" diye başladı.

"Hayır," diyorum acelemden nefesim kesilerek. "Test edildim. Hap."

"Tanrıya şükür, çünkü hiçbir şeyim yok." Kendini girişime doğru yönlendiriyor ve kıvrımlı bir dikkatle yavaşça içeri itiyor, bir inçten fazla değil. "Tanrım, Lucie," diye soluk soluğa bağılıyor, "çok darsın."

Durdu. Yutkunuyor. Tekrar başlıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor, benim adıma yavaşça ilerlediğini bilsem bile daha fazlasını istiyorum, zevke bir rahatsızlık eşlik etse bile. "Daha fazla," diye yalvarıyorum.

"Tanrım," diyor, çenesi sıkılmış. "Yalvarma. Daha başlamadan bitecek."

Ama sonunda tek bir sert hamleyle teslim oluyor, sonunda dibe vururken sessizce inliyor.

Çok doluyum, acı noktasına kadar gerildim ve tekrar boşalacağımı ve bu gerçekleştiğinde, şimdiye kadar yaşadığım her şeyin ötesinde olacağını şimdiden söyleyebilirim. *Ben kırılmadım*, diye fısıldıyor kafamın içindeki şaşkın bir ses. *Ben asla kırılmadım. Sadece hiç böyle olmamıştı.*

"Canını yakıyor muyum?" diye soruyor. Oda serin olmasına rağmen terliyor.

Acı çeken o gibi görünüyor. "Ben... gidebildiğim kadar yavaş gittim."

"Hayır," diye fısıldıyorum, başım geriye düşüyor, tüm bedenim yayılmak, daha fazlasını almak için zorlanıyor. "İyi bir nefes alıştı."

"Oh, Tanrım." Eli boynumdan başlayıp göğsümün yanından geçerek üzerimde geziniyor. "Sana bir de böyle bak. Bu çok mükemmel."

Yavaşça dışarı çekiyor ve tekrar içeri itiyor. Avuç içiyle göğsümü kavıyor ve eğilip meme ucumu dişlerinin arasına alıyor. "Seninle çok güzel," diye mırıldanıyor. "Öyle olacağını biliyordum."

Kaslarım sıkılaşılmaya ve isteğim dışında onu sıkıştırmaya başlıyor. Parmakları derime bastırıyor, tendonları geriliyor. Bir damla ter göğsüme düşüyor ve onu yalıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum ve o da inliyor.

"Çok uzun zaman oldu, Lucie. Daha hızlı gidersem boşalacağım." Neredeyse sonuna kadar çekiyor, sonra sert ve hızlı bir şekilde tekrar sokuyor, sadece iki kez.

"Yine de yap." Sesim yalvarıyor -kendi sesim değil. Topuklarım kıcına batıyor, onu hareket etmeye zorluyor.

Teslim olurken küfrediyor, içime giriyor. Etrafında kenetleniyorum, o kör edici sıvı sıcaklığıyla tekrar ele geçiriliyorum ve boğuluyormuşum gibi birbiri ardına gelen dalgalar boyunca ona yapışıyorum.

Gözlerim nihayet açıldığında, sanki uyuşturulmuş gibi ağır göz kapaklarının ardından bana bakıyor. "Lucie," diyor ve göz kapakları tekrar kapanıyor. Hâlâ sert, hâlâ içimde. Yumuşak bir şekilde girip çıkıyor. "Bunu yapmayı asla bırakmak istemiyorum."

Kollarımı uzatıyorum. "Buraya gel," diye emrediyorum ve o da geliyor, yanıma düşüp beni göğsüne çekmeden önce ağırlığını kısa bir süreliğine benimkinin üzerine bırakıyor.

Nefes alıyorum, bu anı -onun kokusunu, bana sarılmış kolunu- saklamanın bir yolu olmasını diliyorum.

Seni seviyorum. Seni hep sevdim.

Düşünceyi kaçamadan susturuyorum. Daha çıkmadığınız bir adama, küçüklüğünüzden beri ona hayran olduğunuzu bilmeyen bir adama *bunu* söylemekten daha hızlı mahvedecek bir şey olamazdı. Uzaklaşan bir adama.

Bunun yerine ona "Konferanslar beklediğimden çok daha eğlenceliymiş," diyorum.

"Bunun hayal ettiğim gibi olmadığını söylemeliyim." Gülüyor. "Tamam, bu doğru değil. Bu sonucu defalarca hayal ettim. Sadece bunun gerçekten gerçekleşeceğini düşünmemiştim."

"Bir otel odası tutmuş olmanız, bunun gerçekleşeceğine dair en *azından biraz* iyimser olup olmadığınızı merak etmeme neden oluyor."

Beni döndürüyor, sırtımı göğsüne doğru çekiyor. "Sabah Tokyo'ya gidiyorum. Elliott Springs'e geri dönmek için bir neden yoktu."

Hala büyüyorum. Evde olduğu kadar dışarıda da oluyor ve benim yaptığım şeyleri asla istemeyecek olmasının nedenlerinden biri de bu: çünkü kariyerinin ve bir ailenin uyumsuz olduğuna karar vermiş.

"Özür dilerim," diyor, ağzını tenime bastırabilmek için saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor. "Keşke-"

Düşüncenin devam etmesine izin veriyor ama tamamlamasına gerek yok. Keşke farklı olsaydı diyor. Keşke aynı şeyleri isteseydik diyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum. "Özür dilemene gerek yok. Bazı soruları cevapladı."

"Sorular?" Dudakları kaldırdığım omzumu sıyrıyor.

"Jeremy'den başka biriyle yatmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim. Bende bir sorun olduğunu ima ederdi. Çünkü bitirmedim." Gülüyorum. "Sorunun *bende* olmadığı çok açık."

"Ah," diyor, sesi aynı anda hem şakacı hem de mutsuz. "Artık orgazm dolu peri masalının peşinden gitmek için özgürce dışarı çıkabilirsin."

Kelimeler kalbimin etrafında dönüyor ve onu sıkıca kavıyor. "Kesinlikle."

Oda sessizliğe gömülüyor ve tüm bunlar benim için o kadar yeni ki bundan sonra ne olacağından emin değilim. Daha önce hiç tek gecelik *ya da* öğleden sonra bir ilişki yaşamadım. Hiç birinin otel odasına gitmedim. *Şimdi gitmem mi gerekiyor? Muhtemelen geri dönmesi gerekiyor-*

"Lucie?" diye soruyor, sesi kulağıma karşı sessiz, siki -yine sertleşiyor-kıçıma bastırıyor.

Tanrı'ya şükür. Gitmemi istemiyor.

Geriye doğru itiyorum, sessiz bir '*evet, elbette*' ve bir elini bacaklarımın arasına sokuyor, içime girmesi için ona yalvarana kadar beni parmaklıyor. Sonunda giriyor ve ben zevke teslim olurken gözlerim kapanıyor.

Bu sefer daha yavaş, yavaşça, ama tutarlı tempo beni şimdiden güvenilir bir şekilde başka bir orgazma doğru itiyor.

Eli kaburgalarımın üzerinden kayarak bir göğsümü kavıyor, sonra aşağı inerek klitorisimin etrafında dönüyor. Arkama uzanıp bir elimi boynuna doluyorum, yakınımda kalmasını istiyorum. İtmeye ve daire çizmeye devam ediyor ve tam ona yavaşlamasını söyleyecekken çok geç olduğunu fark ediyorum.

"Yaklaştım," diye nefes nefese kaldım. "Sikeyim. Çok yakınım."

İniltisi kulağıma geliyor, nefesi kesiliyor. Parmağı daha hızlı dönüyor; dişleri omzuma batıyor. Ayrılıyorum ve o da ayrılıyor, göğsü çok hızlı yükselip alçalırken beni ona sıkıca bastırıyor.

Seksin böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar kolay boşalabileceğimi ve işim biter bitmez tekrar yapmak isteyebileceğimi, kendimi birine daha yakın hissetmemi sağlayabileceğini.

Eminim bu onun için bir keşif değildir, ama bunun özel olmadığını hayal etmek zor. Bu kadar iyi seks herkes için her zaman normal değil mi?

Nefes alış veriş düzeni giriyor ve ben de uykuya dalmaya başlıyorum. Tanrım, burada kalıp onun yanında uykuya dalmak için neler vermezdim.

"Gitmeliyim," diyorum halsizce. "İş çıkış saatinden önce şehirden ayrılmam gerekiyor."

Doğrulamaya başlıyorum ve beni kendine doğru çekiyor, eli çenemde, beni sertçe öpüyor. Eğer çocuklarım olmasaydı, sonsuza kadar burada kalırdım. Hayatımın geri kalanını, onun fikrini değiştirebileceğimi umarak, bu bağılıktan uzak erkeksiz ülkede geçirirdim.

Beni serbest bırakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bir şeyler söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor ve söylemeye başlarsam gözyaşlarına boğulacağımdan korkuyorum. Çünkü bu hayatımın en güzel öğleden sonrasıydı, ama bittiğini ve bir daha asla olmayacağını bilerek bunu yüksek sesle söylemek zor.

CALEB

M viski buza dönüştü. Havayolu görevlisi, bu ikinci içişim olduğu için kaşlarını kaldırmadan bana bir tane daha dolduruyor. Onun yerinde olsam bu kadar cömert davranmazdım. On bir saatlik uçuşun ilk saati.

HARRISON

Mark, Lucie'yle dün konferansın ortasında otel odanıza gittiğinizi söyledi.

Üzgündü. Ara vermeye ihtiyacı vardı. Hepsi bu.

Farklı şirketlerin işleyişi büyüleyici. Bir çalışanıma otel odamda mola vermesini önerdiğimi hiç sanmıyorum.

İnliyorum. Sikeyim. Beni ve berbat karar verme mekanizmamı sikeyim.

Lucie ile "ara" vermeye devam ederseniz, bu konuda mesaj atmadığınızdan emin olun. Eminim kocası bir şekilde telefonunu izliyordur ve Kate'in belgeleri aldığını bile bilmiyoruz, bu da seni kıcıncıdan ısırabilir.

Kendimi kontrol edemeyişimi de sikeyim.

Lucie'yle yaptığının bir hata olduğunu biliyordum, ama bu bir kavgada ilk yumruğu atmak gibiydi - bunu yaptım çünkü artık sonuçları umursamıyordum.

Çünkü çözdüğünden daha fazla soruna neden olsa bile, o anda hiçbir şey onu öpmekten, onu aylarca her gün istemenin verdiği eziyete son vermekten daha önemli değildi.

Sanki bu işkence sona erecekmiş gibi.

Lucie aç olduğunuz için yediğiniz bir yemek değil. O sizi başladığınızdan daha aç bırakan, egzotik bir şekilde paketlenmiş bir şeker. Yatağıma gireli daha bir gün bile olmadı ve ben şimdiden açlıktan ölüyorum.

Doyması için haftalara, aylara ihtiyacım var. İçine girerken etrafımda kenetlendiği bir yıla ihtiyacım var. Başımı bacaklarının arasına gömdüğümde içime çektiği o sersemletici nefesin on yılına, sikimi ağzına alırken uzun kirpiklerinin altından bana baktığı bir yüzyıla ihtiyacım var.

Tokyo'ya indiğimizde saat gece yarısıydı. Robert Underwood'la yaşadığım olaydan bir şey çıkmadığı için rahatlamam gerekirken, tıpkı dün gece saatlerce uyanık kalıp imkânsız bir durumu mümkün kılmaya çalışırken yaptığım gibi Lucie'yi düşünüyorum.

Ev sahibim beni akşam yemeği için Nobu'ya götürdü. Siktiğimin Nobu'su. Adamın Lucie'yi götürmeyi planladığı restoranın aynısı. Buradan kişi başı yüz elliden aşağıya çıkamazsın, yine de ilk buluşmaya gidiyorlar.

Eğer onunla yürümezse, Wyatt'ın onun yerine ona Ay'ı teklif edeceğinden eminim. Tanrı biliyor ya, benim ona ödediğim parayla ona ayı bile teklif edebilir.

Saatime baktım. California on yedi saat geride. Şu anda mışıl mışıl uyuyor ve *ben* uyurken o ofise gidiyor olacak, benim yokluğumda başka bir adamın yolu açık.

Tanrım, onu duymak istediği her şeyi söyleyecek bir pisliğin kur yapması için orada bırakırken ne düşünüyordum ki? *Çocukları severim, Lucie. Benimkini Disney'e götürmek için sabırsızlanıyorum. Ben de seninkileri Disney'e götürmek isterim. Onlarla ne zaman tanışabilirim?*

Telefonumu elime aldım, mesaj atmaya hazırdım. *Wyatt'la çıkma Lucie, diyeceğim. O bir pislik.*

Ama... kim daha kötü? Ona hayattan istediği her şeyi verebilecek olan Wyatt mı yoksa ona tek bir şey bile sunamayan ama geriye hiçbir şey kalmayana kadar ondan seve seve alacak olan ben mi?

Telefonu yere bıraktım. Ona mesaj atmayacağım. Erken dönmeyeceğim. Burada kalıp lanet olası işimi yapacağım ve şu an ile Cuma günkü eve dönüş uçağı arasında bir zamanda aklımın başıma gelmesi için dua edeceğim.

PERŞEMBEYE KADAR DAYANIRIM. Onu görmeyeli neredeyse bir hafta oldu.

Boşalmamak için elimden geleni yaparken daha fazlası için yalvarmasının üzerinden bir hafta geçmişti; sanki buna açmış gibi, sanki ağzında sikimden daha çok istediğı bir şey yokmuş gibi beni derin derin boğazlamasının üzerinden bir hafta geçmişti.

Tanrım, kafamın içinde binlerce kez '*daha*' dediğini duydum. Her şeyi binlerce kez yeniden yaşadım: elbisesini kalçalarına doğru ittim, parmaklarımı külotunun lastiğinin altına kaydurdım ve tamamen *sırılısıklam* olduğunu keşfettim ve...

Sikeyim.

Bir hafta uzak kalmak hiçbir işe yaramadı. Ben de onu eskisi kadar istiyorum.

Vazgeçtim ve her buluşmayı iptal ettim. Kendime saklayamayacağım bir kıza dönmek için.

LUCIE

I Caleb'in odasından çıktığımda nefes almakta zorlanıyordum ve bir hafta sonra - ofisin aşağısındaki şarküteride öğle yemeğimi beklerken - hala nefes almakta zorlanıyorum.

Onunla yattığımda neye imza attığımı biliyordum, ama sanki Bir şey kaybettim ve bunun acısı neredeyse elle tutulabilir. Sanki *her şeyimi* kaybettim ve şimdi her gün uğraştığım normal saçmalıklar sanki çok fazlaymış gibi geliyor. Jeremy'nin mesajları çok fazla. Alt kattaki tuvaleti su basması çok fazla. İkizlerin Caleb'in evine doğru bakarkenki umut dolu küçük yüzleri çok ama *çok* fazla.

Ben siparişimi beklerken Molly diğer hatta, Michael odaklı son planını anlatıyor, "*Mükemmel. Sadece beni kaçıracak birine ihtiyacım var.*"

"Molly, senin bir nakliye konteynırında kilitli olduğunu düşünse polisi aramaz mıydı sence?" Sözünü bitirdiğinde soruyorum.

"Zaman çok önemliyse hayır. Ama adam kaçırın birini nerede bulacağım?"

"Karanlık ağ mı?" Ben önerdim. "Bu bir şakaydı. Tanrı aşkına, nasıl yapılacağını bildiğin bir şeyse karanlık ağa girme."

"Elbette nasıl yapılacağını biliyorum. Yüz altmış IQ'm var, araba kullanma yeteneğime bakarak bunu tahmin edemezsiniz. Bu arada bu sabah garajda arabamın yan aynasını kırdım, bu gece sen sürebilir misin? Ve seksi bir şeyler giy. Göğüs dekoltesini gösteren bir şey."

Molly, ikizler bu akşam büyükbabalarının doğum gününü kutlarken benim de 'dışarı çıkmam' konusunda ısrar etti. Sanırım evde tek başıma kalıp, hiçbir şeyin kıyaslanamayacağı o öğleden sonrayı bir otel odasında yeniden yaşamaktan daha iyidir, ama iptal etmesini umuyordum.

"Peki, ama üzerinizde çok şey gösteren bir şey olsa iyi olur-"

Omzuma bir dokunuş oluyor ve Wyatt'ın arkamda durduğunu ve telefonda olduğumu umursamıyor gibi görüldüğünü fark ediyorum, ki bu ona hiç puan kazandırmıyor. "Seni sonra ararım," diyorum ona.

"Sorun değil. Ben sadece karanlık internette paralı askerleri araştırıyor olacağım."

Telefonu çantama bırakıp Wyatt'a dönerken gülüyorum.

"Seninle burada karşılaşmayı umuyordum," diyor, "ama öğle yemeğini hiç dışarıda yemiyorsun."

"Bilmiyorum ama çocuklarım bu sabah yoluma çıktı, o yüzden bir şey paketleyemedim. Sen nasılsın?"

"Duruma göre değişir," diyor başka bir sessiz sırtışıla. "Benimle çıkmaya hazır mısın?"

Caleb yüzünden Stuart'ı zaten iptal ettim ve Wyatt daha da az çekici geliyor. Muhtemelen devam etmeliyim ama hazır değilim.

Sırıttıyor. "Ya buna randevu demezsek? Ya bir randevunun önsözü gibi bir şeyse?"

Camda beliren paket servis kabımı alıyorum. "Bu hâlâ bir randevuya benziyor."

"İşte bu yüzden benimle bir randevunun önsözüne çıkmalısın," diyor kapıyı tutarken. "A. Ben eğlenceliyim. B. Çok ateşliyim. C. Üstün yatak odası becerilerim var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir randevunun önsözünde bunun bir önemi var mı?"

Bina görüldüğünde, "Sadece oraya kaydırmayı deneyeceğimi düşündüm," diye yanıtlıyor. "Ama söz veriyorum, eğer önsözde buluşmaya gidersen, başka bir şey *sokmaya* çalışmayacağım."

İnledim. Sanırım iyi bir adam ama dostça yaklaşımı bile biraz ısrarcı. Bir randevuda nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. "Sana minnettarım."

güvence. Hazır olduğumdan emin değilim."

"O zaman benimle arkadaş olarak takıl" diyor. "Yapabiliriz... *bok*."

Bakışlarını takip ediyorum. Caleb hemen önümüzde, kamyonetinden iniyor. Midem ayaklarıma kadar indi. O kadar sevimli ki, şu anda olduğu gibi bana kaşlarını çatığında bile.

"Ayıyı dürttük," diyor Wyatt nefesinin altından. Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Caleb'in sana karşı oldukça korumacı olduğunu hissediyorum. O personel toplantısından sonra, kolumu omzuna koyduğumda? Cinsel tacizle ilgili bir video izlemek zorunda kaldım."

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Kısa, mutsuz bir kahkaha atıyor. "Keşke olsaydım. Yüz dolarına bahse girerim ki bir sonraki adımda kardeşlikle ilgili bir video izlemem gerekecek."

"Arkadaşlığa karşı bir kural var mı?"

Sanki ofisi kuşatacakmış gibi ofise doğru yürüyen Caleb'a bakıyor. "Eğer yoksa, eminim olmak üzeredir. Bu işle işim bitti. Karısı gittiğinden beri Caleb'in bir vidası gevşedi."

Sormamalıyım. Sormamalıyım. Öğreneceğim hiçbir şey beni daha iyi hissettirmeyecek. "Onunla hiç tanıştın mı?"

Oops.

"Evet," diyor. "Kate'i unutmak zor. Caleb ile ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Sesindeki hayranlık sert bir çimdik gibi. Konuyu değiştirmeliyim, çünkü öğreneceğim her şey beni daha da kötü hissettirecek. "Oh? Güzel miydi?"

Gülüyor. "Kate tam bir afet. Adam muhtemelen bir milyoner, o yüzden bu kısmı şaşırtıcı değil, ama aynı zamanda eğlenceli ve çok zeki. Herhangi biriyle birlikte olabilirdi, peki neden o?"

Kişisel olarak onu seçmesi için binlerce neden düşünebilirim.

Kabinime dönüyorum ve henüz hazır yemek kabımı açmışım ki Mark'tan bir telefon alıyorum, hafta başında bana artık benim amirim olduğunu bildirmişti ama *nedenini* tam olarak açıklamamıştı. "Gelebilir misin?"

ofisime gelir misin?" diye soruyor. "Bir politika değişikliği hakkında konuşuyoruz ve senin fikrini almak istedim."

Konteyneri kapatıp yönetici ofisi süitine gidiyorum. Mark'ın kapısı aralıktı ve Caleb kanepede oturuyordu, bacaklarını iki yana açmış, çenesini sıkmişti.

Tanrım. *Oturuş* şekli bile beni ateşlendiriyor ve gevşek bacaklı yapıyor. Mark'ı kendi ofisinden kovmak ve Caleb'in kucağına tırmanmak istiyorum, dizlerimi kalçalarının iki yanına dikiyorum.

"Ne var ne yok?" Soruyu Mark'a yönelterek soruyorum.

Caleb'ı unutmanın ilk adımı muhtemelen Caleb'a sabahları uyanmamın sebebiymiş gibi bakmamaktan geçiyor.

"Sizden görüş almayı umuyorduk," diyor Mark, ancak Caleb'ın çıkardığı alaycı sestten onu dahil etmediğimiz anlaşılıyor. "Caleb şirket politikalarımızda üzerinde mutabık olmadığımız bir değişiklik önerisi getirdi. Şirketin moralinden sorumlu kişi olarak senin de görüş bildirmek isteyebileceğini düşündüm."

"Buna gerek kalmayacak," diyor Caleb, sesi alçak bir gürültüyle. "Eminim Lucie'nin yapacak daha iyi işleri vardır."

Kaskatı kesildim. "Ne politikası?"

"Caleb arkadaşlık konusunda bazı yeni kurallar koymamızı öneriyor."

Ne oluyor lan? Çünkü beni *otoparkta yürürken* gördü.

Wyatt ile? Zamanlama tesadüf olamaz.

"Arkadaşlık" diye tekrarlıyorum.

"İşyeri randevuları," diye düzeltiyor Mark.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Caleb'a bir bakış attım. "Ama şirketin politikasına aşına değilim."

"Şu anda bu konuda herhangi bir düzenlememiz yok," diyor Mark, "çalışanların ilişkilerini açıklamalarını zorunlu kılmak dışında. Ancak Caleb bunu tamamen yasaklamamızı öneriyor."

Hala Caleb'a bakıyorum. Bu kadar ileri gittiğine *inanamıyorum*. O kendini beğenmiş, sevimli suratını yumruklamak istiyorum.

"Bu oldukça acımasızca görünüyor," diye yanıtlıyorum. "Ve çalışanların morali açısından, bu pek de gitmek isteyeceğiniz bir yön değil."

"Çalışanlarımın işlerine odaklanmalarını istiyorum," diyor Caleb, burun delikleri alevlenerek. "Koridorun sonundaki seksi kızı yatağa atmaya çalışmak değil."

Ben bakıyorum. Çok açık bir şekilde Wyatt ve benden bahsediyor. Öyle değilmiş gibi davranmaya bile çalışmıyor. Ne lanet bir ikiyüzlü.

Mark ayağa kalkar. "Tamam, bu iş istediğimden biraz daha hararetli bir hal almaya başladı. Caleb, iki gündür uyumadın. Herhangi bir karar vermeden önce herkese düşünmesi için bir hafta sonu verelim."

Caleb dışarı çıkıyor ve ben de onu doğrudan ofisine kadar takip ediyorum. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" Dişlerimin arasından soruyorum.

Bana doğru dönerken çenesi sertleşiyor. "Ne hakkında?"

"Tanrı aşkına Caleb, bu arkadaşlık konusunda genel bir endişe değil. Yedi yıldır bu şirkettesin ama beni Wyatt'la gördükten sonra birdenbire insanların çıkamaması için politikayı değiştirmeye mi çalışıyorsun? Birdenbire böyle bir şey yapmış olma ihtimalin yok-"

Elleri kalçalarımın gidiyor ve aniden sırtım duvara dayanıyor ve o kadar yakınımda duruyor ki nefesi alnıma geliyor, göğsü normalden daha hızlı yükselip alçalıyor.

Gözleri ağzımda. "Yapmamalıydım. Zorunda. Yapmamalıydım. Sikmek. İzlememeliydim. İzlememeliydim.

Olur."

Ben daha cevap veremeden, daha düşünmeden... gitti, kendi binasının ön kapısından çıkıp benden kaçtı.

Molly'ye, "Belki de Wyatt'a *evet* demeliydim," diyorum, şarabımın son suyunu da içerken.

Caleb beni duvara iteli yedi saat oldu ve ben de O zaman olduğu gibi şimdi de kızgınım.

Hayır, aslında daha kızgınım. Beni istemiyorsa, sorun değil. Beni istiyor ama bunu reddediyorsa, bu da sorun değil. Ama sırf onu *rahatsız ettiği* için yoluma çıkması doğru değil.

"Tabii ki evet demeliydin," diyor Molly, hesap için garsona işaret ederek.

Kredi kartıma uzandım. "Bu çok komik çünkü senin herkese *evet*. Bize içki ısmarlamayı teklif edenlere mesela."

Elini havaya kaldırarak bu fikri reddetti. "İçkilerimi ısmarlamak için bir erkeğe ihtiyacım olduğu önerisi beni rahatsız etti. O pisliklerin ikisinden de daha çok para kazanıyorum. Ama her neyse, Caleb her ne kadar gülünç derecede seksi olsa da çıkmaz sokak. Ve bir çıkmaz sokağa girdiğinizde, orada öylece oturup korna çalmanın size hiçbir faydası olmaz."

Gülümsüyorum. "Michael'la yaptığın şey bu mu? Orada oturup korna mı çalyorsun? Çünkü bana öyle geliyor ki, sadece bir sokak ötede, gözden uzakta rölantide gidiyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Hâlâ kornamı *en iyi* nasıl çalacağımı düşünüyorum ve Michael çıkmaz sokak değil. O sadece benimle yuva kurması gerektiğinin henüz farkında olmayan süper seksi bir multimilyoner."

"İki yıldır orada olduğuna ve bu adamı hiç görmediğime inanamıyorum."

"Christian Grey'i hayal edin, ama daha zeki ve daha yakışıklı."

Dudağımı ısırdım. "Christian Grey gibi adamlar sadece kitaplarda yuva kurar, Molly. Gerçek hayattaki Christian Grey'ler bir modelle evlenir ve yeni bir modelle evlenmeye hazır olana kadar onu aldatır."

"Sanırım babanı tarif ediyorsun," dedi, "Michael öyle biri değil."

Onun sadece kendi kendine anlattığı bir hikâye olmasından endişeleniyorum çünkü bu gerçek hayatta bir şeyleri riske atmaktan daha kolay, ama söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Özellikle de Caleb benim de kendime anlattığım bir hikâye olabilirken.

Garsonumuz dışında kimseye bir şey söylemeden seksi elbiselerimizle bardan ayrılıyoruz.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, gökyüzünde çakan şimşekler o kadar yakınımızda ki arabaya doğru koşarken ikimiz de çığlık atıyoruz.

"Bu aptalcaydı," diyor Molly, içeri girdiğimizde kaloriferi çalıştırırken. "Bu havada dışarı çıkmak mı?"

Başını sallıyor. "Hiç dışarı çıkmıyorsun. Sen de benim kadar derindesin. İkimiz de kimseyle tanışmak istemedik."

Evet, öyle. Ve bunu nasıl aşacağımızı bilmiyorum.

Molly'nin dairesine giden yol boyunca kırık ağaç dallarının etrafından dolanıyorum ve göle doğru dönmeden önce o içeride güvende olana kadar bekliyorum - mahalledeki tüm ışıklar sönmüş durumda. En kötü şekilde sıcak bir duş almak istiyorum ama boş bir evde mum ışığında duş almayacağım.

Mutfağa gitmek için telefonumun el fenerini kullanarak içeri koşuyorum. Tam bir mum ve kibrit bulmuştum ki kapı çalındı ve yerimden sıçradım.

Bu vuruş, güç kapalıyken diğer türlü olacağından çok daha ürkütücü.

Mumu yakmak için uğraşıyorum ve kapı tekrar çalınmaya başlıyor, daha yüksek sesle ve daha sabırsızca.

Kapıya ulaşıp gözetleme deliğinden baktığımda Caleb'i sağanak yağmurun altında kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde dururken buluyorum. Affedilmiş değil ama onu orada sırlıklam halde bırakacak da değilim. Kapıyı açıyorum ve onu içeri almak için kenara çekiliyorum.

"Arabanın yanaştığını gördüm," diyor saçlarını alnına doğru iterek. Gözleri elbiseme takılıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olmadığından emin olmak için kontrol ediyordum."

Kontrol etmesi çok hoştu. Kendi isteğim dışında yumuşamaya başladım bile. "Çocuklar gitti," diye cevap verdim.

Gözleri elbiseye geri dönüyor. "Biriyle mi çıktın?"

Boşver onu. Artık yumuşamıyorum.

"Randevuları sormak yerine, bu öğleden sonra için özür dilemelisin."

Gözleri kısıldı. "Özür dilemek mi? Neden özür dileyeyim ki? Peri masalının peşinden gitmen için elimden geleni yapıyorum ve sen... bunu yüzüme vuruyorsun."

Başımı arkamdaki duvara yasladım. "Tanrı aşkına, şarküteriden dönüyordum. *Bu* nasıl yüzüne bir şey fırlatmak oluyor?"

Çenesi kilitlendi. Gözleri tekrar üzerimde geziniyor. "Bu bir randevu muydu, değil miydi?"

Elbisene bakılırsa, altında jartiyerin olduğunu varsayıyorum." "Keşke bilseydim demiyor musun?" Acıyla sordum.

"Evet," diyor, yaklaşarak. "İstiyorum."

O kadar yakın ki, boynumu eğmeden görebildiğim tek şey göğsünün düzensiz yükselip alçalması. Bunun ne kadar boktan ve anlamsız olduğunu görmezden gelmeyi -herhangi bir şeyi istediğimden daha fazla- istiyorum. Onu yukarı çekmek ve bir şekilde her şey yoluna girecekmiş gibi davranmak istiyorum. Ama olmayacak. Perişan haldeyim, zar zor ayakta duruyorum ve mutluluk numarası yapan üzgün bir kabuğa değil, her şeyime ihtiyacı olan iki çocuğum var.

"Caleb, bunu yapamam," diye fısıldıyorum. "Seni unutmak çok zor ve bir hafta önce olduğum yere geri dönmek istemiyorum."

"Beni unutmanı istemiyorum." Vücudu bedenime değene kadar yaklaşıyor, nefesi saçlarımı hışırdatıyor. Teni yağmurdan dolayı nemli ama sıcak ve katı ve sabun kokusu odaklanmamı zorlaştırıyor. "Çünkü seni unutamayacağımı zaten biliyorum. İnan bana, denedim."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "I-"

"Bunu istiyorum. Bana bir şans vermenizi istemeyecek kadar çok istiyorum. İhtiyacınız olan şey olup olamayacağımı bilmiyorum ama... lütfen denememe izin verin."

Denemeyi teklif etmek yeterince iyi olmazdı ama... Onu ikizlerle gördüm. Onları kabul etmek istediğinden daha fazla önemsiyor ve belki de yapmak istemediği taahhütlerin o kadar da ürkütücü olmadığını ilk elden görmeye ihtiyacı var. Bir zamanlar çok kötü bir mola verdiğini ama bunun hayatının geri kalanını mahvetmek zorunda olmadığını.

Ve neye dönüşebileceğimizi keşfetmeden çekip gidemem. Yapamam.

Çenemi ona doğru kaldırıyorum ve o da bunu izin olarak kabul ediyor. Ağzı benimkinin üzerine düşüyor, saat beş yönündeki gölgesi tenime sertçe vuruyor.

Ellerim beline gidiyor ve küçük nefes alışları -hevesli, *erkeksi*- endişenin son fısıltılarını da *yok* ediyor. Bağlanma korkusu, yakında taşınacak olması... Bunlar başka bir günün sorunları.

Beni kendine doğru çekeştiriyor, siki sertleşmiş ve karnıma dayanmış, dudakları boynuma yapışmış ve ben aniden alev alev yanıyorum. Bu elbiseden kurtulmam gerek; onun da tişört ve eşofmanlardan kurtulması gerek. Çıplak tenini tenimde hissetmek için ölüyorum. "Tanrım, Caleb... yukarı çıkabilir miyiz? Mesela... *şimdi*?"

Bir saniye içinde, bacaklarım beline dolanmış halde beni havaya kaldırdı, bir eliyle beni merdivene doğru taşıırken diğer eliyle mumu tuttu.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyor ve dönüp doğruca benim odama gidiyor.

"Nereye gideceğini nasıl bildin?" Kapımı tekmeleyerek açarken soruyorum.

Mumu şifonyerin üzerine koyuyor ve beni yatağın üzerine fırlatıp peşimden yatağa tırmanıyor.

"Hangi odanın senin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, burunlarımız bir milimetre ayrılana kadar eğilerek. "Yatak odanın ışığının söndüğünü görene kadar günüm bitmiyor."

Gülümsüyorum. Caleb, benim onun evini izlediğim kadar dikkatli bir şekilde benim evimi izliyordu.

Beni tekrar öpüyor -yumuşak alt dudağımı, tıraşsız çenemi- ve elleri elbisemin eteklerine gidiyor.

"O jartiyer şeyini giymeyeceğim," diye nefes nefese kaldım.

"Güzel," diyor, avuç içi uyluğumun arkasında gezinirken. "Tanrım, başka biri için giyseydin bu beni çok kızdırdı."

Beni sıkıca aramızdaki çıkıntıya doğru çekiyor ve sonra dizlerinin üzerinde geriye yaslanıyor, ağzı ıslak ve açık bir şekilde bana bakıyor.

"Tanrım, bu elbise içeri girdiğimde beni çok kızdırdı." Bana mahcup bir sırıtış attı. "Aslında elbiseyi görene kadar özür dileyecektim."

Gülüyorum. "Belki de onu çıkarmalısın o zaman."

Bana yarım bir gülümseme veriyor, elbiseyi kalçalarımın doğru itmeden önce tişörtünü yukarı doğru çekiyor. "Artık onu başkası için giymediğini bildiğimden, üzerinde kalmasını istiyorum."

Külotumu indiriyor ve dilini bacaklarımın arasında gezdiriyor. "Ah," diye nefes nefese kaldım. "Sen-"

Tenime karşı gülüyor. "Evet, Lucie. *Gelmek zorunda değilim. Gelmeyeceksin.* Bunların hiçbirini senin için yapmıyorum, söz veriyorum."

Neredeyse ona inanıyorum ve bu beni özgürleştiriyor. Performans gösterme, bunu doğru yapma baskısı olmadan, tek yapmam gereken bunu deneyimlemek. Karşılaştırma yapmak için çok az dayanağım var, ama hayatımı başka hiçbir erkeğin

Caleb'in bu konudaki ustalığını canlı olarak hissediyorum; parmaklarının içime yaptığı baskı, dilinin ucunun şişmiş klitorisimin üzerinde gezinmesi ve sonra uzun, kesici darbelerle üzerimde gezinmesi.

Yeterince uzun sürerse bu tarafa bile gelebilirim. Ama devam etmesine izin veririm, bu konuda umutlanacak ve sonra işe yaramayacak ve hayal kırıklığına uğrayacak. Zaten bundan bıkmış olmalı. "Buraya gel," diye yalvarıyorum.

Son bir kez tadına bakıyor ve sonra kayarak, hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor.

"Tanrım," diye inliyor. "Çoktan yaklaştım.

Kımıldama." "Sorun yok," diye ısrar ediyorum.

"Sadece... lütfen."

"Yalvarmanı duymak duruma yardımcı olmuyor," diye tıslıyor. Ama içeri ve dışarı itmeye başlıyor, kendini dizginlerken çenesi sıkıca kilitleniyor. Elbisemi ve sütyenimi çekiştirerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyetle bana bakıyor, gözlerim kapandıkça daha sert ve daha sert itiyor, ben eğilmeye, solumaya ve yalvarmaya başlıyorum. Sonunda kendimi kaybettiğimde, o da beni takip ediyor ve boynuma doğru inliyor.

"Lucie," diye fısıldıyor, yorgunluktan adım bulanıklaşmış. "Henüz uyumadım.

Çok endişeliyim."

Kollarımı ona doluyorum ve saniyeler içinde ağırlığı yatışıyor, ağzı hala boynumda. Çoktan uyumuştum. Ve gülümsüyorum.

Ben bu akşamın nasıl geçtiğine, *hayatımın* nasıl gittiğine hayret ederken bahar esintisi perdelerin arasından esiyor. Kendimi hiçbir zaman özellikle şanslı görmedim, ama bu doğru mu? Sanırım, belki de değil.

Caleb yanımdaki yastığa uzanıyor ve gözlerini bir kez bile açmadan bana uzanıyor. Düzgün nefes alışı ve sıcak göğsüyle uykuya dalıyorum ve rüyalarım o kadar canlı ki tamamen gerçekmiş gibi geliyor.

Rüyamda Caleb ve ben onun ofisinde, gördüğüm beşiği inşa ediyoruz, ikimiz de teyzemin teknesindeyiz ve bir kadın yanımda yüzmeye başlıyor, bir şekilde Kate olduğunu bildiğim bir kadın.

Sonra Caleb'ın bacaklarımı ayırdığını hayal ediyorum. Dilini hayal ediyorum, onunla çıkardığı küçük, elektrikli zevk titreşimlerini, parmaklarını

içimde, zevkimin ıslak sesleri. Normalde ona bu noktada durmasını söyledim - *İşe yaramayacak, zamanını boşa harcıyorsun* - ama rüya görüyorum, o yüzden ne önemi var? İstediğim kadar gitmesine izin verebilirim. Baskı artıyor ve birkaç saniye daha istiyorum, ondan sonra da birkaç saniye daha. Elimi saçlarının arasına sokup çekiyorum, daha fazlasını talep ediyorum.

"Sikeyim evet," diye tıslıyor. Uyanıyorum, sonuçta rüya görmüyorum. "Caleb-" diye fısıldıyorum.

Parmaklarını tekrar içime sokuyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde ve ben normal uyarılarımı tekrarlamak istiyorum ama... O kadar gerginim ki artık konuşacak havam yok. Tekrar yapıyor, dili hala titriyor ve karnımda keskin bir nabız var, kaslar sertçe kasılıyor. Haykırıyorum ve beynimin uzak bir kısmı hala ona bitirmeyeceğim konusunda ısrar etmek istese de... bitiriyorum.

Dili ve parmakları daha hızlı, daha sert hareket ederken dünya kararıyor ve patlıyor, bedenim onun altında gevşeyene kadar asla durmuyor.

"Aman Tanrım." Nefesim kesildi ve gerçekten başka bir kelime bulamıyorum. Gözlerimi açıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Aman Tanrım."

Gülmesini, *ben sana demiştim demesini* bekliyorum ama demiyor. Yukarı tırmanıyor, üzerime geliyor, yüzü vahşi ve çaresiz. "Benim için hazır mısın?" diye homurdanıyor ve başımı salladığımda, bir elini yanımdaki yatağa bastırarak kendini içeri sokuyor, iniltisi benimkini bastırıyor.

Gün ağarırken ofise gitmek üzere evden ayrılıyor ve bir sonraki uyanışında dünya hiç bu kadar güzel olmamıştı. Göl hiç bu kadar parıldamamıştı, pencereden gelen esinti hiç bu kadar hoş olmamıştı, hayat hiç bu kadar umutlu görünmemişti.

İkizler geliyor ve kollarım onları sararken, hiçbir şeyin sevincimi azaltamayacağına yemin edebilirim - ta ki Jeremy'nin gölgesi üzerimizde belirene kadar.

"Dün gece ne yaptın?" diye soruyor.

Dikkat çekici hissediyorum. Dudaklarım hala öpücükten şişmiş, tüm vücudum lezzetli bir şekilde kullanılmış. *Caleb'den bir iz kaldı mı?* Direnmek zorundayım

Ağzımı silme, boynumda morluk var mı diye kontrol etme dürtüsü.

Ayağa kalktım. "Ne?"

"Kekeledim mi?" diye sorar. "Ne. Kekeledim mi? Sen. Yaptın. Dün. Gece?"

Ellerimi ikizlerin başlarının üzerine koyuyorum. "Çocuklar, ben babanızla konuşurken siz de içeri girin."

Cevap vermeden önce içeri girdiklerini görene kadar bekliyorum.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey varsa," diyorum ona, "bunu ikizlerin önünde yapma."

"Yoksa ne olur? Kaçıp avukatına mı ağlayacaksın? Sana iyi şanslar."

"Tartışmamıza şahit olmamalılar. Bunu onların adına soruyorum. benim adıma değil."

"Ve annelerinden sabah çocukları ona bıraktığımda lanet bir fahişe gibi görünmemesini istiyorum. Onların adına da."

Konuşmayı bitirmek için arkamı dönüyorum, ama gözlerindeki öfke kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Bir şeyler biliyor gibi görünüyor ve bunun ne olduğundan emin değilim ama daha önemli olan soru bunu nasıl bildiği. Evin içine hiç girmedi, bu yüzden bir yere kamera yerleştirdiğinden şüpheliyim. Harrison bir hafta önce Jeremy'nin telefonumu izlemesi ihtimaline karşı mesajla söylediklerime dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı ama Caleb ya da ben dün gecenin bu şekilde gelişeceğini bilmiyorduk ki mesajlaşalım.

Keşke Caleb'ı arayıp ona sorabilseydim ama... Hala tam olarak ne olduğumuzdan emin değilim. *Deneyeceğini* söyledi. Bu onu erkek arkadaşım mı yapar yoksa sadece olasılığa açık bir adam mı? Bu, o isteyken ona mesaj atmamın sorun olmayacağı anlamına mı geliyor, yoksa bu çok mu ileri bir adım? Tüm ilişkiler başlangıçta belirsizdir, ancak bu sonbaharda taşınacak olması durumu biraz daha zorlaştırıyor.

Gün sessizlik içinde geçti. Çocuklar çoktan yatmıştı ve ben ışıkları kapatıyordum ki arka kapıdan bir ses geldi. Düşmeyi çeviriyorum ve kendimi Caleb'e yaslanmış, burnumu tişörtünün yumuşak kumaşına dayamış, sabununu içime çekerken buluyorum. O bana sarılmışken, sanki gittiğinden beri tek düşündüğü benmişim gibi, herhangi bir şey için endişelenmek zor. Şu anda buradayken ve çoktan sertleşmişken hareket ediyor olmasından endişelenmek zor.

Beni ikili şezlonga çekerken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde omurgam yerleşiyor. Yan yana oturuyoruz, üst kattaki ikizlerle olması gerekenden daha yakın. Kolunu omuzlarıma doluyor ve başımı göğsüne yaslıyorum.

"Sanırım bugün üretkenliğim yarı yarıya azaldı," diyor sessiz bir kahkaha atarak. "Dakikada en az bir kez dün geceyi düşündüm."

Gülümsüyorum. "Oldukça muhteşemdi. Dilin büyüdü."

Sırıttırıyor. "Büyüdü değil. *Yetenekli*, belki." Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Bunun benimle çok az ilgisi olduğunun farkındasın, değil mi? Tek yaptığımı seni kendi kafanda olmadığın bir anda yakalamaktı, bir boklar hakkında endişeleniyordun."

"Yani, herhangi bir erkeğin beni böyle boşaltabileceğini söylediğinizi duyuyorum. Dünyadaki herhangi bir erkek."

"Hayır," diye homurdanıyor ve beni kucağına çekiyor. "Haklısın. Tamamen benim yüzümden oldu. Bunu burada kanıtlayacağım."

Dudaklarım onunkilere değiyor. "Aşağıya gelirlerse bunu ikizlere nasıl açıklayacağımızdan emin değilim."

Gülüyor. "Sophie'nin inanacağı bir hikâyeye uyduramayız zaten."

Onu tekrar öpüyorum, ellerinin sıcaklığının, gün sonu tüylerinin tenimi sıyrmasının tadını çıkarıyorum. İçinde kendimi kaybediyorum. Parmakları kıcıma girerken, siki bacaklarımın arasında sertleşirken, öpüşmenin özensiz ve umutsuz bir hal almasına izin veriyorum.

"Tanrım, keşke yine seyahat etmeseydim," diyor dudaklarıma karşı. "Bana kulübenin telefon numarasını ver ki en azından seni *arayabileyim*."

"Ne zaman gidiyorsun?" Avuç içi gömleğimin içine kayarken soruyorum.

"Yarın, yönetim kurulu toplantısından hemen sonra. Tekrar ne zaman çocuksuz olacaksın?"

"Cumartesi." Sütyenimin üzerinden bir meme ucumu sertçe çimdiklerken nefesim kesiliyor. "Evde olacak mısın?"

Aynı anda hem gülüyor hem de inliyor. "Şimdi olacağım."

LUCIE

W Ertesi sabah konferans salonuna girdiğimde, yönetim kurulu üyelerinin çoğu şahsen buradaydı ve neredeyse her koltuk doluydu. Caleb çoktan masanın diğer ucuna oturmuş Yanındaki adamla bir şeyler konuşuyor, ama bakışları bana geldiğinde, olması gerekenden çok daha uzun süre kalıyor.

Tam da toplantı başlarken telefonum çalıyor.

CALEB

Raporu açmak için ihtiyacınız olan kod burada: YLBT

Sophie ile oynadığım kod oyunu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen gülünç ve uygunsuz bir gülümseme patlattım.

Y açıkça *siz* veya *sizin* anlamına gelir.

L, *beğenmek*, *sevmek*, *izin vermek* ya da *dudak* anlamına gelebilir. *Seversin...*B. Muzlu tost seversin. Büyük televizyonları seviyorsun.

Caleb odanın önüne gelene kadar bunu çözmeye çalışmaya devam ediyorum, giderek daha saçma olasılıklar buluyorum. O takım elbisenin içinde ağzımın suyu akıyor, o kadar heybetli, o kadar sert ki tek düşünebildiğim Cumartesi gecesi. Onun için hazır olup olmadığımı sorarken gözleri karanlık ve ağır kapalıydı.

Birinin tartışmasını dinlerken bu kadar ıslanabileceğimi hayal bile edemezdin.

durum tespiti.

Konuşma daha sonra lisanslar, yeniden eğitim ve şirketleri birleştirirken sorun olacak diğer tüm konulara geçiyor. Hatta ne zaman

Her konu defalarca ele alındı, yönetim kurulu üyeleri hala toplantıyı uzatıyor, Caleb onlara iki kez uçağa yetişmesi gerektiğini hatırlattığında saçma sapan şeyler hakkında sohbet ediyorlar.

CALEB

Kod işe yaradı mı?

Hayır, henüz değil.

Bunu dene: IRNTBIYA

Okudum.

Hatırlıyorum.

Mesajına cevap vermeden önce toplantının bitmesini bekliyorum.

Üzgünüm. Bu kod da işe yaramadı.

CALEB

Burada işimiz biter bitmez benimle konferans odası A'da buluş.

Ayağa kalkar. "Bunu kestiğim için üzgünüm ama dediğim gibi... Uçağım kalkıyor."

Aniden dışarı çıktı ve kendini yönetim kurulu üyelerine hızlıca tanıttıktan sonra, talimat verdiği gibi diğer konferans odasına doğru yürüdü - ve kendini kapının arkasına, odanın tek gizli köşesine çekilmiş buldu.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Uzaklaşmaya çalıştığında onu yakasından çekiyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum.

İnliyor. "Gerçekten havaalanına gitmem gerekiyor. Sadece önce seni görmek istedim."

Aramızda ayarlamaya çalıştığı ereksiyona bakıyorum. "Görünüşe göre beni *görmekten* daha fazlasını yapmak istemişsin. Kodlar neydi?"

"Bugün çok güzel görünüyorsun, ilkiydi."

Yanaklarım kızardı. "Peki ya ikincisi?"

Eli kıcımın üzerinde kayıyor ve neredeyse kendi kendine gülüyor. "Bunu kendi başına çözmen gerekecek, ama gerçekten tekrar olmam gereken bir yeri içeriyor." Beni son bir kez öpüyor ve odadan çıkıp gidiyor. Hâlâ deşifre edilmemiş mektupları incelemek için telefonuma uzanıyorum: IRNTBIYA

Bu sefer sadece birkaç saniyemi alıyor:

Gerçekten tekrar içinde olmaya ihtiyacım var.

Ertesi gece ikizler yattıktan sonra CALEB beni sabit hattan arıyor ve saatlerce konuşuyoruz. Bu, gençliğimin kaçırdığım bir kısmı gibi geliyor; birine öylesine delicesine aşık oluyorsunuz ki, sebepsiz yere gülüyorsunuz ve sonsuza dek mutlu olacağınız anı neredeyse tadabiliyorsunuz. Ben Kùlkedisi'yim, cam ayakkabının uyduğunu keşfediyorum ya da Belle sonunda Canavar'ı öpüyor. Tüm köyün katıldığı, sihirli farelerin ve mavi kuşların gelinliğime yardım ettiği bir düğünü hayal etmekten vazgeçiyorum... ama zor. Benimle konuşurken, geri döndüğünde yapacağımız her şeyi ima ederken, sanki hiçbir şey ters gidemezmiş gibi geliyor.

"Cumartesi günü ne kadar vaktimiz var?" Ben soruyorum.

"Fazla değil," diyor iç çekerek. "Pazar sabahı tekrar uçmam gerekiyor. Ama bu yaz uzakta bir hafta sonu planlayabilir miyiz? Çocuklar 4 Temmuz hafta sonu Jeremy'nin annesinde kalacaklar, değil mi?"

Sırıtıyorum. "Evet, ama... gerçekten uzun bir hafta sonu tatili mi yapacaksın? Yetişkin hayatında *hiç* böyle bir şey yaptın mı?"

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Bu bir ilk olabilir. Senden hoşlanıyor olmalıyım."

"Ben de senden hoşlanıyorum." Bu dünyanın en büyük hafifletmesi, ama o bu aşkı sadece birkaç aydır yaşarken ben yirmi yıldır yaşıyorum. Arayı kapatması için ona biraz zaman vermeliyim.

Çarşamba günü tekrar ayrılmadan önce sadece iki saatliğine ofise geri döndü ve Denver'daki toplantıları bittiğinde, sabah ilk iş olarak uçması gerektiği için San Francisco'da onunla buluşmamı istedi.

Molly'nin önerdiği gibi sadece bir trençkot giyerek gelmemeyi tercih ettim, Ritz'in resepsiyonuna gittiğimde bu kararım için minnettarım.

Caleb'ın benim için bıraktığı oda anahtarı - trençkot *olmasa* bile zengin adamın seks için para ödemesi hissi veren bir durum.

Yirmi üçüncü kata çıktım ve kapıyı açtığımda onu kulağında telefonla volta atarken buldum. Beni içeri buyur ediyor ve biriyle ruhsatlar hakkında tartışmaya devam ederken "*Üzgünüm*" diyor.

Topuklarımı tekmeleyip yatağa uzanıyorum ve gözleri puslanıyor. "Bak, bunu senin için hecelemememe gerek yok," diye havlıyor. telefon, bakışları hala bende.

Sabırlı olmaya niyetliydim ama Caleb'ın dikkatini kaybetmesini izlemek tahmin ettiğimden daha cazip geldi. Eteğimi yukarı, yukarı, yukarı kaydurdım, ta ki başını yana eğdiğinde külotumu seçene kadar.

Başını yana eğiyor.

"Buna sabah devam etmemiz gerekecek," diye anons ediyor telefonda, *bir hoşça* kal bile demeden kapatıyor ve bana doğru sinsice yaklaşıyor.

Gülümsüyorum. "Aramanızı bitirebilirdiniz."

Bacaklarımın arasına diz çöküyor ve eteğimi belime kadar itiyor. "Şu anda endişelenmem gereken daha önemli şeyler var."

Kravatını çekiştiriyorum ve bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Oh, gerçekten mi? Ne *gibi şeyler* endişelenmeniz gereken bir şey var mı?"

"Nereden başlasak?" diye düşünüyor, tekrar ayağa kalkıp odayı geçmeden önce elini kalçamda gezdiriyor. "Aslında, biraz okuma yapabiliriz diye düşünmüştüm."

"Okumak mı?"

Çantasından çıkardığı kitapta mavi balo elbisesi giymiş bir kadın, binici pantolonu giymiş çıplak göğüslü bir adam tarafından tecavüze uğruyor.

Bir kahkahaya boğuldum. *Bir Leydi'nin Arzusu*, Leydi Victoria hakkında *bir* kitap. Yüksek sesle gülerek elinden alıyorum. "Kitabın adını bile anladığına inanamıyorum."

Tekrar üzerime tırmanırken sırtıyor. "Şaşırtıcı derecede zor oldu. Devereaux, tarihi romanslarda kaç kez geçtiğine bakılırsa, İngiliz üst sınıfları arasında çok yaygın bir isim."

Kitabı benden alıyor ve karıştırmaya başlıyor. "Henüz bir ipucu yok," diyor ve kaşlarını çatarak elindekini indirip bana bakıyor. "Şimdiye kadar bir sürü

Leydi Victoria'ya küstah olduğu söyleniyor ve...ah, işte başlıyoruz. "*Hıncır ağzı meme uçlarında gezindi-*"

Sütyenim ortaya çıkana kadar atletimi aşağı çekiyor ve sonra sütyenimin içinden bir meme ucunu çekiştiriyor. "Sence böyle mi?"

Nefesim sessiz bir solukta kesiliyor. "Belki, ya da belki... daha fazlasıydı? Muhtemelen sütyen giymiyordu."

Caleb'in hıncır ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ah, iyi bir nokta." Parmakları az önce dudaklarıyla ıslattığı danteli sıyrıyor ve meme ucunu sıkıca kavıyor. Altında kıvraniyorum, daha fazlasını istiyorum.

Sütyenimi aşağı çekip çıplak göğüs ucumu dişleriyle kavrarken başını eğiyor.

Keskin ve şaşkın bir nefes alıyorum ve kitabı bana uzatıyor. "Al. Sen oku. Yerimi kaybedip duruyorum."

Sayfaya bakıyorum ve okuyormuş gibi yapıyorum. "*Kıyafetlerini yırttı, sonra onu gerçekten sert bir şekilde becerdi, arka arkaya birkaç kez.*"

Kaşlarını kaldırıyor. "Lucie, öyle yazmıyor."

İnledim. "İyi. '*Parmakları eteğinin altından kayarak-*'"

Elleri çoktan kalçamda gezinmeye başladı. "Neden durdun? Bundan sonra ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"*Spiral buklelerini ayırdığı* yazıyor. Bu sadece... biraz iğrenç bir görüntü. Uzun, akan saçları olan bir vajina hayal ediyorum."

"Bu birdenbire daha az ateşli hale getirdi." Üzerime eğilip parmaklarını külotumun kenarından içeri kaydırıyor. "Ah, ama bak ne kadar ıslaksın. Yine sıcak. Sırada ne var?"

"*Parmakları onu mızrakladı-*"

Parmakları, üçü birden, içime giriyor. O kadar lezzetli bir şekilde doluyum ki nefes almakta zorlanıyorum.

"*Ve sonra اساسını kavradı.*"

Caleb hala. "Asası mı? Bir tür baston mu demek istiyorsun?"

Hâlâ içimde olan parmaklarına ve kalçama bastıran ereksiyonuna rağmen gülüyorum. "Hayır, sanırım cinsel organından bahsediyorlar."

"Gerçekten sapıkça olacağını düşünmüştüm."

"Cidden onun üzerinde bir şekilde baston kullanacağını mı düşündün?"
Gözleri parlıyor. "Birini kullanabileceğimiz birkaç yol görebiliyorum.
Başka delikleriniz de var."

Ona kitapla vurdum. "Bunu mahvediyorsun. Lord Devereaux asla '*diğer deliklerden*' bahsetmez."

Yatakta alçalıyor ve dili kaygan, sıcak ve istekli bir şekilde üzerimde kayıyor. "Yani bunu mahvettiğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Kitap yere düşüyor. "Sanırım onu ters çeviriyorsun."

DAHA SONRA, ışıklar kapalıyken ve ben göğsüne sıkıca sarılmışken, küçük bir çocukken onu görmek için rıhtıma gizlice gittiğim zamanlardan bahsediyoruz ve bir aşkım olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını iddia ediyor ki buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Bana en başta Ruth'un evine nasıl gittiğimi soruyor ve ben de ona Jeremy ile hiç paylaşmadığım şeyleri anlatıyorum - annemin her yaz 'iş sorunları' olduğunu iddia edip beni teyzemin yanına bırakması ve aslında o sırada etrafta hangi erkek varsa onunla bir seyahate çıkması gibi. Disney'e, Yosemite'ye ya da Meksika'ya gittiğini ve eğer sır olarak saklarsam bana bir hatıra sözü verdiğini -Disney'den Belle elbisesi, Universal Stüdyoları'ndan Hermione'nin asası- ve daha sonra çalındığını ya da hak etmediğimi, bu yüzden verdiğini iddia ettiğini.

Neden onun için yalan söylemeye devam ettiğimi soruyor. Sanırım mantıklı bir soru. Sadece tereddüt ediyorum çünkü bu daha kötü bir hikâye - yalan söyledim çünkü sonunda ondan uzak kalmak için en az onun kadar çaresiz hale geldim. Yalan söyledim çünkü ergenliğe girdiğimde gençliğime ve görünüşüme kızmaya başladım ve erkek arkadaşlarından biri bana her asıldığında, bunu benim suçum gibi göstermenin bir yolunu buldu.

Her şey ortaya çıktığında utanıyorum - ne kadar çok şey paylaştığımdan, her şeyin ortaya döküldüğünde ne kadar iğrenç olduğundan. "Muhtemelen geçmiş ilişkilerine kıyasla kulağa oldukça değersiz geliyordur."

Başını sallıyor. "Geçmişteki ilişkilerime garip bir şekilde benziyor. En azından sonuncusu." Klima açılırken battaniyeleri omuzlarıma doluyor. "Kate anne ve babasını gerçekten tanı mıyordu. Annesi o küçükken aşırı dozdan ölmüş ve babasının kim olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş. Koruyucu aile yanında büyümüş."

"Koruyucu ailede büyümüş ama *Stanford*'a mı girmiş?"

"Deli gibi zeki. Muhtemelen kendi zararına, çünkü bu sayede benden ve işvereninden çok uzun süre bir sürü şey saklayabildi."

Stanford'a giden ve çok eğlenceli olan akıllı, güzel karısı hakkında daha fazla şey öğrenmenin bana bir faydası olacağından emin değilim. Ama burada çok daha fazlası var, bebek ve bunun onu nasıl etkilediği hakkında konuşmadığı çok daha fazla şey var ve *birilerine* anlatması gerekebilir. Hiç anlatmadığından şüpheleniyorum. "Nasıl tanıştınız?"

"İkimiz de lisans eğitimi için Stanford'a, yüksek lisans için Wharton'a gittik" diyor. "Hiç aynı sınıfta olmadık ama San Francisco'daki bir mezunlar etkinliğinde tanıştık. Hangi okul için olduğunu bile hatırlamıyorum."

Başka bir iç sıkıntı daha var; o Stanford'a ve yüksek lisansa gitti. Ben kimsenin adını bile duymadığı bir okulda lisansımı zar zor bitirdim.

"Ve senin için ıssız bir yere mi taşındı?"

Tekrar sertleşir. "Pek sayılmaz. Hamile olduğu için taşındı. Planlı değildi ama..." Omuz silkiyor.

Hamilelik konusunda heyecanlı olduğu bir an oldu mu hiç? Nasıl soracağımı bilemiyorum ve denemeye fırsat bulamadan beni sırt üstü yatırıyor.

"Bir yatağımız ve biraz mahremiyetimiz varken neden bunu konuşuyoruz?" diye soruyor, ağzı boynumda, eli kalçamda geziniyor.

Tartışacak değilim, ama konuşmayı kapatma şekli de biraz kasıtlı gibi geliyor.

SABAH ERKEN AYRILIYORUZ - ben eve dönüyorum, o havaalanına gidiyor

-Ve Jeremy nihayet ikizleri eve getirdiğinde hala lezzetli bir şekilde morarmış, hırpalanmış ve şişmiş dudaklarım var.

Kapıdan çıkarken Sophie ve Henry bana doğru atılıyorlar ve ben de onları kendime doğru çekiyorum, sırf onları içime çekmek için burnumu kafalarına bastırıyorum.

Jeremy sırt çantalarını yere bırakıyor. "Onlarla bir sürü şey yapacağını düşündüm, bu yüzden eve geldiklerinde bir şey fark etmediler."

Kızgın olmamı istiyor. Sanki bir ziyafetteymişim ve açlıktan ölüyormuşum gibi öfkemden beslenmek istiyor. Ona bu zevki tattırmayacağım. İkizlere içeri girmelerini söyledim. "Bu, geçici anlaşmamızın ihlali anlamına gelir," diye cevap veriyorum sakince. "Bunu bir daha yapmanızı tavsiye etmem."

"Dün gece neredeydin?" diye soruyor. "Bir yerde olduğumu nereden çıkardın?"

Göz kırpıyor. Sadece bir kez. Bu onun uzun bir duraklama versiyonu. "Sophie'nin bir şeye ihtiyacı vardı. Kulübeyi aradım ama cevap vermedin."

"Çocuklar varken pek çok yere giderim Jeremy," diye cevap verdim. "Her yerde olabilirdim."

Burun delikleri açılıyor. Dişlerinin nasıl gıcırdadığını duyabiliyorum. "Düzeltemeyeceğin bir hata yapma."

Bu sözlerde açık bir uyarı var. Olmamı istemediği bir yerde olduğumu biliyor ve bunun için beni açıkça suçlamamasının tek nedeni, bu bilgiyi sahip olmaması gereken bir şekilde edinmiş olması. Tanrım, daha dikkatli olmalıydım. Ayrılık anlaşması yürürlükte, yani teknik olarak yanlış bir şey yapmadım, ama Jeremy gerçeğin yoluna çıkmasına izin verecek biri değil.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bence var," diyor. "Ve eğer davranışların çocuklara kötü yansiyorsa, onlar adına müdahale etmek zorunda kalacağım. Bunu sana yapmak istemiyorum Lucie, ama beni zorlarsan yaparım."

"Tekrar soruyorum, bir yere gittiğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki de aradığınızda içeride değildim."

"İnsanların önünde kendini bu kadar rezil etmeseydin, sana inanabilirdim."

Sonsuz çatlaklarımdan birini buldu, zırhımdaki o küçük boşluklardan içeri sızıp kendimden şüphe etmeme neden olabilir. Şimdiden nerede uygunsuz bir şey giydiğimi ya da aptalca bir şey söylediğimi soruyorum, çünkü topuklu ayakkabılarımın çok yüksek olması ya da gülümsememin çok geniş olması ya da okula ya da bir mağazaya her girdiğimde lanet bir aptal gibi görünmem tamamen mümkün görünüyor. Bir parçam her zaman kimsenin etrafında istemediği, kendisinde bir sorun olduğundan emin olduğu çocuk olarak kalacak. Ama yeni bir parçam da var. Caleb'in sevdiği kadın, işinde gerçekten iyi olan ve çoğunlukla tek ebeveynliği başaran kadın.

Dönüyorum ve omuzlarım geride eve doğru ilerliyorum.

"Sakın çekip gitme," diye uyarıyor. "Seninle konuşmam bitmedi."

Eğer onu yatıştırmazsam durum daha da kötüleşecek ama Caleb'la ne kadar çok vakit geçirirsem Jeremy'nin beni itip kakmasına o kadar az izin veriyorum, sonunda hayatımı daha da zorlaştıracak olsa bile.

Ben yürümeye devam ediyorum, o da beni takip ediyor. Kapının suratına çarpma sesi inanılmaz derecede tatmin edici.

LUCIE

CALEB

Uçak az önce indi. Bir saat içinde ofiste olacağım.

I koltuğumda kıvranıyorum. Onu San Francisco'da bırakalı sadece üç gün oldu ama şimdiden onu tekrar görmek için yanıp tutuşuyorum. Ve bunun başlaması için, normal bir ilişki gibi hissetmek için çaresizim. Mesajlarımızın şifreli olarak gönderilmesinin gerekmediği, gerçekten yüz yüze gerçekleşen bir mesaj.

Ancak bir saat sonra gelen mesaj Caleb'dan değil... Harrison'dan geliyor ve Caleb'ın ofisine uğramamı istiyor.

Onu daha önce burada hiç görmemiştim ve hem benim hem de Caleb'in avukatı olmasına rağmen, bizimle aynı anda görüşmesi biraz garip.

Kapıya vurup içeri giriyorum. Caleb'in ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor; bir *çalışanını* selamlarken orada olmaması gereken türden bir gülümseme.

"Hey," diyor. Sesi normalden hem daha sert hem de daha yumuşak. "Harrison bir şeyler konuşmak istiyor."

"Şeyler," diye tekrarlıyorum.

Harrison, Caleb'e sırtarak, "Normal şartlar altında, iki çalışan çıkıyorsa bir süreç vardır," diyor. "İkiniz de birbirinizi denetlemediğiniz için bir anlaşma imzalayabilirsiniz ama beklemenizi tercih ederim çünkü bu mahkemede aleyhinize kullanılabilir."

"Mahkemede mi?" Ben soruyorum. "Nasıl?"

"Sizin durumunuzda Jeremy ile uğraşmak daha zor olacak. Caleb'in davasında ise görevli Kate'in yerini tespit etmekte zorlanıyor ve Kate evrakları alana ya da biz onu bilgilendirmek için yeterli çabayı gösterdiğimizi kanıtlayana kadar Kate onu zina yapmakla suçlayabilir."

"Kate asla böyle bir şey yapmaz," diyor Caleb sessiz ve hatasız bir inançla ve göğsümde yumuşak bir gümbürtü kopuyor, sanki biri oraya biraz fazla sert vurmuş gibi. Karısını terk eden bir adamın onu savunurken bu kadar kararlı olması mı gerekiyor?

Harrison'ın bakışları Caleb'a dönmeden önce bana kayıyor. "Bunu yapana kadar onun ne yapacağını bilemezsin. Boşanmak insanın içinde yepyeni bir yön ortaya çıkarabilir. Her neyse, demek istediğim şu ki, bunu şu anda kamuoyuna duyurmak ikinizin de yararına değil, özellikle de bir gün önce Jeremy'nin amcasıyla golf oynayan bir yargıçla kolayca karşı karşıya kalabileceğimiz bir ilçede. İkiniz her ne yapıyorsanız, özel olarak yapın. İşle ilgili olmayan mesajlar göndermeyin ve eğer halka açık bir yerdeyseniz, bunun bir grup ortamı olduğundan emin olun."

Başımı sallıyorum ve Harrison ayağa kalktığında Caleb onu odadan çıkarmak için sabırsızlanarak gülümsüyor.

Harrison homurdanıyor. "Siz ikiniz de şu gizemli bakışları kesmek isteyebilirsiniz. Gidiyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, ama lütfen bunu sisteminizden bir şey çıkarmak için bir fırsat olarak kullanmayın."

Kapı kapanır kapanmaz Caleb ayağa kalkıyor ve masanın benim tarafıma doğru yürüyüp beni ayağa kaldırıyor. Ellerini belime dolayarak beni kaldırıp masanın üzerine koyarken dudaklarına gülümsüyorum. "Sistemlerimizden hiçbir şey çıkarmamamız gerektiğini sanıyordum."

"Harrison aşırı tedbirli," diye cevap veriyor, bacaklarımın arasına girip beni tekrar öpüyor. Ve tekrar. Ağzımı açıyor, nefesimi çalıyor. Beni zorlamıyor, sadece öpüyor, ta ki daha fazlasını isteyen, temas isteyen, ellerini tenimde hissetmek isteyen ben olana kadar.

Kapı çalınca sıçradık. Eteğimi düzelterek ayağa kalkıyorum. Caleb ereksiyon olduğu gerçeğini saklamak için masanın diğer tarafına dönüyor. "İçeri gel," diye bağıyor.

Kayleigh içeri giriyor, sanki neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş ve onaylamıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor - telefonunu uzun süre bırakmasına şaşırdım

Bir şey fark edecek kadar. "Muhasebeci burada," diyor dudaklarını büzerek.

Caleb sadece bana bakarak, "Onu geri gönder," diye cevap veriyor.

Tereddüt ediyor, sanki gitmemi bekliyormuş gibi.

"Seninle sonra konuşuruz," diyorum ona.

Başını sallıyor, ağzı bir santimetre sağa kayıyor.

Tam Kayleigh'nin masasının önünden geçiyordum ki, arkamdan seslendi.

"O çok meşgul. Onun zamanını boşa harcamayı bırakmalısın."

Dilim yanağımı dürtüyor. Kayleigh işinde berbat, bu yüzden bunu profesyonel bir kaygıdan dolayı söylediğinden şüpheliyim.

"Benden ofisine gelmemi istedi, Kayleigh. Ve neden onun çalışanlarıyla olan ilişkilerinin *sizi* ilgilendirdiğini düşündüğünüzü anlamıyorum."

"Peki, kendini aptal yerine koymaya devam et. Caleb gibi bir adam senin gibi biriyle asla ilgilenmez."

"Dediğim gibi, sadece ofisine gelmemi istediği için buradaydım," diye tekrarlıyorum dişlerimin arasından. "Ama '*senin gibi biri*' derken neyi kastettiğini çok merak ediyorum."

"Pek çok şey," diyor küçümseyici bir bakışla. "Mesela karısının *Wharton*'dan MBA derecesi var. Senin master derecen nereden?"

"Yüksek lisans derecen nereden Kayleigh?" Uzaklaşırken karşılık veriyorum, hedefi vurduğunda göğsümde küçük bir *çınlama* daha olmamış gibi davranıyorum.

O öğleden sonra ikizlerle sahilde oynuyorum, Caleb'in eve dönmesi için heyecanlıyım, tepeden aşağı inerken çocukların yüzlerinin aydınlanmasını izlemek için heyecanlıyım. Harrison haksız değildi - Jeremy bunu öğrenirse hayatımı kesinlikle zorlaştıracak - ama keşke altı ay sonrasına atlayabilsek ve hiçbir şeyi saklamak zorunda olmadığımız bir noktaya gelebilsek.

Caleb hala iş kıyafetleriyle arka güverteye çıktığında hava kararıyor... ve bakışları ikizlere takılınca donup kalıyor. Bana garip, gülümsemeyen bir el salladı ve içeri dönmek için döndü.

Bu da neydi böyle? Belli ki buraya geliyordu, ta ki...ne? *İkizlerim olduğunu mu hatırladı?*

Onlarla henüz tanışmamış olsaydı, ilgisizlik ya da belirsizlik mantıklı olabilirdi. Ama onlarla çok zaman geçirdi... Son aylarda neredeyse beni gördüğü kadar onları da gördü. Öyleyse neden sadece şimdi etrafta olmamalarını diliyormuş gibi davranıyor?

İkizlerle birlikte içeri girdik ve gecenin geri kalanını ondan hiçbir iz olmadan geçirdik. Bulaşık makinesini boşaltmak için mutfığa geri döndüğümde arka kapıya vurulduğunu fark ettim.

Gülümsemesi geniş. Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Nihayet," diyor ve *sesi* beni gördüğüne sevinen bir adam gibi çıkıyor.

Geri çekiliyorum. "Öğleden sonra ne oldu? Bize biraz garip davrandın."

Dışleri alt dudağına batıyor. "Kötü idare ettim. Çizgiyi aşmadığımdan emin olmaya çalışıyorum."

Yutkunuyorum. Deneyeceğini söylemişti... Benim ve çocukların bir paket anlaşma olduğunu anlamıyor muydu? "Caleb, aylardır bizimle sahilde oturuyorsun. Seninle akşam yemeği yedik, teknene bindik. Aşağı inip *merhaba* demek nasıl haddini aşmak olur?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ben sadece... Güvenmeye başladıkları bir şey olmadığımın emin olmak istiyorum."

Ouch.

Dışarı çıkıyorum ve kollarımı kendime sararak şezlonga uzanıyorum. "Bu işe başladığımızda denemek istediğini söylemiştin. Bunun onları da kapsadığını düşündüm."

Yanımda oturuyor. "Öyleydi. Öyle. Bugün ne oldu bilmiyorum. Onları gördüm ve ben..." Omuz silkiyor. "Yavaşça başlayabilir miyim?"

Bunu kendim için istiyorum. Bunu ikizler için istiyorum. Bunu onun için de istiyorum çünkü bence kızına ve Kate'e olanlar yüzünden hâlâ kafası karışık ve bunun her zaman o kadar da zor olmadığını ama belki de bir gecede olamayacağını anlaması gerekiyor. "Tabii ki."

Bu yeni bir şey. Bu kadar erken ne yapacağım konusunda endişelenmeme gerek yok, değil mi?

Hayır. Ama eninde sonunda bu konuda endişelenmem gerekecek.

Ertesi akşam sahilde bize katılıyor, ama önceki gibi değil. İkizlerle konuşuyor - hatta kısa bir süre dondurma oyunu bile oynuyor - ama duruşunda temkinli bir şey var, sanki ondan çok şey isteyeceğimizden emin gibi.

Henry'ye sörf yapmayı öğrettiğimi ima ediyorum ve sanki bu onun fikriymiş de ilk kez duyuyormuş gibi bana bakıyor.

Sanki ilişkimizi birkaç adım ileriye taşımak için *onlarla* olan ilişkisini en başa almak zorunda kalmış gibi. Ve sanırım nedenini biliyorum.

"Kızınız," diye başlıyorum, ikizler suya doğru koşarken. "Onu hiç gördün mü?"

Bu küçük soruya cevap vermeye bile isteksiz görünüyor. "Evet," diyor, çenesi gıcırdayarak. "Kate onu hâlâ tutuyordu. Bırakmıyordu... Onu bırakmaya ikna edebilecek tek kişi bendim."

Kalbim sıkışıyor. Bunun onu etkilemediğine nasıl inanabilir?

"Kime benziyordu?" Ben sordum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes veriyor. "Ne sikime bunu tartışıyoruz ki?"

Çünkü bu senin için kabul etmek istediğinden daha zordu. Çünkü bunu biriyle konuşman gerekiyor ama konuşmuyorsun ve bence bu durum daha da kötüleşecek. Çünkü sen bunu kabullenene kadar asla olabileceğimiz, olmamız gereken kişi olamayacağımızdan korkuyorum.

"Özür dilerim," diyorum ve elini hızlıca sıkıyorum.

İç çekmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Bana benziyordu."

LUCIE

H Bir gün sonra gitti. Onu rahat bırakmaya çalışıyorum ve aradığında ona Sophie'nin söylediği sevimli şeyden ya da Henry'nin uykusunda nasıl güldüğünü duyduğumdan bahsetmiyorum. Ona bunu söylemiyorum.

Henry bu gece evine baktı, yaşam belirtisi aradı ya da ben Henry'nin bunu yapmasını izledim ve çocuklarımı da benim gibi hayatlarındaki tüm yetişkin erkekler tarafından reddedilmeleri için hazırlayıp hazırlamadığımı merak ettim.

İşinden, seyahatinden, tekneden bahsediyor - bahsetmeli de, çünkü bunlar onun önemseydiği şeyler. Ama ben en çok önemseydiğim şey hakkında konuşamıyormuşum gibi hissetmekten *hoşlanmıyorum*.

Ertesi öğleden sonra ikizleri oyuncakçıya götürüyorum - nadir bir hoşgörü. Bu onlara bir neşe anı sunmaktan ziyade kendime bir neşe anı sunmakla ilgili. Caleb'in uzak bir şehre ya da kıtaya gitmesi her zaman zordu, biz birlikte olmadan önce bile. Ama şimdi çok daha zor.

Sophie benimle Legoların masa oyunlarına karşı üstünlüklerini hararetle tartışıyor ama Henry uzaklaşıyor. Onu bilim bölümünde durmuş, çok daha büyük çocuklar için olan tüm modellere ve projelere dikkatle bakarken buluyorum.

"Bunu istiyorum," diyor sessizce, bir tanesini göğsüne doğru tutarak.

Kutuyu incelemek için çömelıyorum, içinde kendi yaptığınız bir tür robotik kol var. Talimatları bile okuyamayacak. "Tatlım, bu yetişkinler için."

"Caleb ile birlikte inşa etmek istiyorum. Gösteri için."

Kalbim sıkışıyor. Tüm ebeveynlerin katıldığı anaokulunun yıl sonu programından bahsediyor. Çocukların çoğu bunun için bir şeyler yapmayı planlıyor-Sophie oldukça uygunsuz bir performans sergilemeye kararlı

Ama Henry'nin katılmayı reddedeceğini düşünmüştüm ve işte burada, *istekli* bir şekilde bunu yapmak istiyor.

Nefesimi üfledim. "Caleb'a soracağım, tamam mı?"

Henry tam bir inançla, "Evet diyecektir," diyor.

Keşke ben de buna Henry kadar inansaydım.

İkizler yattıktan sonra Caleb beni Boston'dan ev telefonundan arıyor. "Otel odamda senin tek bir çıplak fotoğrafın bile yok," diyor. "Bu rahatsız edici."

"Dedektif değilim ama Jeremy mesajlarımı izliyorsa, sana çıplak fotoğraflarını göndermek ona senin sadece benim patronum olmadığına dair *ince* bir ipucu verebilir."

"Sürpriz olarak telefonumla bir fotoğraf çekebilirdin. Bunu düşündükçe, bunu yapmamış olman beni daha çok üzüyor."

Telefon kablosunu elime doladım. "Seni onarmak için elimden geleni yapacağım."

"Eve döndüğünde *duyguların incinir*."

"Neden," diyor, sesi özlemle gırtlaktan geliyor, "ağızından çıkan her kelime şimdi bana iğrenç geliyor?"

Tezgâhın üzerine atladım. "Şu anda şirketinizin parasını daha fazla harcamanın yollarını araştırıyorum. Kulağa ne kadar pis geliyor?"

Zayıfça gülüyor. "En iğrenç. Bilmek istiyor muyum?" "Uyku kapsülleri. Tıpkı Google'da olduğu gibi."

"Yeni yürümeye başlayan çocukları mı işe alıyoruz? Hangi yetişkinin mesai saatleri içinde kestirmeye ihtiyacı olur ki?"

"Gerçekten uzun saatler çalışan ve enerji toplamaya ihtiyaç duyan yetişkin insanlar. Orada bir çeşit sözleşmeli kölelik gibi değil, kendi tercihleriyle bulunduklarını hissedenden çalışanlar istersiniz."

İnliyor. "Birinin buna sözleşmeli kölelik demesi için çok fazla ödeme yapıyorum."

Bana hiçbir zaman tam olarak uzanmayan o huysuzluğunu özlüyorum. "Ne zaman evdesin?" Yumuşakça soruyorum.

"Salı gününe kadar olmaz. *Birisi* Çarşamba günü dinlenme odası için teorik olarak geri dönmem gereken büyük bir açılış planladı."

"Belki *birisi* bunu telafi eder."

"Evet," diyor, sesi nefis bir şekilde otoriter, "kesinlikle yapacak."

İkimizin de sadece bunu ona nasıl telafi edeceğime odaklandığımız bu alanda kalmak istiyorum. Maalesef yapamıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Seninle telefon seksi yapacak mıyım? Kesinlikle. Dürüst olmak gerekirse, yolu yarılardım bile."

Gülüyorum. "Çocuklarımdan biri için bir iyilik."

"Bu daha az seksi." İç çekiyor. "Sanırım pantolonumu çıkarmayacağım."

Hâlâ şaka yapıyor ama sesi daha sert, daha az dostça. Sadece benimle ilgili olsaydı konuyu kapatırdım ama öyle değil. Henry için yapamayacağım hiçbir şey yok ve bu Caleb'ı kendimden uzaklaştırmak anlamına geliyorsa... bunu da yaparım. "Henry okuldaki bir gösteri için seninle bu robotik kolu yapmak istiyor." *Ve bu onun yapacağı bir şey değil. Bir başarı elde etmesi her şeyi değiştirebilir.*

"Onunla birlikte inşa edemez misin?"

Hızlı bir nefes alıyorum. Çocuklarımla benim ilgilendiğim gibi ilgilenmesini beklemek mantıksız ama yine de ilgilenmesini dilemekten kendimi alamıyorum. "Talimatlara baktım ve bu beni aşıyor."

Çok sessizdir. "Bilmiyorum Lucie," diyor sonunda. "Sadece... bu benim için yoğun bir dönem."

Vücudumdaki her kemik bu konuşmayı bırakmak istiyor. Çünkü bana çok vakti olmayacağını, yavaştan almak istediğini söylemişti. Bir şeyleri değiştirmeye çalışan *benim*. Ama Henry'yi şimdiden bu harika projeyi gösterirken, eğer içeri girmelerine izin verirse dünyanın onu benim kadar sevebileceğini öğrenirken hayal edebiliyorum.

"Senden daha önce yapmadığın bir şey istemiyorum," diyorum sessizce. "Bu neden birden bire sorun oldu?"

Sessiz. Olacaklara karşı kendimi hazırlıyorum. Bu kadar *küçük* bir şey her şeyi bitirmesine neden olarsa, muhtemelen öndeyken bırakmamız en iyisi... ama yine de midem düşüyor.

"Çünkü siz de bekleyeceksiniz, onlar da bekleyecek," diyor sonunda. "Ve ben hepinizi hayal kırıklığına uğratacağım."

"Tamam," diye cevap veriyorum, midem çalkalanıyor.

Onun isteksizliğini anlıyorum. Bir çocuğa söz vermek istememesini anlıyorum ve ilişkimizin bu aşamasında, normal şartlar altında muhtemelen çocuklarımla henüz *tanışmamış* olacaktı. Sorun hayatımızın bir parçası olmakta tereddüt etmesi değil, daha önce olduğundan daha tereddütlü olması.

Jeremy ile birlikteyken, ikizler adına binlerce kez bir şeyler istedim - lütfen *oyunlarına gel, lütfen Cadılar Bayramı'nda eve gel, lütfen doğum günü partileri için zamanında geri dön-* ve beni görmezden geldiğinde, başka ne seçeneğim vardı? Onu terk etmek sorunu çözmeyecekti. Sadece bir dizi yeni sorun yaratacaktı.

Bu sefer bir seçim şansım var. Ve Caleb ihtiyacımız olan şey olmamaya devam ederse, ne kadar acı verirse versin bu seçimi yapmak zorunda kalacağım.

PAZARTESİ GECESİ, Jeremy ikizlerin ödevlerinin yapıldığını teyit etmek için bana mesaj attı. Neden birdenbire bu kadar ilgilendiğini anlayamıyorum, ama sanki aşağılık bir çalışanmışım gibi talepkâr bir şekilde sorması beni sinirlendiriyor. Ne kadar az müdahil olduğu düşünüldüğünde, *sadece* soru bile beni rahatsız ediyor. Hemen cevap vermediğimde, Sophie'nin iPad'ini arıyor ve onu projeler ve ne öğrendikleri hakkında sorguya çekiyor... ve sonra benimle konuşmak istiyor.

"Sophie'nin dün kütüphaneden aldığı at kitabını neden onlara okumadın?" diye soruyor. "Bugün bunu tartışması gerekiyordu."

Telefonu kapatmak istiyorum. Altı yıl boyunca umursamadı ama şimdi birden umursamaya mı başladı? "Çünkü ona okumam gerektiğini bana hiç söylemedi," diye çıkışıyorum. "Ben medyum değilim Jeremy. Bana söylemiyorlarsa ve okul da söylemiyorsa, bilmiyorum."

"Ayrıca üçüncü Mayıs'ta geç kaldınız ve geçen hafta ihtiyaç duydukları poster panosunu göndermediniz."

Çenem düşüyor ve ellerim titremeye başlıyor - öfkeyle, şokla. Jeremy beni kötü bir ebeveyn gibi göstermek için her küçük başarısızlığın bir listesini hazırlıyor ve okul da ona yardım ediyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çocukların duyma mesafesinin dışında olduklarından emin olmak için omzumun üzerinden bakarak tıslıyorum. "Ben aslında tek ebeveynim Jeremy. Arada sırada işler aksıyor. Parmağını bile kıpırdatmış olsaydın bunu fark ederdin."

"Neden bu kadar kızgınsın Lucie?" diye sorar. "Sesin kendin gibi gelmiyor."

Bir elimi alnıma götürüyorum. "Çünkü..." Ve sonra duruyorum. Bu çok saçma. İkizlerin tarih posterleri için yardıma ihtiyaçları var ve hâlâ banyo yapmaları gerekiyor ve bu gece Jeremy ile bunu yapamam. "Bu saçmalık için vaktim yok," diyerek telefonu kapattım.

Bir dakika içinde Molly'den bir mesaj geldi.

MOLLY

Sen iyi misin?

Tabii ki. Neden?

Jeremy'den garip bir telefon aldım. Sarhoş olduğunu ya da muhtemelen bir şey aldığını ve çocukların güvende olduğundan emin olmadığını söyledi.

Kelimelere bakıyorum. Bir sonraki hamlesi bu mu? Yeterince insana uygun olmayan bir anne olduğumu söylemek ve bunu destekleyecek bir belge oluşturmak mı? Annem aramadan önce cevap bile vermedim.

"Merhaba anne," diyorum derin bir iç çekerek. "İkizlerle bir şeyler yapmam gerekiyor, o yüzden şu an uygun bir zaman değil."

"Sarhoş musun?" diye soruyor. "Jeremy sarhoş olduğunu söyledi." Çılgılığımı bastırmak için bir elimi yüzüme bastırıyorum.

Sabah kalktığımda çok az uyuyabildim. Dün gece saatlerce uyanık kaldım ve okula ne söyleyeceğimi düşündüm. Yasal olarak, sanırım

yanlış bir şey yapmadılar. Ancak bunlar o kadar küçük noktalar ki, söz edilmeye bile değmezdi.

Normalde ikizleri ön tarafa bırakıp devriyelerin onları içeri almasına izin veriyorum ama bugün park ediyoruz. Bayan Kroesinger'i bulduğumda ona ne söyleyeceğimi hala bulamadım ama kesinlikle bir şeyler söyleyeceğim ve muhtemelen bu işleri daha da kötüleştirecek.

Henry'nin eli benimkine kayıyor. "Kalıyor musun?" diye soruyor ve sesindeki o küçük umutlu nota kalbimi kırıyor. Keşke kalabilseydim. Keşke bütün günümü Henry'nin oynayacak birilerinin olduğundan ve ihtiyacı olan yardımı aldığından emin olarak geçirebilseydim. Ebeveyn olmanın ne kadar güçsüz hissettirebileceğini bilseydim, bunu üstlenemeyecek kadar korkabilirdim ve Caleb'in ebeveyn olmakla ilgili *tek* deneyimi kalp kırıklığı, güçsüzlük ve suçluluk duygusu. Korkmasına şaşmamalı.

"Bugün olmaz şekerim. Öğretmeninle bir saniye konuşmam gerekiyor."

Diğer elimle Sophie'yi tutuyorum ve okula doğru yürüyoruz, yoga yapan annelerin yanından geçiyoruz, biz geçerken konuşmaları kesiliyor, bakışları elbisemin ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde geziniyor. Muhtemelen içlerinden biri kocasına *gösteri yaptığımı* ve belki de bu gece eve başka bir hikâyeyle döneceğini söylemiştir.

Jeremy okulun ofisinden müdür ve Bayan Kroesinger'la birlikte çıktığında lobiye henüz adım atmıştık ki, bizi görünce gözleri irileşti ve suçluluk duydu, ardından çenesi gerildi ve yüzü sertleşti.

Ağzım açık ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Çocuklarım hakkında bensiz bir toplantı yapmışlar.

"Bir e-posta mı kaçırdım?" Sesim titreyerek ve zorlukla medeni bir şekilde soruyorum, avuçlarım ikizlere karşı terli. "Bir toplantı olduğunu fark etmemiştim."

Jeremy ve Bayan Kroesinger birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar. "Toplantı yok," diyor Jeremy. "Bazı endişelerimi dile getirmek istedim."

Ne diyeceğim ki? Bu üç insan muhtemelen benim ne kadar kötü bir ebeveyn olduğumu tartışmak için bir araya geldi, bu yüzden *daha iyi* bir ebeveyn olduğumu kanıtlamak için çocuklarımın önünde sinir krizi mi geçireyim? Arkasında durabileceğimden emin olmadığım tehditler mi savursam?

Müdür bana sert ve soğuk bir gülümseme veriyor. "Gitmem gerekiyor. Seni gördüğüme sevindim Jeremy. Bayan Kroesinger, belki ikizler de sizinle birlikte sınıfa kadar yürüyebilir?"

Herkes dağılıyor ve Jeremy beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kıyafetine bakılırsa TSG'deki en alt düzey çalışan olduğunu varsayıyorum."

Zar zor bir çentik açıyor. Hâlâ daha önceki ifadeye takıldım. "Ne *endişeler*?" Sonunda sordum.

"Sadece evlerimizin farklı işlediğini ve ikizlerin *sizinle* kalırken daha fazla zorlanabileceğini anlamalarını istedim."

"Hangi *haneler*?" diye sordum. "Her zaman benimle kalırlar."

Kendine küçük bir kıkırdama izni veriyor. "Bu da değişmek zorunda kalacak, çünkü sen bu işe uygun değilsin gibi görünüyor."

Arabaya doğru giderken yoga anneleriyle konuşmak için durarak uzaklaşıyor.

Onu gülümseyerek karşılıyorlar ve ben yanlarından geçerken bana bakıyorlar.

Annem onları azarlardı ve ben de kesinlikle dehşete düşerdim, ama şimdi bir şekilde anlıyorum.

Her gün kum torbası olmak çok yorucu. Onlara karşılık verebileceğinizi göstermek istemeye başlarsınız.

Ben geldiğimde Caleb'in kamyonu ofisteydi ve onu görmek istiyordum ama ona bir araya gelmeyi teklif edemeyecek kadar üzgündüm. Onun yerine masama gidip Harrison'ı arıyorum, o da memnuniyet verici bir şekilde öfkeleniyor ve Jeremy'nin avukatını arayıp her şeyi durduracağını söylüyor.

Telefonu kapattığımda Caleb'in a r k a m d a dikildiğini görüyorum, kaşları çatılmış.

"Hey," diyor masamın kenarına tüneyerek, "içeri girdiğinde beni bulacağını düşünmüştüm."

Yutkunuyorum. "Kusura bakmayın. Jeremy ve okulla bazı sorunlar yaşıyorum ve ben sadece-" *Gerisini* yüksek sesle söylemek yerine omuz silkiyorum: *bir*

ama çocuklar benim önceliğim ve şu anda başka türlü davranmaya niyetim yok.

Tereddüt ediyor. "Bu konuda benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "Her şeyi ayrı tutmayı tercih ettiğini açıkça belirttin."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Onunla göz göze geldiğimde yutkunuyorum. "Açıkçası, bu çocuklarım için uzun vadede işe yarayacak bir durum değil. Ne olacağını göreceğiz."

Öne doğru eğilir, kenetlenmiş ellerine bakar. Çenesi sıkıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Normalde bunu ustalıkla halletmeye çalışırdım ama çok uyuşmuş durumdayım. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Caleb, çocuklarım her şeyden önce gelir. Bu değişmeyecek. Eğer yaptığım şey onların yararına değilse, ne kadar istemesem de yapmayı bırakacağım."

Ayağa kalkmadan önce gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Tamam. Sonra konuşuruz. Sonra konuşuruz."

O uzaklaşırken sessizce başımı sallıyorum. Bu konuşma onun açısından herhangi bir değişiklik içerecek gibi görünmüyor. Peki itiraf ettiğinde bize ne olacak?

İkizleri normalden biraz daha erken alıyorum ve öğleden sonra genellikle vakit bulamadığımız her şeyi yapıyoruz: parka uğruyoruz, Henry'ye Snap Circuits'te yardım ediyorum ve Sophie ile akşam yemeği oynuyoruz (ben müşteriym, o garson. Sipariş etmeye çalıştığım her şeyin 'pek sağlıklı olmadığını' söylüyor ve yerine farklı bir seçenek öneriyor. Onun geleceğinde hizmet sektöründe çok fazla iş göremiyorum).

Ve tüm bu süre boyunca midem endişeden kaynaklayan bir kazan gibi. Caleb ve benim işimiz bitti mi? Bu kadar açık sözlü olduğum için pişmanım ama bu söylediklerimin doğru olmadığı anlamına gelmiyor.

Akşam yemeği sırasında kapı çalındı ve üçümüz de irkildik. Çocuklar uyanırken buraya gelen tek kişi Jeremy'dir.

Sophie önümde koşuyor. Köşeyi döndüğümde kapı ardına kadar açılmıştı.

Caleb'in gözleri benimkilerle buluştu. "Teknemle açılmayı düşünüyordum. Belki siz de gelmek istersiniz diye düşündüm." Belirsiz yarım gülümsemesi kalbimi kırıyor.

Bir şeyleri bitirmiyor. *Deniyor.* "Hâlâ takım elbise giyiyorsun."

Gülüyor. "Evet... Üstümü değiştirecektim. Önce bir sorayım dedim."

Sophie en kibar sesiyle, "Evet, gitmek istiyoruz," diyor. Bana doğru bakıyor. "Davetiniz için teşekkür ederim."

Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum ama sanırım teyzemin kitaplarının saklandığından emin olsam iyi olacak.

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Davetiniz için teşekkür ederim."

Caleb Henry'ye döner. "Anladığım kadarıyla inşa etmek istediğin bir şey var?"

Henry ciddi ama umutlu bir şekilde başını sallayınca kalbim pır pır ediyor. "Yarın başlayalım mı?"

Henry tekrar başını sallar. Ağzının kenarlarında bir gülümseme gölgesi beliriyor.

Kalbimin patlayacağından eminim.

T Ertesi akşam Henry ve Caleb robotik kolu yapmaya başladılar. Caleb'in benim için daha çekici hale gelmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama oğlumla sabırla çalışmasını izlemek inanılmaz bir afrodizyak.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," diyor sessizce, çocuklar suya doğru koşarken, "seni o sandalyeden çekip alacağım ve bunu herkes için rahatsız bir geceye dönüştüreceğim."

Gülüyorum, avuçlarımı aniden ısınan yüzüme bastırıyorum.

Hafif bir inilti çıkarır. "Sen de kızarma. Böyle kızarmanın beni ne hale getirdiğini tahmin bile edemezsin."

"Kızarmamı kontrol edebileceğimden emin değilim."

"Tanrı aşkına," diye yalvarıyor, "*dene*." Sesindeki çaresizlik ve emir, kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor... ve baş başa kalmak için hafta sonunu beklemek zorunda olmamayı diliyorum. Bu gece çocukları yatırmak ve saniyeler sonra onu odama çekmek istiyorum. Onunla uyanmak istiyorum. Her şeyi istiyorum ve başladığımızdan beri ondan her şeyi istedim ama bunu yüksek sesle söylemek için henüz çok erken. O yirmi yılını benim onu hayal ettiğim gibi hayal kurarak geçirmedi. Daha iki ayı bile olmadı.

O ve Henry kol üzerinde iyi bir ilerleme kaydettiler ve Henry tamamlanmamış bölümleri kutuya geri koymaya başladı.

"Gösterime gelebilir misin?" diye soruyor Caleb'a.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hayatımda Henry'nin benden ve Sophie'den başka birinden *bir şey* istediğini duyduğum başka bir zaman düşünemiyorum.

Acıktığında, susadığında, başka bir çocuk sıraya girdiğinde sesini çıkarmayı reddediyor.

Ama şimdi, Caleb'la birlikte, soruyor.

Caleb bana bakarken dudağını ısırtıyor. "Ne zaman?"

"Haziran'ın yirmi ikisinde." *Lütfen buna hayır deme Caleb, sessizce yalvarıyorum. Lütfen. Bunun ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemezsin.*

Başını sallıyor ama gülümsemesi biraz zoraki. "Takvime ekleyeceğim."

Hâlâ ona güvenmemizi istemiyor ama belki de bunlar sadece büyüme sancılarıdır. Belki de iş ve aile arasında denge kurmanın görüldüğü kadar zor olmadığını bu şekilde öğrenecek.

Umarım gerçekten öyledir.

ÖĞLE YEMEĞİ ARASINDA, Molly ile BMW bayisinde buluştum, aynasını tamir ettirmek için arabasını bırakmıştı. Bir şekilde bunun patronundan onu bırakmasını istemek için mükemmel bir fırsat olduğunu belirtmekten kaçındım.

"Ofisime giderken bir mola vermemiz gerekiyor," diyor. "Bu iç çamaşırı mağazasının kapanış indirimi var. Michael'la ilk randevum için bir şeylere ihtiyacım var."

Bu noktada Michael'la ilk randevusuna çıkmak için tüm eyalete yetecek kadar iç çamaşırı var.

İşaret ettiği dükkâna doğru dönerek, "Bunu hızlı yapmalısın," diyorum. "Senin aksine, ben organizasyonumun istediğim kadar uzun süre ayrılabilirim kadar değerli bir üyesi değilim."

"Benim aksime, sen patronunu beceriyorsun. Eminim bu sana istediğin kadar uzun öğle yemeği veriyordur."

Gülüyorum. Evet, sanırım.

"Yani ilk randevunuz için iç çamaşırı alıyorsanız, bu sizi davetsiz bir misafirden kurtarmasını sağlama planınızın gerçekten işe yaradığı anlamına mı geliyor?"

İç geçiriyor, mağazanın kapısını arkasından açık tutuyor. "Mantığınla her şeyi mahvettin. Ve sanırım bunun yerine polisin gelmesi berbat olurdu,

Özellikle de orada çıplak duruyorsam. Her neyse, çok daha iyi bir planım var."

Eminim ki bu, ona nasıl hissettiğini söylemek gibi mantıklı bir şey değildir.

Bana bir tanga ve sütyen itti. "Al bunları. Caleb'a ne kadar geç kaldığını unutturur."

Fiyat etiketine bir göz atıyorum ve ona geri veriyorum. "Muhtemelen olurdu ama şu anda yüz on dolarlık bir tanga alacak durumda değilim, ayrıca bu sütyen hiçbir destek sağlamıyor."

"Her şey yarı fiyatına," diye savunuyor. "Ve böyle bir sütyenin destek sunması gerekmiyor. Amacınız sadece onu çıkarmak olmalı."

Caleb'ın beni bunun içinde gördüğünü hayal ediyorum ve bu beni cezbediyor ama ihtiyacım olmayan şeylere para harcamanın zamanı değil. "Beş parasızım ve Caleb'la bir daha ne zaman yalnız kalacağımızı bilmiyorum. İkizler önümüzdeki hafta sonu evde olacaklar ve Jeremy'nin onları götürmesi *gerektiğinde* bile ona güvenemiyorum."

"Bırak ikizlere ben bakayım. Zaten küçük Damien gelmeden önce biraz ebeveynlik pratiğine ihtiyacım var." Sanki Damien'ın gelişi çok yakınmış gibi karnını okşuyor ve bana Michael'a kur yapmak için yaptığı son planı anlatmaya başlıyor. "Tamam, beni dinle. Sen ve Caleb evlendiğinizde-"

"*Evli misin?*" Gülüyorum. "Molly, daha yeni çıkmaya başladık."

"Sana beni dinlemenin söylemişim. Sen ve Caleb evlendiğinizde, Michael'dan sahte eşim olmasını isteyeceğim ve orada olan eski sevgilim ya aşkını ilan ettiğinde ya da agresif davrandığında bana karşı şaşırtıcı derecede korumacı olacak."

Bu planda yanlış olan o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum ama-

"Dans pistinde benim için yumruk yumruğa kavga çıkarsa sorun olmaz, değil mi?" diye devam ediyor kasaya doğru yürürken. "İlk dans sırasında olmayacak tabii ki. Daha sonra herkes sarhoş olduğunda."

"Son erkek arkadaşın yüksek lisans yapmıyor muydu? Neden düğününe davet edilsin ki?"

"Yine mantığınla bunu mahvediyorsun Lucie. Caleb'ın bana aşık olmuş gibi davranacak bir arkadaşı yok mu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve bunu yaparken *yumruk* mu yiyecek?"

"Bence erkeklerin acıya toleransı daha yüksek. Zar zor fark ederdi."

"Elbette, Molly. *Yeni görüşmeye başladığım* ve hala başka biriyle evli olan bir adamla düğünümde, bir yabancı adına yumruk yemeye istekli bir arkadaşı olduğundan emin olacağım."

Bana bir çanta uzattı. "Bu arada sana sütyen ve tanga aldım. Benim yapmadığım tüm seksi git onlarla yap. Ayrıca o gittiğinde kullanmak için bir vibratör."

İçindekilere bakıyorum. "Oh, Molly, yapmamalıydın."

"Bu beni düğününde düzenlememe yardım etmeyi kabul ettiğin kavgaya daha da yaklaşıyor," diye yanıtlıyor, "böylece ikimiz de kazançlı çıkıyoruz."

Arabanın kilidini açıyorum ve içeri giriyoruz. "Karısının boşanmayı henüz bildiğinden bile emin değilim. Uzun süre bekleyebilirsin."

Emniyet kemerini bağlarken duraklıyor. "Ya boşanma evraklarını alır ve koşarak eve gelip onu vazgeçirmeye çalışırsa? Yine de her şeyi yapacağından emin misin?"

Tüm bu zaman boyunca, bunun uzaktan gerçekleştiğini hayal ettim - karısı başka bir eyalette, Caleb burada. Bir daha yüz yüze geleceklerini hiç düşünmemiştim.

"Elbette eminim," diye cevap veriyorum.

Yüzünü buruşturuyor. Sözlerimde olmasa da sesimde gerçeği ikimiz de duyduk: Bundan emin değilim. Hem de hiç emin değilim.

CUMA günü Molly akşam yemeğine geliyor ve ikizler pijamalarını giyip film izlemeye koyulduktan sonra ben de üzerime yeni iç çamaşırlarımı geçirip giyiniyorum. Molly beni kapıya kadar geçirirken, "Eve gelmen gerekiyormuş gibi hissetme," diyor. "Çocukların kendi kahvaltılarını falan kendileri yapıyorlar, değil mi?"

"Belki de eve dönmeyi planlıyorum."

"Sütyeni görür görmez bana mesaj at. Seninki bende olsaydı, şu anda Michael'ın ofisinde zıplama hareketleri yapıyor olurdum. Belki yine de denerim. Eminim hâlâ iştedir."

Anahtarlarımı arıyorum. "Bebek bakıcılığı yapıyorsun, yani öylece gidemezsin."

Molly çocuklara doğru küçümseyici bir el sallıyor. "Altı yaşındalar. Öncü günlerde olsaydık şimdiye evlenmiş ve kendi ailelerini kurmuş olurlardı. Bir saat idare ederler."

Arabaya doğru giderken gülüyorum, ofise gitmektense Michael'ın onu zıplama hareketleri yaparken -muhtemelen kaçırılmışken- bulacağı ayrıntılı bir *plan* yapma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum.

Harrison'la ilk kez tanıştığım bara gidiyorum, Caleb'in arkadaşı Beck'e ait olduğu anlaşılan bir bar.

Harrison bizi çift gibi görünmemizi sağlayacak hiçbir şey yapmamamız konusunda uyardı ama bu Caleb'in barda ona doğru yürüdüğümde elini kalçamda gezdirmesini ve bana tepeden tırnağa olması gerekenden daha uzun süre bakmasını engellemiyor. "Kalmak zorunda değiliz," diyor ve sütyen askımı gördüğünde bir kez daha bakıyor. "Kırmızı mı?"

"Molly'den erken doğum günü hediyesi."

Gözleri kararıyor ve hayatımda gördüğüm en büyük, en sahte esnemeyi yapıyor. "Çok yoruldum. Gitme vakti geldi."

"Siz ikiniz gerçekten zekisiniz," diyor Harrison, fark etmemiştim bile. "Hey, Beck, buraya gel ve bir süre gözlerimin içine bak. Bilirsin, *arkadaşların* yaptığı gibi."

Harrison'ın yanındaki ufak tefek, zarif kadın el sallıyor. "Ben Audrey, Harrison'ın eşiyim."

Parlak siyah saç ve ona uygun pedikürü, Fendi çantası, bileklerinde ve kulaklarında açlıktan ölmek üzere olan bir köye yetecek kadar elmasla hiç de beklediğim gibi biri değil.

Acaba Kate de böyle toparlanmış mıydı? Mükemmel saçları olsaydı ve benim gibi tırnaklarını yemeyi *hayal edemeseydi*.

Caleb kulağıma yaklaşıyor. "Ne içmek istersin? Sert bir şey seç çünkü biter bitmez gidiyoruz."

"Şaşırt beni," diye cevap veriyorum, yüzünde beliren pis ifadeye sırtarak.

O bara dönerken, Harrison beni Liam ve Beck ile tanıştırıyor, her ikisini de çocukluğumdan tanıyorum - Liam çünkü aynı

Geniş bir gülümseme ve Beck çünkü on iki yaşındayken olduğu gibi iri yarı bir adam olarak duruyor. 1.80 boyundaki Caleb'den en az beş santim daha uzun ve en az altı santim daha geniş.

"Meşhur Lucie," diyor kaşlarını kaldırarak. "Eninde sonunda seninle tanışacağımızı düşünmüştüm. Buraya taşındığından beri Caleb durmadan senden bahsediyor."

Caleb omzunun üzerinden, "*Sürekli* olduğunu söyleyemem," diye itiraz ediyor, hâlâ içkimi bekliyor.

Beck ve Harrison birbirlerine bakıp gülüyorlar.

Harrison, "Aralıksızdı," diye onaylıyor.

Caleb, "Ben daha çok bütün paramı nasıl harcadığından şikâyet ediyordum," diyor ve bana üzerinde yaklaşık on yedi parça meyveyle süslenmiş neon mavisi bir içki uzatıyor. "Al bakalım. Ananas Prensesi için uygun bir içki gibi göründü."

"Bölgemizin bitki örtüsünü ve ürünlerini gerçekten hiç anlamıyorsunuz."

Birbirimize bakıp gülümsedik ve bir inilti daha duyduk

Harrison. "Tanrı aşkına. Kes şunu."

Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ama pek de çaba sarf etmiyoruz. Çocuklar lisede rakip futbol takımıyla girdikleri bir kavgadan bahsetmeye başlıyorlar ve tüm bunlar olurken Caleb'in bakışları sürekli bana dönüyor -çok hoşuma giden, bilmiş bir bakış. Ona iç çamaşırlarını göstermek için sabırsızlanıyorum.

Futbol tartışması, kavganın kimin hatası olduğuna dair bir tartışmaya dönüşüyor. Caleb bir sınıf arkadaşından sorunu çözmesini istemek için çocuklarla birlikte bara geçerken bana özür dileyen bir gülümseme veriyor ve Audrey onun boşalttığı koltuğa geçiyor. "Seninleyken çok farklı," diye düşünüyor.

Bütün bu insanların Kate'i tanıdığını nasıl olduysa unutmuştum. Muhtemelen onu *iyi* tanıyorlardı. Düğünlerinde miydiler? Hannah doğduğunda hastanede miydiler? Caleb'in kaybettiği kızın zayıf bir temsilcisi olduğumu mu düşünüyorlar?

Tereddüt ediyorum, burnumu sokmamam gerektiğine dair eminliğim tam da bunu yapmak için duyduğum güçlü arzuyla çelişiyor. "Farklı mı?"

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor. "Sadece son birkaç yıl için konuşabilirim. Daha önce burada yaşamadım... Ama her neyse, oldukça

Gördüğüm kadarıyla herkes için sefil bir durum."

Dudağımı ısırdım. "Bir noktada mutlu olmuş olmalılar. Yani, o hamile kalmadan önce bir süre çıkmışlar."

"Ben her zaman bunun daha çok bir "-kız irkilir
-"İlkel şey."

Sertleştım. "Ne demek istiyorsun?"

Audrey yüzünü buruşturuyor. "Kate...Kate'di. Bunu anlamak için onunla tanışmanız gerekir. O bir kara delik gibi ve erkekleri içine çekiyor. Ugh. Boş ver beni. Şunu söylemem yeterli, Kate'in cazibesi ne olursa olsun, o seninle çok daha mutlu."

Kalbim yine de batıyor. Eğer Kate geri dönerse, cinsel bir kara delikle nasıl kıyaslanabilirim? Karşılaştıramam.

Caleb dönüyor ve yanıma geliyor. Tezgâhın altında elleri benimkilerle birleşiyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve hissettiği her şey yüzünde açıkça yazıyor: benden hoşlandığı. Bunu istiyor. Daha önce endişelenmem çok saçmaydı.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Harrison. "El ele tutuştüğünüzü görebiliyorum.

Kes şunu."

"Onu rahat bırak," diye azarlıyor Liam. "Belki de laneti bozmuştur." Aralarında bakışıyoruz. "Lanet mi?"

Audrey gözlerini devirirken çocuklar rahatsız görünüyor. "Danny adında bir arkadaşları vardı, Harrison'ın babasının evinde gizemli bir şekilde öldü ve şimdi hepsi lanetli olduklarını düşünüyorlar."

Harrison onun yanında gerilir. "Danny *gizemli koşullar* altında ölmedi. Bir uçurumdan atladı."

"Doğru," diye yanıtlıyor, sesi alaycı bir tonda. "Danny'nin neden atladığına dair kimsenin bir fikri yok ama nişanlısı Luke'la takılıyormuş, geziye katılan ve hiçbir mazereti olmayan diğer adamlarla ve Luke'un sörf tahtasını uçurumun dibinde parçalanmış halde bulmuşlar. *Bunda* gizemli bir şey yok."

"Luke'un bununla hiçbir ilgisi yok," diye tıslıyor Harrison ve biz garip bir şekilde başka tarafa bakarken ikisi birbirlerine ters ters bakıyor. Kendi evliliğimden hatırladığım, ama Harrison'ın evliliğinde görmeyi hiç beklemediğim çirkin bir toplumsal gerginlikte bu.

Çocuklar sanki hiçbir şey konuşulmamış gibi, Harrison ve Audrey arasındaki tartışmalar olağanmış gibi lise ve futbol tartışmalarına geri dönüyorlar. Ve Caleb'in yanımda olduğunu hissetmek, elinin elimi okşaması, nefesinin saçlarımı okşaması bana da unutturuyor.

Tanrım, keşke şu an yalnız olsaydık. Bir çocuğun Noel'i iple çektiği gibi yalnız geçireceğimiz hafta sonunu şimdiden iple çekiyorum. Bir kez olsun yataktan çıkmasına izin vermeyeceğim.

Liam otele dönüştürmek istediği bir bina hakkında konuşmaya başlar. Caleb'in serçe parmağı benimkiyle birleşiyor.

"Bana iç çamaşırlarından bahset," diyor kulağıma karşı. Dudağımı ısırdım. "Sanırım göstermeyi tercih ederim-"

Bir el yanıma çarparak cümlemi yarıda kesti ve yerimde sıçradım.

Jeremy oradadır, gözleri parlamaktadır. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır, yapamazsın Jeremy," diye homurdanıyor Caleb. "Siktir git."

Jeremy'nin gözleri seğiriyor. "Kimse seninle konuşmuyor, göt herif." Bana döndü. "Konuşacak mıyız, yoksa olay mı çıkarayım?"

Caleb zaten bardan uzaklaşıyor ve yapacağı her şey durumu daha da kötüleştirecek. Bir elimi koluna koyuyorum. "Sadece bir dakika sürer."

"Onunla da ben ilgilenirsem sadece bir dakika sürer," diyor Caleb iki elinin arasında.

Dışler.

"Lütfen." Sesim çıkmıyor ama parmaklarım tenine bastırıyor. Jeremy bir kavgadan geri adım atmayı beceremez ve kıskanması için bir neden verilirse kavgayı daha da çok isteyecektir.

Caleb'in çenesi tartışma isteğiyle titriyor, ama sonunda bana küçük bir baş işareti yapıyor ve ben de Jeremy'yi barın diğer tarafına kadar takip ediyorum.

Burada kimseyle birlikte görünmüyor, sanki buraya sadece benimle konuşmak için gelmiş gibi. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Burada olacağımı nereden biliyordu? Dışarı çıktığım üç seferin hepsinden Jeremy'nin haberi vardı. Ortak bir tanıdık tarafından görüldüğümü düşünmüştüm... ama üç kez biraz fazla tesadüfi.

"Çocuklara kim bakıyor?" diye soruyor.

Ayrıldığıımızdan beri çocukları neredeyse hiç görmemişken ona bir açıklama borçlu değilim ama cevap vermek onu buradan çıkarmanın en hızlı yolu. "Molly."

Gözleri kısıldı. "Çocuklarıımın senin aptal arkadaşınla birlikte olmasını istemiyorum."

Bana söylediklerinin gerçeğe dayanmadığına dair bir kanıtı ihtiyacım olsaydı, bu olurdu. Molly'ye pek çok şey diyebilirsiniz ama *aptal* bunlardan biri değil. Bu onun attığı küçük zehirli oklardan sadece bir tanesi, bir tanesinin sokacak kadar batmasını umuyor ve ben onun iyi ya da kötü hissettiğim her şeyi dikte etmesine izin vermekten bıktım. "Doktorası var ve ikimizin toplamından daha zeki."

Ama Jeremy çoktan yoluna devam etti. Caleb'a doğru ters ters bakıyor. "Evli patronunu becermek gerçekten yapabileceğinin en iyisi mi? Hâlâ birilerinin istediğı bir şeye sahip olduğunu kanıtlamak için bu kadar çaresiz misin?"

Caleb'in patronum olduğunu nereden biliyor? Ve evli olduğunu?

"Bu delilik," diyorum duvardan uzaklaşarak. "Seni dinlemekten bıktım."

Kendimi ona doğru o kadar sert bir şekilde sarsılmış buluyorum ki tökezliyorum. Ağzından tehditler dökülürken omzumda başlayan acı kolumdan aşağıya doğru yayılıyor ve Caleb beni arkasına çekip Jeremy'nin suratına öyle sert bir yumruk atıyor ki yere düşmeden önce tepki verecek zamanım bile olmuyor. "Şu andan itibaren lanet ellerini ondan uzak tutsan iyi edersin."

Beck ve Harrison kavgaya karışıyor, Beck Jeremy'nin kavgaya devam etmesini engellerken, Harrison bize doğru dönüyor ve Caleb'in kolunu bana dolamış, beni göğsüne yakın tuttuğunu görünce inliyor. "İkinizin birlikte olduğunu daha önce bilmiyorsa bile şimdi bildiğı kesin."

Beck bir elini Jeremy'nin ensesine dolayarak onu kapıya doğru zorluyor. "Az önce barımda bir kadına saldırdın," diyor. "Kendini kalıcı olarak yasaklanmış say."

Jeremy, çenesini ovuşturarak dışarı çıkarken Caleb'a "Arkadaşların atladiğı için şanslısın," diyor.

Caleb, "Bakalım dışarıda o kadar cesur musun, göt herif," diye cevap veriyor. "Park yerinde dişlerini ararken pişman olacağını garanti ederim."

Harrison bir elini saçlarının arasından geçirir. "Otoparkta kimse kavga etmiyor. Sen ve ben konuşmalıyız. Bu ofiste işleri değiştirir."

Tanrım. Bir çalışanla çıkmanın şirkete ya da birleşmeye yansımaları olabilir mi? Muhtemelen.

Caleb'in dudakları başımın tepesine bastırıyor. "Bekleyemez mi?"

"Hayır, Caleb. Suç duyurusunda bulunması ihtimaline karşı önünü almalıyız. İşte bu yüzden en başta ona vurmamalıydın. Aklından ne geçiyordu?"

"Az önce kız arkadaşımın kolunu kırdığını ve onun saçmalıklarından bıktığımı düşünüyordum ve sen de benim yerimde olsan aynı lanet şeyi yapardın."

Harrison'ın omuzları çöktü. "Belki ama yine de bir strateji belirlememiz gerekiyor.

Şimdi."

"Sorun değil," diyerek uzaklaşıyorum ve telefonumu elime alıyorum. "Yine de ikizleri kontrol etmek istiyorum."

"Ofisimi kullan," diyor Beck. "Orası daha sessiz."

Ofisin kapısını açıyorum, Molly'nin telefonu açmasını beklerken köşedeki masalara doğru ilerliyorum.

"Selam," diyorum cevap verdiğinde, "bebeklerim nasıl?"

"Çocukların iyi ve uyuyorlar, ancak uygulamalı fizik hakkında beklediğimden daha az şey biliyorlar. Nasıl gidiyor? Ona iç çamaşırlarını gösterdin mi?"

"Ona bir şey göstereceğimden şüpheliyim. Caleb az önce Jeremy'yi yumrukladı, diğer birkaç gelişmeyle birlikte. Jeremy'nin bu gece eve gelmeye çalışmayacağını ve yakında eve döneceğimizi varsayıyorum, ama onu içeri alma, tamam mı?"

"Sanki," diye alay ediyor. "Sen hâlâ onunla yaşarken onu evine almak istemedim. *Ama-ah-çok* romantik. Keşke Michael benim için birini yumruklasa. Yani, düğününüzden önce, kesinlikle gerçekleşeceği zaman."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Hayır, romantik değil. Potansiyel olarak *sorunlu*. Ayrıca Caleb'in eski sevgilisinin dünyanın en seksi insanı olduğunu öğrendim - Marilyn Monroe gibi ama ölmemiş - bu yüzden ona iç çamaşırlarını gösterecek özgüvenimi kaybetmiş olabilirim."

"Caleb'in seni gerçekten önemsediyini kanıtlamasını istiyorsan, kendi kaçırılma numaranı yapmayı düşündün mü?"

Gülüyorum ve tam Beck içeri girerken onu bırakıyorum. Kaşlarını çatmış, endişeli ama endişesinin nesnesi ben değilim; birkaç adım ötede duvarda asılı duran fotoğraf, daha önce fark etmediğim, burada olduğunu yeni hatırladığı ve görmemi istemediği belli olan bir fotoğraf.

Filmde Caleb bir bar taburesinde oturmakta, Beck ise ayakta durmuş bir dolar sallamaktadır. Ve aralarında, barın üzerinde oturan, Kate olması gereken bir kadın var.

Neredeyse beline kadar inen kızıl saçları, badem biçimli gözleri ve nazlı bir gülümsemesi var. Elbisesi gömlek boyunda ve ancak o kadar, baştan çıkarıcı bir şekilde çaprazlanmış sonsuz bacakları sergiliyor. Çok güzel ama beni üzen onun güzelliği değil.

-Bu başka bir şey. Benim sahip olmadığım tarif edilemez bir nitelik, cinsellik ve *özgüven*. Herhangi bir filmde, hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı baştan çıkarıcı kötü kız rolünü üstlenirdi ki Audrey de bana onun hakkında hemen hemen aynı şeyi söyledi. Caleb'ın da söylediği buydu.

"Sanırım bu Kate," diye fısıldıyorum.

"Bunun ikisi arasında geçen büyük bir aşk hikâyesi olduğuna kendinizi inandırmaya çalışmayın," diyor hâlâ fotoğrafa bakarak. "Kate tam olarak istediğini elde etme eğilimindedir ve onu istedi. Hikayenin sonu. Ortak hiçbir noktaları yoktu."

"Ortak bir noktaları olmalı."

"*Tek* bir ortak noktaları vardı," diyor, sesi çakıllı ve öfkeyle karışık, "ve o tek şey olmasaydı, bir saat bile dayanamazlardı."

Eminim bana güven verdiğini düşünüyordur ama aslında tam tersini yapmıştır. Onu bara kadar takip ederken, bir kez daha onunla boy ölçüşmeyeceğim hissiyle savaşıyorum.

"Hazır mısın?" Caleb soruyor.

Başımı sallayıp arkadaşlarına iyi geceler diledikten sonra birlikte dışarı çıkıyoruz, yol boyunca eli sırtımda, sanki Jeremy bir köşede pusuya yatmış gibi.

"Benimle eve gel," diyor. "Artık her şeyi saklamaya çalışmanın bir anlamı yok."

Kamyonetinin kapısını açıyor ve ben de gözyaşlarına boğulma isteğimle savaşıarak içeri giriyorum. Motoru çalıştırdıktan sonra elimi tutuyor ama yüzü gergin.

"Gerçekten iyi misin?"

Gözlerindeki endişe beni mahvediyor. Bunu çok istiyorum, *onu* çok istiyorum ve bu iş asla yürümeyecekmiş gibi hissetmeye başlıyorum. Bana peri masalı vaat etmedi ve onun eski sevgilisi ile benimki arasında ve hala taşınmayı planladığı gerçeği arasında... nasıl bir tane bulacağımızı görmek zor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bu gece seni bir kavgaya bulaştırdığıma inanamıyorum."

"Beni bir kavgaya sokmadın. O dövüşü ben *istedim*. Hayatım boyunca bir kavgayı hiç istemediğim kadar çok istedim ve hâlâ da istiyorum. Sana zarar vermediğinden emin misin?"

"Eminim."

Çenemi elleriyle kavıyor ve beni öpüyor. Uzaklaşmaya başladığında yakasından tutup kendime çekiyorum. Dudaklarını dudaklarıma değdirmesi bir rahatlama, bir tedavi gibi geliyor ama tekrar geri çekiliyor ve başını koltuğa yaslıyor. "Lucie, beni böyle öpmeye devam edersen kendimi durduramayacağım."

"Durmanı istemiyorum," diyorum ona. Bar sadece otuz adım ötede, ama kamyonetinin içini kimsenin göremeyeceği kadar karanlık. Onun üzerine tırmanıyorum. Direksiyon arkamda ve sol dizim orta konsola garip bir şekilde dayanmış durumda ama umurumda değil. Kot pantolonunun fermuarını açıyorum ve kalçalarını, onları ve boxer'ını aşağı itmeme yetecek kadar kaldırıyor. Bacaklarının arasına uzanıyor ve hareketsiz duruyor.

"Tanga mı?" diye soruyor kısık sesle.

"Ne yazık ki onu göremiyorsunuz bile."

"Siktir," diyor, içime girerken onu yana çekiyor. "Fikri bile yeterli."

Ona sert ve hızlı bir şekilde biniyorum. Kendini her zaman en sona koyan kıza ne olduğundan emin değilim, çünkü bunu tamamen kendim için yaptığıma dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Lanet olsun," diye inliyor. "Buna ne sebep oldu?"

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ona gerçeği söyleyemiyorum: her şeyin a l e y h i m i z e geliştiğini hissetmeye başladığımı. Her zaman bize karşı

Bize karşı.

Ve belki de her şeye rağmen birlikte olmamamız gerekiyordu.

CALEB

Lucie ve ben Cumartesi sabahı İK'ya ifşa evraklarımızı teslim ettik. Beck ve ben arabasında takip cihazı aradık ve telefonunu ikinci kez sildim.

Üzerinde hiçbir şey yok.

Harrison yasaklama emri isteyemez çünkü alırsa Jeremy'nin o yumruğu attığım için bana karşı suç duyurusunda bulunmaması için hiçbir nedeni kalmaz.

Şimdiden onu bir şekilde yüzüstü bırakıyormuşum gibi geliyor ve Pazartesi sabahı onu yüzüstü bırakacağımı *garantileyen* bir telefon alıyorum. Haftalardır beklediğim bir telefon, her şeyi değiştirecek bir toplantı. Ama bu, hafta sonu tatilimizi iptal etmem gerektiği ve ona kadar olan haftaların çoğunda olmayacağım anlamına geliyor.

Lucie'ye mesaj atıp ofisime gelmesini istiyorum.

"Kapıyı kapat," diyorum ona.

Kaşları çatılmış bir halde benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu. "Ne oldu?"

"Sonunda Brad Caldwell'in Maui'deki yerleşkesine davet edildim."

Gözlerindeki ışık sönükleşiyor. Birleşme gerçekleştikten sonra ne olacağını konuşmadık - ne kadar sürede ayrılmak zorunda kalacağımı, farklı kıyılarda olduğumuzda birbirimizi nasıl göreceğimizi. İçimden bir ses bir mucize olmasını umuyor ama bunun ne olacağını bilmiyorum.

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye soruyor sessizce. "Birleşmenin ilerleyeceği anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Evet. Bu bütün bu şeylerin son adımı sayılır. Ama 4 Temmuz hafta sonu buluşmak istiyor, o yüzden randevumuzu iptal etmem gerekecek.

ve o zamandan bu zamana kadar çok sık seyahat edeceğim. Bu gece Hindistan'a gidiyorum ve bir hafta içinde evde olurum ama Henry'nin projesine pek yardımcı olamayacağım."

Lucie irkildi. Daha şikâyet bile etmedi ama ona hiçbir şey için söz vermediğimi hatırlatmak istiyorum.

"Tamam," diyor derin bir nefes alarak. "Yine de gösteriye geleceksin, değil mi? Yirmi ikisinde?"

Alnımı çimdikliyorum. Bağlanmamayı tercih ederdim ama sanırım çoktan bağlandım. "Evet." Az önce gelen telefonu ona uzattım. "Bu senin için. Jeremy hâlâ seni bir şekilde takip ediyor ve casus yazılım bulamamış olmamız onun orada olmadığı anlamına gelmiyor."

Başını iki yana sallar. "Bunu kabul edemem. Ve bildiğimiz kadarıyla, beni takip etmesi için birine para ödüyor."

"Göl kenarında yaşıyoruz. Tüm bu arka yollarda arkanızda birini görürsünüz. Telefonu al. Lütfen. Ben yokken rahatlayabilmemin tek yolu bu."

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve ben de masanın etrafından dolaşarak onu kendime doğru çekiyorum. Başını göğsüme bastırıyor. "Henry seni özleyecek."

Onu daha yakına çekiyorum. "Henry'nin annesi ne olacak? O da beni özleyecek mi?"

Kadın isteksizce gülümsüyor. "Evet, ama Molly sağ olsun, bir vibratörü var, o da rahatlatacak."

İnliyorum ve elini kasıklarına bastırıyorum. "Aynen böyle, Lucie. Sana çalışmaktan başka bir şey yapmamam gerektiğini söylüyorsunuz ve iki saniye içinde beni her şeyi bir kenara atmaya hazır hale getiriyorsun."

Kahkahası sessiz ve zoraki. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "İyi yolculuklar," diyor. Ve sonra hayal kırıklığı görünmez bir boyunduruk gibi üzerinde ağırlaşarak uzaklaşıyor.

Kapı arkasından kapanırken sandalyeme gömülüyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum. *İki efendiye hizmet edemezsin.* Annem sonunda boşanmak istediğinde babam bana böyle demişti.

Kate hamile olduğunu öğrendiğinde kafamın içinde bu sözleri duydum. O noktaya kadar çoğunlukla bitmiştik - ara sıra San Francisco'da hafta sonu vardı, ama ikimiz de kariyerlerimize daha çok yatırım yaptık

Birbirimizden daha çok. Babamdan daha iyi bir baba ve koca olabileceğimi umarak bebeği doğurmaya ve evlenmeye karar vermek bir oyun gibiydi. Neredeyse hemen başarısız olmaya başladım. Kate'in hamileliği boyunca yanında olan *Beck*'ti. Ben çok meşgul olduğum için çocuk odasını o boyadı ve araba koltuğunu o taktı. Hannah'nın sonogram fotoğraflarını ilk o gördü çünkü Kate'in bunları birine göstermesi gerekiyordu ve ben de seyahatteydim. Bu fırsatı kaçırdığım için içerledim ve sadece işimi yapmaya çalışırken kötü adam gibi görüldüğüm için de içerledim. Ve işte buradayım, yine kötü adamım, attığım adımlar Lucie de dahil olmak üzere bu şirketteki herkesi etkileyecek.

TSG babamın ve benim mirasım ve ikimiz de *şimdi* gazdan çekilemeyecek kadar çok fedakârlık yaptık.

Ama tarih tekerrür etmek üzere gibi geliyor. Ve tekerrür ettiğinde ne kaybedeceğimizi merak ediyorum.

Henry yol boyunca parlak gözlü ve hevesliydi. Arabaya binmeden hemen önce ona Caleb'in gittiğini söylemek istemedim. Onu ulaşamayacağım o yere gitmek istiyorum. Onu kucağıma almak ve mutlu olması için binlerce rüşvetten herhangi birini teklif etmek istedim ama eve yaklaştıkça gözlerim doluyor çünkü bunun işe yaramayacağını zaten biliyorum. Caleb'in yerine yapabileceğim, söyleyebileceğim ya da ona sunabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok.

Ve Caleb gidiyor. Asıl mesele bu. Önümüzdeki birkaç haftayı ne kadar zor bulursam bulayım, bunlar sadece o temelli ayrıldığında ufukta neler olacağına dair küçük bir tat.

Henry arabadan iniyor, Caleb'in evinde hayat belirtisi olup olmadığına bakıyor. İçeri girdiğimizde Sophie önce koşuyor, ayakkabılarını dağıtıyor, çizdiği resmi ve kütüphaneden aldığı kitabı bana göstermek için sırt çantasını fuayeye bırakıyor.

Henry sırt çantasını sessizce kapının yanındaki kancaya asıyor ve bana dönüyor. "Üstümü değiştirmem gerek. Bu gece proje gecesi."

Merdivenlere oturdum ve kollarımı ona uzattım. Dizime oturmadan önce tereddüt ediyor. "Tatlım, Caleb şehir dışına çıkmak zorunda kaldı. Bu gece eve gelemeyecek ama belki onun yerine dondurma almaya gidebiliriz."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Dondurma istemiyorum. Caleb ile kolum üzerinde çalışmak istiyorum."

Sanki küçük elini kalbimin etrafına dolamış ve onu sertçe sıkmış gibi.

"O da seninle kol üzerinde çalışmak istiyordu. Ama çok önemli bir işi çıktı ve çok sık gitmesi gerekecek. Belki ben sana yardım edebilirim." Onu kendime çekmeye çalışıyorum ama kucağımda kaskatı kesiliyor, beni duymak istemiyor, bu sonucu kabullenmek istemiyor.

"İnşaat işinde iyi değilsin," diyor.

"Eğer ben çözemezsem, Molly bize yardım eder. O *her şeyde* iyidir."

Omuzları çöktü. Caleb geçtiğimiz aylarda hayatına çok şey kattı. Ama Henry'nin gözlerindeki ışık sönerken, buna değip değmediğini sormak zorunda kalıyorum.

Caleb'i kendim için istedim. Onu kendinden kurtarmak istedim.

Ama çocuklarımı bu işe karıştırmamalıydım... Jeremy de aynı fikirde olduğunu açıkça belirtti.

"Caleb'ı Henry'nin şovuna mı davet ettin?" Jeremy o gece telefonda bağıyor. "Bunun seni ne kadar kötü gösterdiğinin farkında mısın?"

Onu davet edenin ben olmadığımı söyleyebilirim ama bunun duruma yardımcı olacağından emin değilim. "Bitti mi?"

"Daha kendi başınasın ama şimdiden kendini başkasının kollarına atıyorsun," diyor. "Ve eğer bir baba olarak hayal kırıklığı yarattığımı düşünüyorsan, bir de akraban bile olmayan birine bağımlı olana kadar bekle."

Ah, *işte orada*. Sonunda kemiğe biraz yakın bir şey söylemeyi başardı. Eninde sonunda oraya varacağını biliyordum. Çünkü işin özü bu, değil mi? Jeremy istese de istemese de ikizlere bir şey borçlu. Ama Caleb'ın onlara hiçbir borcu yok. Biz hiç var olmamışız gibi çekip gidebilir ve öyle de yapmaya niyetli görünüyor. Gittikten sonra ne olacağından bir kez bile bahsetmedi.

CALEB, TSG'nin büyümeye hazır olduğunu kanıtlamak için geçici destek personeli firmalarıyla sözleşme yapmak üzere önce Hindistan'da, ardından Peru'da. İzimi kaybetmeye başladım.

ya da herhangi birine gitme sebebini bilmiyorum. Gittiğinden beri neredeyse hiç konuşmadık, ama ne zaman konuşsak, neredeyse her zaman arka planda biri var, telefonu kapatması, arabaya binmesi, başka bir yere gitmesi için onu teşvik eden biri. Sesinin her zaman bu kadar bitkin çıkmasından nefret ediyorum. Sonradan düşünülmüş gibi hissetmekten de nefret ediyorum.

İşler iyi gidiyor - yürüyüş programı o kadar başarılı oldu ki bir tane daha başlatıyoruz ve çalışanların herkesin heyecan duyduğu fikirleri sunabileceği yaklaşan bir TSG Shark Tank etkinliği var. İşe alım uzmanından bile telefon aldım.

Ama geceleri ikizlerle eve döndüğümde ve Caleb'in evi arkamızda karanlık ve yalnız bir şekilde belirdiğinde, temelli gittiğinde nasıl olacağını kendime sormak zorunda kalıyorum. Birleşme gerçekleştikten sonra onu ne sıklıkla görebileceğiz? Ben New York'a gidemeyeceğim ama Kate rehabilitasyonu bitirir ve onu geri isterse... görebilir.

Salı günü dönüyor, gidişinden bir hafta bir gün sonra. İş yerinde çok az şey yapabiliyorum ama sabah boyunca yaklaşık yüz kez uçuşunun gidişatını kontrol etmeyi başarıyorum.

Ofise giderken mesaj atıyor.

CALEB

Az kaldı. Lütfen geldiğimde raporu benim için hazırlayın.

Nereye bırakayım?

Masamda.

Rapor falan yok. Aptal gibi sırtıyorum, kendimden utanıyorum. Ofisine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Kilitle" diyor. Gözlerindeki yırtıcı bakış ihtiyacım olan tek ön sevişme.

Dediğini yapıyorum, sonra kapıya yaslanıyorum. "Çabuk olmalıyız yoksa Kayleigh'nin haberi olacak."

"Övünmek gibi olmasın ama *hızlı* olmanın sorun olacağını sanmıyorum," diye yanıtlıyor bana doğru yaklaşırken.

Onunla odanın ortasında buluşuyorum, ellerim ceketinin yakalarında. Ağzı benimkinin üzerine düşüyor. "Bunu çok istiyorum," diye inliyor, ben kemerini çekiştirirken yutkunuyor. "Yapmalıyım-"

Elimi bel kemerinin içine sokuyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Yere yat."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Bir fermuar kayarak açılıyor ve sonra arkama geçiyor, eteğimi yukarı kaldırıp tangamı kenara itiyor, parmakları üzerimde ve sonra içimde kayıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden içime giriyor ve ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum.

"Bu çok iyi," diyor sessiz bir iniltiyle.

Etrafıma uzanıyor, elini önden tangamın içine kaydırıyor.

Orgazm beni o kadar hızlı vuruyor ki onu zar zor uyarabiliyorum. "Geliyorum," diye fısıldıyorum. "Ağzımı kapat."

Bunu yapmakta gecikmedi, çünkü şu anda çıkardığım sesleri durdurmak mümkün değil.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye inliyor ve bitirirken arkamdaki vücudu geriliyor, son nefeslerini omzuma bastırıyor.

Çok çabuk bitti. Bir hafta ayrı kaldıktan sonra onun ofisinde birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacım var. Göğsüne yatıp haftasını dinlemeye ve beni o şekilde iyi olacağımıza ikna etmesine ihtiyacım var... Aslında kelimeleri hiç söylemediği şekilde.

"Seni bir daha ne zaman göreceğiz?" O pantolonunun fermuarını çekerken ben eteğimi düzelterek soruyorum.

Gözlerime tam olarak bakmıyor. "Sabah uçuyorum ve burada halletmem gereken çok şey var ama ikizler yatmadan önce eve dönmeye çalışacağım."

Hem suçlu hem de memnuniyetsiz bir şekilde ona veda öpücüğü veriyorum. Tabağına bir şey eklemek istemiyorum. Ama artıklar için yalvarıyormuşum gibi hissetmekten de hoşlanmıyorum.

O akşam midem düğüm düğüm olmuş bir halde ikizleri sahile götürüyorum. Bir yanım Henry'ye Caleb'ın eve döndüğünü söylemek için can atıyor, sırf yüzünü görmek için

ama bunun işe yarayacağına inanmıyorum. Caleb çok iyi niyetli ama uzun bir öncelikler listesinde biz sonuncuyuz.

O aradığında ikizler çoktan yatmış oluyor ve sanırım böyle olacağını tahmin etmiştim.

"Özür dilerim," diyor. "Her şey geç oldu ve biz hala çalışıyoruz. Muhtemelen gece boyunca çalışacağım ve doğruca havaalanına gideceğim. Umarım Henry buna güvenmiyordur."

"Hayır." *Çünkü ona söylemedim. Çünkü ben de sana pek güvenmedim.* "İyi yolculuklar. Gelecek perşembeyi unutma."

"Perşembe mi?" diye soruyor, dikkati dağılmış bir halde. Etrafındaki kalabalığın gürültüsü daha da artar.

"Sınıfa robotik kolu mu gösteriyor?"

"Doğru," diyor. "Özür dilerim. Takvimimde var, yemin ederim. Hiçbir şey beni orada olmaktan alıkoyamaz."

Keşke buna inansaydım.

ÇARŞAMBA ÖĞLEDEN SONRA, duşumu aldım ve Caleb'i uçağı inmeden çok önce görmeye hazırım. Molly ikizlere bakacak, böylece otele gittiğimizden beri ilk gecelememiz için yan odaya gizlice girebileceğim. Siyah dantelli jartiyeri sürpriz olsun diye aldım - son bir aydır sadece şipşak ilişkiye giriyorsanız, bu küçük bir kutlamayı hak ediyor.

Tam yemeğe otururken aradı.

"Kötü haberlerim var," diyor ve dişlerim sıkılıyor. Son zamanlarda kötü haber vermekten başka bir şey yapmıyor gibi geliyor.

İkizlerin duymaması için evin önüne doğru yürüyorum. "Uçağın rötar mı yaptı?"

İç çekiyor. "Keşke hepsi bu kadar olsaydı. COO'nun işi uzadı, onun yerine yarın bir araya geliyoruz."

Hayal kırıklığı beklenmedik bir kapı gibi sert bir şekilde üzerime geliyor. *Ama söz vermiştin. Henry buna güveniyordu. Bu Jeremy'nin yapacağı türden bir şeydi, ama senin farklı olman gerekiyordu.*

Ama farklı olacağına dair hiç söz vermedi. Daha az çalışacağını hiç söylemedi. Sadece doğru koşullar sağlandığında çalışacağına *inanmak* istedim. Gerçekten önemli olduğunda, bizi ilk sıraya koyacağına inanmak istedim.

"Onunla görüntülü görüşemez misin?" Çok geç olduğunu bildiğim halde soruyorum.

"Lucie, böyle bir toplantı bu şekilde gerçekleşmez. Ben bu adamlara kur yapmaya çalışıyorum. Öğle yemeği yiyeceğiz ve saat beşteki dönüş uçağına yetişeceğim."

Toplantı uzun sürmezse. Tabii COO bunu içki içerken konuşmanız gerektiğine karar vermezse. "Henry'ye haber versem iyi olur," diyorum.

"Gerçekten üzgünüm Lucie, ama bu toplantı-"

"Kes şunu," diye çıkışıyorum. "Bir cümle içinde *ama* dediğinizde, ondan önce söylediğiniz tüm kelimeleri geçersiz kılarırsınız. O yüzden lütfen yapma."

Tekrar iç geçirir. "Bunun bir sorun olacağını biliyordum. İşimin eninde sonunda bir sorun olacağını biliyordum."

Bu anı beklentilerim konusunda beni azarlamak için kullandığına inanamıyorum. Jeremy'nin sözleri kafamda çınlıyor, keşke çınlamasaydı: Bir baba olarak hayal kırıklığı olduğumu mu düşünüyorsun? Bir de akraba bile olmadığın birine bel bağlayana kadar bekle. "Sana söylemiştim demek için ne harika bir zaman Caleb. Henry'yle konuşmaya gitmeden önce eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Özür dilerim," diyor. "Sadece yorgunum." "Ben de," diye yanıtlıyorum.

Yorulduğum, yalnızım ve nerede durduğumuzdan emin olamamaktan ve her şeyi kendime saklamak zorunda kalmaktan bıktım. Tüm hayatımı, beni önemsemesi gereken insanların gözünde uzak bir ikinci ya da daha kötüsü olarak geçirdim.

Bunu yapmaya devam edebileceğimden emin değilim. Çocuklarımı da bu tür bir hayata hazırlamam gerektiğinden emin değilim.

Ertesi sabah ikizleri okula götürdüm. Henry, Molly'nin tamamlamasına yardım ettiği robotik kolu taşımayı reddetti, sanki artık bir şekilde lekelenmiş gibi

Caleb orada olmayacak. Fikrini değiştirmesini umarak bunu onun için okula götürdüm.

Gösteri küçük ve gayri resmi; çocuklar yerde daire şeklinde bağdaş kurarak otururken ebeveynler odanın çevresindeki koltuklarda oturuyor.

Henry'nin sınıf arkadaşları hokkabazlık yapmaya, dans etmeye ya da - Sophie'nin durumunda olduğu gibi- uygunsuz pop şarkıları söylemeye çalışıyorlar. Ama Henry'nin adı okunduğunda hareketsiz ve sessiz kalıyor, masanın üzerine koyduğum projeye bakmayı bile reddediyor.

"Henry," diyor ğretmen, sanki bu onu bir şey yapmaya teşvik edecekmiş gibi ikinci kez adını söyleyerek, "sıra sende. Bize eserini gösterecek misin?"

Nefesimi tutuyorum, bekliyorum ve dua ediyorum. Henry sanki o konuşmamış gibi dümdüz bakıyor, konuşacağından şüpheleniyordum ama o pes edip bir sonraki çocuğa geçtiğinde gözyaşlarım tükenene kadar ağlamak istiyorum.

Sunum bittikten sonra çocuklar eve gönderiliyor, çünkü St. Ignatius hepimizin dadıları olduğunu ya da zaten alışmadığımızı varsayıyor. Eski mahallemizden bir kız olan Abby'yi bakıcılık yapması için ayarladım.

Elinde sanat projeleri ve kurabiye malzemeleriyle dolu bir çantayla bizi evde karşılıyor. Hem minnettarım hem de kendim yapmak istediğim şeyler için birine para ödemekten nefret ediyorum.

n kapıda oyalanıyorum. "Göle sensiz gitmelerine izin verme," diyorum ona. "Ve Henry muhtemelen senden bir şey istemeyecektir, bu yüzden Sophie'ye ne verirsen ona da aynısını ver. Ve istediğin zaman aramaktan ekinme. Gerçekten. Hiçbir şey yok-"

Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Lucie, iyi olacaklar. Söz veriyorum. Işinin başına dn."

Henry hala göz göze gelmek istemezken oradan ayrıldım. Neden grşsn ki? Bana gvenemeyeceğini söyleyen birine güvenmesine izin veren bendim.

Pazarlama departmanı için inzivaya çekilmeyi planlıyorum, hızlı çalışıyorum, beşte işi bitirip eve Henry'nin yanına dönmeyi umuyorum, ama bu yarayı sadece Caleb'in iyileştirebileceğinden şüpheleniyorum.

Caleb uçağa bineceğini söylemek için mesaj attığında cevap vermiyorum. Yönetmesi gereken bir şirketi var. Bu toplantıya ihtiyaı vardı ve bana anlaşmayı

Başla. Ama incindiğini görmek istemediğim bir oğlum var. O yere inmeden önce bunu atlatmak için elimden geleni yapacağım, ama şu anda... Hala üzgünüm.

Son birkaç e-postamı gönderdim ve tam dizüstü bilgisayarımı kapatmak üzereydim ki telefon çaldı. *Caleb'in uçuşu iptal edilmişti.* Korkunç bir teslimiyetle telefona uzanıyorum ama orada onun değil Abby'nin adı yazıyor. Hoparlör düğmesine basıyorum ve onun ağladığını duyduğumda midem yere iniyor. "Abby? Neyin var?"

"Bu Henry," diyor. "Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Nefesim kesildi. "Sophie'ye sordun mu? Belki de bir oyun oynuyorlardır."

Abby daha sert feryat ediyor. "Arka kapının kapandığını duyduğunu söyledi ama onu dışarıda göremiyoruz."

Yarım saniyeliğine donup kalıyorum, bedenim hareketsiz, elim telefonu kavırıyor. "Polisi ara," diye fısıldıyorum. "Hemen geliyorum."

Anahtarlarımı ve telefonumu alıp koridordan aşağı koşuyorum, Kayleigh'i geçiyorum, ön tarafta toplanan küçük çalışan grubunu geçiyorum. Önce Jeremy'yi, sonra Molly'yi arıyorum, kırmızı ışıktaki geçiyorum, gerektiğinde banketten gidiyorum. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki ellerimi çektiğimde ağrıyor, panikliyorum ama aynı zamanda... uyuşuyorum.

Böyle bir şey olamaz. Bu bir hata. İçeri gireceğim ve Henry'nin saklandığını, dikkatlice bakmadığını keşfedeceğim. Adını söyleyeceğim ve o temkinli gülümsemelerinden biriyle dışarı çıkacak.

Ama sonra arabayı garaj yoluna çektim. Polis geldi. Abby ağlıyordu.

Bu gerçekleşiyor. Bu gerçekten oluyor.

Kendimi zorla arabadan çıkardım ve Sophie'yi kalçama doğru salladım. Başını göğsüme bastırıyor, alışılmadık bir şekilde sessiz ve hareketsiz. Başparmağı ağzına giriyor; bu alışkanlığı bıraktığını sanıyordum.

"Çok özür dilerim," diyor Abby. "Erkek arkadaşım geldi çünkü kavga etmiştik ve ben de onunla konuşmak için dışarı çıktım-"

"Ne kadar sürecek?" Talep ediyorum. "Ne zamandır gözünün önündeler?" "Yarım saat kadar."

Daha sert ağlıyor ve ben çılgılık atmak isterken arkamı dönüyorum, *"Sana söylemiştim! Sana ona göz kulak olmanı söylemiştim ve sen beni dinlemedin."*

Onu suçluyorum ama daha çok kendimi suçluyorum. *Çocuklarımı bir çocuğa emanet ettiğim için başıma bunlar geldi. Daha dikkatli olmadığım için başıma gelen bu.*

Jeremy arabayı çekip bize ulaştığında polis şefi de yanımıza geliyor.

"Ormanı tarayan bir ekibimiz var. Nereye gitmeye çalışmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Oynamayı sevdiği bir yer var mı?"

Başımı öne eğiyorum. "Komşumuzun evine gitmeyi seviyor ama o şehir dışında," diyorum Caleb'in evini göstererek. "Eğer yürüyüşe çıkarsak, gölün etrafındaki patikaya gideriz."

Son kelimedede sesim çatallaşıyor.

Kaptan elini omzuma koydu. "Eğer dışarıdaysa, onu bulacağız. Ve tekne yolda."

Bunu anlayamadığım için Jeremy ile onun arasına bakıyorum. "Tekne mi?" Gözlerime bakamıyor. "Böylece gölü taramaya başlayabiliriz."

Tarama.

Ortaya çıktığı anda bu kaçınılmaz geliyor -*tabii ki göle gitti; normalde Caleb'i bulacağı yer orası-* ama aynı zamanda bunu kabul etmeyi reddediyorum. Göle bensiz gittiğini kabul etmeden önce bu lanet eyaletin her karışını elimle tarayacağım.

"Yapmaz," diye fısıldıyorum. "Yanında bir yetişkin olmadan göle girmesine izin verilmediğini biliyor."

Şef yüzünü buruşturur. "Çocuklar her zaman söz dinlemez."

Hayır, yapmazlar. Henry de bensiz arka bahçeye giremeyeceğini biliyordu ve bunu her zaman yapıyor. Caleb'i her gördüğünde. *Aman Tanrım. Göle girmiş olabilir mi? Caleb'in teknesine bakmaya gidip düşmüş olabilir mi?*

Molly kolumu sıkıyor, gözyaşlarını geri kırıyor. Onun burada olduğunu fark etmemiştim. "Neden Sophie'yi içeri götürmüyorum?" diye soruyor elini uzatarak. Başımı salladım, kızımı bırakırken zorlukla yutkundum.

Göle doğru gitmeye başladım. "Ben gidiyorum-"

Jeremy nazıkçe kolumu tutuyor. "Burada kalmamızı istiyorlar, Luce. Soruları olursa hazır olmalıyız. Al, titriyorsun." E ş o f m a n ı n ı başıma geçiriyor, ben de izin veriyorum. O artık düşman değil.

Çocuklarım dışında hiçbir şeyin önemi yok ve bunu bir an bile unuttuğuma inanamıyorum.

Gece çöktüğünde, bahçe yabancılarla dolmuştu. Haber ekipleri garaj yolu boyunca konuşlanmıştı ve ben onlara gitmelerini söylemek istiyordum ama yapamadım. Öylece donmuş, polis ve gönüllülerin oğlum için ormanı taradığı uzakta zıplayan küçük noktaları izliyorum. İdeal bir dünyada Jeremy yerine Caleb yanımda olurdu, ama bu zaten tam da onun istemeyeceği bir şey, değil mi? Korku, sorumluluk, kaybetme potansiyeli?

Harrison ve Bayan Doherty aradı. Bana ne söyleyeceklerinden emin değilim. Oğlumla ilgili haberleri olmadığı sürece kimseden tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Ve geçen her dakika, iyi haber olma ihtimali azalıyor.

Üç saat sonra, kalabalığın alçak mırıltısı tek bir haykırıyla kesilir.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz. Uzaklardan bir bağırış daha geliyor ve ardından polis şefi beliriyor.

Kollarında bir bohça var.

Küçük bir çocuk büyüklüğünde bir paket.

CALEB

I Saat sekizden hemen önce San Francisco'ya varıyorum ve tekerleklerimiz asfalta değer değmez telefonumu açıyorum. Ölüm fermanımmış gibi mesajlarımın yüklenmesini bekliyorum. Lucie, Henry ile olan şeyi kaçırdığım için kızgın.

bu sabah, ama ne yapmam gerekiyordu?

Çıkışa doğru ilerliyorum, kızgınlık ve endişe arasında gidip geliyorum. *İki efendiye hizmet edemezsin*. Babam haklıydı. Bana ihtiyacı olan bir şirketim var. Başlarını sokacak bir çatı, çocuklarının karnını doyuracak bir çek için bana güvenen yüzlerce insan var. Ve harika bir şey yaratma kapasitem var - bir çocuğun tüm eğitim deneyimini değiştirebilecek bir yazılım geliştirmek. Henry'nin şeyinde olmayı çok isterdim. Lucie bugün benim de bir şeylerden vazgeçtiğimin farkında değil mi?

Bekleyen Uber'e bindiğimde Harrison aradı.

"Tanrıya şükür," diyor cevap verdiğimde. "Neredesin? Binlerce kez aradım."

"Havaalanı. Eve dönüyorum. Ne var ne yok?"

Yutkunması duyulabilir. "Caleb, ben Henry. Henry kayıp. Bu öğleden sonra evden kayboldu."

Şoförün gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. Gözlerimi kırptırdım, kelimeleri bulamayacak kadar şok olmuşum.

"Onlar-"

"Her şeyi yaptılar. Ama Lucie'nin sana ihtiyacı var. Onlar... onlar gölü tarıyorlar." Boğazını temizliyor. "Onu bulduklarında sana ihtiyacı olacak."

Tıpkı Beck'in beni arayıp Hannah'nın öldüğünü söylediği an gibi. Tarihin bu kadar kesin bir şekilde tekerrür edeceğini hiç düşünmemiştim ama öyle.

Araba hala hareket ediyor, ama zamanda asılı kalmış gibi hissediyorum. Her sokak lambasını görüyorum, fırının üzerindeki tabelanın rüzgarda nasıl sallandığını fark ediyorum, tek bir köşesi gevşemiş.

"Ölmüş olamaz." Sesim sert, iş gibi. Ama sakın olmaktan çok uzağım. Midem beni yutmak üzere.

"Umarım değildir, dostum," diyor Harrison ama sesi şüphe ve acıma dolu. Bunu ben de hatırlıyorum... Beck bana Hannah'dan bahsettiğinde sesindeki aynı acı dolu, bitkin kesinliği. O zaman ben de aynı şeyleri düşünmüştüm, değil mi? Beck'e onu üç gün önce ultrasonda gördüğümü söyledim. Başparmağını emdiğini söylemişim; öylece ortadan *kaybolmuş* olamazdı.

Yapamam. Bunu yapamam. Onu kaybedemem. Lucie'nin onu kaybetmesini izleyemem. Bunu yapamam.

Bunun tekrar yaşandığına inanamıyorum.

Polis arabalarının yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkları bir blok öteden görülebiliyor. Sokağın yarısında bir barikat var, ben de çantamı kaptığım gibi koşarak çıkmaz sokağa giriyorum ve tepeyi aşıyorum, ancak ev görüldüğünde duruyorum.

Lucie yerde, kollarında bir şey tutuyor. Olduğum yerde donup kaldım. "Oh, Tanrım."

"Onu az önce buldular," diyor yanımdaki adam.

Dizlerim çözülüyor, midem yüzüyor.

"O aile şanslıydı," diye ekliyor. "Çocuklarına daha iyi bakmaları gerekirdi."

"O iyi mi?"

Adam omuz silkiyor. "Bildiğim kadarıyla. Çocuğu ormanda bir yerde buldum. Yolda falan kaybolmuş."

Garaj yolundan aşığı koşuyorum ve onlara ulaşana kadar durmuyorum. Lucie Henry'yi kucaklıyor ve Jeremy de kollarını ikisine dolamış.

Birlikte çocukları olduğunun farkındayım, ama ona yaptığı onca şeyden sonra onları böyle görmek beni çileden çıkarıyor. Yine de şimdilik bunu görmezden geliyorum ve yere düşüyorum. "Çok özür dilerim. Elimden geldiğince hızlı geldim," diyorum ona. Bir elimle Henry'nin saçlarını okşuyorum. "Hey, dostum. İyi misin?"

Henry başını sallıyor. Üçü arasında bana bakan tek kişi o.

"Peki ne oldu?" Lucie'ye sordum.

Yüzünü Henry'nin saçlarına gömdü. "Bakıcı bakmıyormuş ve arka kapıdan çıkıp gitmiş. Onu bulmak üç saat sürdü."

"Üç saat mi? Nereye gitti?"

"Sence nerede, pislik?" diye alay ediyor Jeremy. "Seni arıyordu."

Bunu doğrulamak için Lucie'ye bakıyorum ama göz göze gelemiyoruz.

"Beni mi arıyordun?" Henry'ye boğazımdaki safrayı yutarak soruyorum.

Göz kırıyor. "Sana kolu göstermek istedim. Bir yolculuktan sonra hep patikadan dönüyorsun."

Gölün etrafında yürüdü çünkü ona bir söz vermişim ve yerine getirmeyeceğime inanamıyordu.

Aynı anda ona her şeyin sözünü vermek istiyorum - bir daha asla olmayacak, bunu telafi etmek için ön bahçeme lanet bir uçak inşa edeceğiz - ve aynı zamanda arabama binip uzaklaşmak istiyorum. Bu his -bu hastalıklı, berbat his- tam da kaçınmak istediğim şeydi. Her şeyi gerektiren bir işim var ve bunun üzerine verecek hiçbir şeyim yoktu, ama yine de yaptım.

Lucie ayağa kalkıp onu kollarının arasına alarak, "Hadi Henry," dedi. "Biraz yemek yiyelim ve yatağa gidelim."

Henry ile birlikte eve doğru yürümeye başlamasını uyuşmuş bir halde izliyorum. Jeremy gözlerimin içine bakıyor ve sonra dönüp onu takip ediyor. Sanki o eve aitmiş de ben değilmişim gibi.

Ve işte bu... Ben değilim. Başından beri buraya ait olmadığımı biliyordum.

Hannah'yla yaşadıklarımı bir daha asla yaşamak istemedim ama bu gece neredeyse yaşıyordum. En başta bunun bir parçası olmamalıydım.

F Bu gece döktüğüm tüm gözyaşlarından daha fazlası var içimde. Oğlumun öldüğünü düşünerek geçirdiğim o saatler hayatımdan on yıl götürdü. Ayrıca her şeyi bir perspektife oturtular. Vermem gereken kararlar var.

daha sonra yapacağım, gerçi onları zaten yaptığımı hissediyorum. Henry onu aradığını söylediğinde Caleb'ın geriye doğru sarsılması -sanki çok fazla sorunmuşuz, taşımak istediğinden daha ağırmışız gibi- yarı içeride, yarı dışarıda duruşunun bana anlatmadığı her şeyi anlattı.

Eğer onun için çok fazla yüksek, tamam. Bakmam gereken küçük bir oğlum var. Yetişkin bir adamı zamanına değdiğimize ikna etmek için bir gram enerji harcamayacağım.

Jeremy bir muhabiri kovmak için durdu ve ben kapıya yaklaşmışım ki saatlerdir etrafımda dolaşan gözlüklü bir adam beni durdurdu. "Lucie?" diye başladı.

"Şu anda röportaj vermiyoruz," diyorum onuncu kez, çenem gergin. "Oğlumu içeri götürmem gerekiyor."

"Ah, doğru ya. Ben değilim... Molly ile çalışıyorum. Onu ofisten ben aldım çünkü o kadar telaşlıydı ki direksiyon başında ona güvenemedim." Yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Dürüst olmak gerekirse, ona direksiyon başında güvenilebileceğimden emin değilim, ama özellikle de bugün. Ona Michael'ın burada olduğunu söyler misin? Gitmeye hazır olduğunda onu evine bırakırım."

Ona boş boş bakıyorum. Bu *aynı* Michael olamaz, değil mi? Molly'ye acı verici bir şekilde aşık olduğu her halinden belli olan bu tatlı, sessiz adam, Molly'nin son iki yıldır anlattığı Christian Grey tarzı seksi milyardere *hiç* benzemiyor.

"Michael onun *patronu* mu?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Yani... teknik olarak tabii. Şirketin sahibi benim ama *kimsenin* Molly'ye ne yapacağını söylediğini sanmıyorum. Sen nereden biliyorsun?"

Henry başını kaldırıp ona bakarken uykulu bir şekilde göğsüme sokuluyor. "Molly seninle evlenmek istiyor. Sürekli bundan bahsediyor."

Michael'ın gözleri açılır ve saklamaya fırsat bulamadan orada da bir umut belirir.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Bu doğru, aslında. Biliyor. Ona beklediğini söylerim."

İçeri girerken gözlerim yaşıyor. Benim peri masalım sona eriyor, ama belki Molly'ninki onun yerine başlayacak.

Henry bir ya da iki lokmadan fazlasını yiyemeyecek kadar uykulu. Onu duruluyorum ve Jeremy'yle ikizleri yatırıyoruz; ikimiz de hâlâ şoktayız ve bu durum bize tuhaf gelmiyor. Sessiz ve saygılı davranıyor ve gitmesi söylenmeden aşağıya iniyor.

"Lucie," diyor, kapıya ulaştığımızda sesi sertleşiyor, "burada yaşamaya devam edemezler. Seni kontrol etmeye çalışmıyorum ama Tanrım, bir daha asla böyle bir gece yaşamak istemiyorum. Parasını ödeyeceğim. Idlewild'da kiralık bir ev gördüm. Süslü değil ama bundan daha güzel. Eğer ilgileniyorsan, git bir bak. Önümüzdeki bir yılı ben öderim, sonrasını da biz hallederiz."

Kendimi tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, tamam. Yarın ararım."

Kapıyı açtı. "Özür dilerim. Tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Onlar için kendi pisliğimizi temizlemeye çalışalım, olur mu?"

Başka koşullar altında, temizlenmesi gerekenin *bizim* pisliğimiz olmadığını söyleme eğiliminde olurdum, ama sürekli tartışma eğilimim de muhtemelen yardımcı olmuyor. "Evet, tamam."

O ayrılıyor ve ben yukarı çıkıp Henry'ye bakıyorum, son birkaç saatin dehşetini üzerimden atamıyorum. Haber beklerken kafama kazınan her görüntüyü unutamıyorum - göle yüzüstü düşmüş cesedi; gece boyunca ormanda titreyerek dolaşması ya da dolaşp beni çağırması, geçen her saniye daha da kaybolması.

Bu hikayenin nihai suçun benim omuzlarımda olmadığı bir versiyonu yok: Onu Abby ile bıraktım ve birisine güvenmesine izin verdim.

İhtiyacımız olan kişi olamayacağını bana en başında söylemişti. Caleb'i dinlemedim çünkü söylediklerini duymak istemedim... ama şimdi dinliyorum.

İkizler mışıl mışıl uyuyor ve Caleb mesaj atıp arka güvertede beklediğini söylediğinde ben hâlâ yatakta Henry'nin yanında oturuyorum.

Bu gece olanlar onun suçu değildi, ancak yapmamız muhtemel herhangi bir konuşma için çok acemiyim - muhtemelen bana bunun için zamanı olmadığını söylediğini hatırlatan zayıf bir özür içerecek.

Onu dışarıda volta atarken buldum. Bakışları Jeremy'nin hiç çıkarmadığım kazağına kaydı. Tanrım, sanki şu anda bunun bir önemi olabilirmiş gibi.

"O iyi mi?" diye soruyor ama soru formalite icabı sorulmuş gibi. *İş adamı Caleb* kibarca bir şey sorup konuyu kapatıyor.

Kollarımı etrafımda dolaştırıyorum. "Evet. O iyi."

Yutkunuyor, elleri ceplerinde, güverteye bakıyor. "Etrafta olmamam Henry'yi rahatsız ettiyse özür dilerim," diyor sertçe. Sözcükler düz ve isteksiz; bu, özür dilemesi gerektiğini düşünmeyen birinin özrü.

"Öyle misin?" Ben soruyorum. "Çünkü sesin üzgün gelmiyor."

Çenesi kayıyor. "Bakın, bu iş başladığında size bu birleşmeyi gerçekleştirmeye çalıştığımı söylemiştim."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Dur. Sadece dur. Haklısın. Bana fazla zamanın olmadığını söylemiştin. Ama bu hayatımın en kötü gecesi idi ve oğluma verdiğin ve tutmadığın bir sözü haklı çıkarmanı duymak istemiyorum."

"Yani beni suçluyorsun," diyor ve midem bulanıyor. Bir teknenin oğlum için gölü taramasını izlemenin etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilim - bu *etkiden* tamamen kurtulabileceğimden de emin değilim - ve bunun benim hatam olduğunu kabul edebilirim. Ama Caleb'in savunmaya geçmesi *gerçekten* kötü bir zamanlamaydı. "Seni hiçbir şey için suçlamıyorum."

Şakağında bir damar zonkluyor. "Sanırım benden veremeyeceğim bir şey bekliyorsun."

"Senden hiçbir şey beklemiyorum, inan bana," diye karşılık veriyorum. "Ve taşınıyoruz, bu yüzden *beklentilerimizle* ilgili süregelen korkuları hafifletmesine izin verin."

"Taşınmak mı?" diye boş boş tekrarlıyor. Bu söylediğim ilk şey, aniden kalktığı duvardan bir tuğla düşürmüş gibi görünüyor. "Nereye?"

"Jeremy'nin Idlewild'da gördüğü bir yer. Bir yıllık kiramızı ödeyeceğini söyledi, ben de kabul ettim. Bu ev çok eski ve bahçesinde çit yok. Burada yaşamaya devam edemeyiz."

Gözleri kısıldı. "Sen ve *Jeremy* anlaştınız mı? Birdenbire iyi adam mı oldu?"

"Az önce neler yaşadığımız hakkında bir fikrin var mı?" Sesim çatlayarak talep ediyorum. Bütün gecenin ıstırapı bir anda beni yakalıyor, tek bir ana sıkıştırıyor. "Nereye gittiğimiz ya da kimin bulduğu umurunda değil. Çocuklarımın güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Seninle oynuyor," diye tersliyor Caleb. "Bunu nasıl göremezsin? Yıllardır sana ve onlara kötü davranıyor, ama küçük bir şey ve her şey iyi mi oluyor?"

Küçük bir adım geri atıyorum. *Küçük bir şey mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?*

Caleb'in bu gece yaşananları ve bunun ne kadar yıkıcı olduğunu kavrayamaması, tüm bu durumun özeti. Birini derinden sevdiğinizde ve onu neredeyse kaybetmek üzere olduğunuzda, geri kalan her şey o kadar önemsiz gelir ki, en başta sizin için önemli olabilmesine bile şaşırırsınız. Jeremy, tüm kusurlarına rağmen, Henry kayb olduğunda her şeyi -kini, bencilliği, çekişmeleri- bir kenara bırakmayı başardı. Caleb aynı şeyi yapamıyor.

Hâlâ onun için yaratılmışım gibi hissediyorum ve belki de hayatım farklı bir şekilde ilerleyseydi her şey yoluna girebilirdi. Ama olmadı ve benim önce gelmesi gereken iki çocuğum var.

Çenem kalkıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Seni altı yaşımdan beri seviyorum. Arka pencereden sadece ve sadece seni izler, beni görmeni sağlayacak çılgın senaryolar hayal ederdim." Sesim çatlıyor ve konuşmayı kesmek zorunda kalıyorum.

"Lucie-" diye başlar. "Özür dilerim. Sorumluluk alamam-"

Elimi kaldırıyorum çünkü bunu şimdi söylemezsem asla söyleyemeyeceğim. Ve çünkü eğer yine sahte bir özür dileyecekse, kendimi kaybedeceğim.

"Yönetmen gereken bir şirket var ve bu senin için her şeyden önce geliyor. Belki bunu kabul etmek istemedim, belki de bize aşık olduğunda değişmeyi seçeceğini düşündüm. Ama tüm hayatımı kimsenin istemediği bir çocuk olarak geçirdim.

Bunu kendi çocuklarıma yapmayacağım. Onların iyiliği için Caleb, bunu çözmeni beklemekten vazgeçmeliyim."

Gözleri kocaman, ağzı aralık ve eve girmek için döndüğümde cevap vermesine fırsat vermiyorum.

Beklemenin bir anlamı yoktu - değişeceğine dair söz vermeyecekti. Sadece özür dileyecek ve eylemsizliği ve savunmasızlığıyla benimle aynı şekilde hissetmediğini kanıtlamaya devam edecekti.

Ben hiç kimsenin yeterince istemediği biriyim ve çocuklarımı da aynı duruma soktum.

Ama en azından bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi biliyorum.

İkizlerin yataklarının arasında yerde uyandım. Kendi odamda uyumaya çalıştım ama yapamadım. Nefes alışlarını duyabilmem gerekiyordu.

Geçen gün alt katta bıraktığım cep telefonumu aramak için gizlice dışarı çıktım.

Caleb ile konuştuktan sonraki gece.

Nasıl bittiğini hatırlayınca midem bulandı. Ama Henry, Caleb kaybolduğunda onu aradığını itiraf ettiği anda benim için zaten bir bakıma sona ermişti. Caleb'i kendinden kurtarmak istedim. Peri masalımı istedim. Ama bunlar kendisine bağlı iki çocuğu olmayan biri için hedefler.

Telefon Molly'den cevapsız bir arama olduğunu gösteriyor - sabahın altısında.

Hemen onu geri aradım. "Hey, her şey yolunda mı?"

"Michael bana çıkma teklif etti!" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kalıyorum. "Oh, bekle. Henry iyi, değil mi? Sanırım önce bunu sormalıydım."

Gülümsüyorum. "O iyi. Peki bu nasıl oldu?" Sanırım bu olaydaki potansiyel rolümüzü şimdilik kendime saklayacağım.

Molly, adam onu eve bırakırken kendini nasıl tamamen kaybettiğini ve ağlamasını durduramadığını anlatmaya devam ediyor. "Ve bana sarıldı ve bir şekilde öpüşüyorduk ve sonra, bilirsiniz-"

"Onunla yattın mı?"

"Hayır, Michael bu konuda sinir bozucu derecede onurluydu ve savunmasız bir durumdayken benden faydalanmak istemediğini söyledi, bu da beni travmatik durumlardan kurtarmasını içeren planlarımın çoğunun düşündüğüm kadar seksi bir şekilde bitmeyeceğini gösteriyor. Ama her neyse, mülakata girdiğim günden beri bana aşık olduğunu ama beni asla garip bir duruma sokmak istemediğini söyledi ve yarın gece dışarı çıkıyoruz!"

Onun adına ne kadar mutlu olduğumu söyledim ve randevuları için iç çamaşırı alışverişine yardım etmeyi kabul ettim, oysa yıllardır bu randevu için iç çamaşırı alıyordu.

"Artık düğününde Caleb'in arkadaşlarından birine yumruk atmak zorunda kalmayacak," diye gülerek cevap veriyor.

İçim acıdı -çünkü evet, içimde gerçekten bir düğün olacağına inanan saçma bir yan vardı- ama onu düzeltmedim. Caleb'la aramızda olanlar bekleyebilir.

Bu Molly'nin anı. Benim de bir anım var. Umarım onunki benimkinden biraz daha uzun sürer.

Hasta olduğumu söyleyip çocukları da okuldan aldım. Henry'nin öğretmeni sabahın ilerleyen saatlerinde beni arayarak dün olanlar için çok üzüldüğünü ve robotik kolu göstermesi için ona bir şans daha vermek istediğini söyledi. Anaokulu öğrencileri normalde Cuma günü okul çapında yapılan yılsonu gösterisine katılmazlar ama Henry için bir istisna yapmaları konusunda onları ikna etmiş. Benim büyük şaşkınlığıma rağmen kabul etti ama bunu yapacağından şüpheliyim.

Başka telefonlar da var, çünkü Henry'nin kaybolduğunu tüm dünya duymuş gibi görünüyor. St. Ignatius'taki anneler bile, bana tek kelime etmemiş kadınlar, arıyor ya da mesaj atıyorlar. "*Tanrım, çok korkmuş olmalısın,*" diye tekrar tekrar duyuyorum. Ne kadar farklı olursak olalım, ortak bir noktamız var: Birini çok sevmenin dehşeti - kaybedebileceğimiz birini.

Gün boyu haber alamadığım tek kişi Caleb. O çoktan işine dönmüş ve yoluna devam ediyor, bense onun evine her baktığımda göğsümde yeniden açılan bir yara hissediyorum. Henry'nin onun için penceremizden dışarı baktığını görmek bana bunun mümkün olmadığını hatırlatmaya yetecekken, kurtulabileceğimize dair bu çocukça umutla savaşıyor *benim*.

Bunu kendime ve çocuklarıma ben yaptım ve şimdi hepsini geri alacağım.
Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.

CALEB

I İşler ters gittiğinde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: Ofise gidip kendimi işe gömüyorum ve sonra başka bir lanet uçağa binip doğu kıyısına geri dönüyorum.

Bütçeler, sözleşmeler, birleşme. Artık hiçbirinin önemi yok. I Mest olmalıydım ama dün Caldwell'in malikanesinde hafta sonu için son parçalar yerleştirilirken bile Henry'nin potansiyel hayal kırıklığı içimi kemiriyor, her şeyi mahvediyordu.

New York'a indiğimde arkadaşlarımdan Lucie *hakkında* mesajlar alıyorum ama Lucie'nin kendisinden hiçbir şey gelmiyor, sanırım bu da mantıklı. "*Küçük bir şey ve her şey yolunda mı?*" diye sordum. Jeremy'nin yardım teklifinden bahsediyordum ama o bunu yanlış anlayınca onu durdurmadım. Sanırım bir parçam bunun her şeyi kesip atmanın en kolay yolu olduğunu düşündü. Ve sonra kendisi kesti ve bunu yapmakta kesinlikle haklıydı.

BECK

Sadece kontrol ediyorum. Lucie nasıl?

İyi olduğunu varsayıyorum.

Lütfen bana bitirmediğini söyle.

Hiçbir yere gitmiyordu. En iyisi bu.

Kate ile işleri berbat ettin ve şimdi de bu. Sana daha kaç şans verilmesi gerekiyor? Gitmesine izin verdin ve hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını yaşayacaksın.

"Uzun vadede onlar için daha iyi," diyorum sessizce. Gerçek bu. Neden yalanmış gibi hissettirdiğinden emin değilim.

Kırk sekiz saat uyanık kaldıktan sonra nihayet uykuya daldığımda, en kötü anılarımın kesintisiz bir montajı oluyor. Lucie'nin Henry'nin cesedine sarıldığını görmek için tepeyi aşıyorum. Hastaneye girdiğimde karımı gözyaşları içinde ölü kızımıza şarkı söylerken buluyorum. Hannah'yı ilk ve tek kez kucağıma aldım, küçük gül goncası ağzı uykudaymış gibi büzülmüştü - o kadar küçük, o kadar çaresiz ve o kadar başarısız olmuştum ki. Henry'nin '*Sana kolumu göstermek istedim*' demesi ve hastane personelinin Hannah'yı götürmesine izin verdiğimde Kate'in çığlıkları. Lucie'nin gözleri dolu dolu, '*Seni altı yaşından beri seviyorum*' demesi ve bana vazgeçtiğini söylemesi. Babamın ölürken şirketi batırdığı için çektiği ıstırap -yüksek lisanstan sonra buraya dönseydim bu durumu engelleyebilirdim- ve annemin göl evinden temelli ayrılırken ağlaması.

Bütün bir gece, çeşitli insanların rüyalarının ölümünü, benim sorumlu olduğum ölümleri hayal ederek geçti.

Harrison uçağı indiğinde benim odama gelir. Müzakereler için burada şirket avukatlarımız var ama onu yedek olarak getirdim. Kimsenin yakalayamadığı şeyleri yakalıyor ve benim -ve TSG'nin- çıkarlarını ön planda tutuyor. Yatağımın kenarına tünedi. "Şu anda duymak istediğin şey bu değil ama Kate yine kaçtı. Süreç sunucusu onu bir süre bulamadı - rehabilitasyondan ayrılmıştı ve bir rehabilitasyon merkezindeydi - ama gitmişti evrakların tebliğ edildiği günün ertesinde." "Tamam."

Pencereden dışarı bakıyorum-Merkez Park yılın bu zamanı çiçek açıyor ve tüm şehir bunun tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Çiftler el ele geziniyor, ebeveynler serseri çocukları kovalıyor. Onlar yaşayanlar... ve ben ne olduğumu bilmiyorum. Hayalet değilim ama onlardan biri de değilim.

"Sen iyi misin?" Harrison soruyor. "Yarın için hazır mısın?"

"Evet." Görüşmeler kolay olacak, yani Caldwell'le önümüzdeki hafta sonu yapacağımız seyahat planlandığı gibi giderse bu birleşme hemen hemen tamamlanmış sayılır. Bunun için yıllarca çalıştım, ama işte buradayım, tamamen başka bir hayat hayal ediyorum. Kendimi çocuk peşinde koşan ebeveynlerden biri olarak hayal ediyorum. Karısına yardım eden yaşlı adam olarak.

"Beck'le konuştum," diyor Harrison yavaşça. "Lucie'yle ilişkinizi bitirdiğinizi söyledi."

Pencereden uzaklaşıyorum. "Kate'le her şeyi mahvettiğimi ve bunu da mahvedeceğimi söylemeyi planlıyorsan nefesini boşa tüketme. Beck zaten söyledi."

İç çekiyor. "Kate senin hatan değildi. Beck her zaman... Hak etmediğinde bile onu savundu."

Hiçbirimiz bunu yüksek sesle konuşmuyoruz. Beck'in eski karıma olan ilgisi. Biriyle çıkmayı bırakmasının, hayattan vazgeçmesinin sebebinin Kate olduğuna eminim.

"Ama Lucie farklı," diye devam ediyor Harrison. "İkiniz birbirinizi mutlu ediyorsunuz. O her şeyi tersine çevirdi."

Hayır, o benim iyi düzenlenmiş hayatımı kahrolası bir kaosa çevirdi. Önceden mutluydum ya da mutlu olmasam da bazı şeylere alışmıştım. Ve şimdi sahip olduğum hayatta nasıl var olacağımı düşünmek yerine sahip olmadığım bir hayatın hayalini kuruyorum.

Belki de ben bir hayaletimdir.

LUCIE

I Jeremy'nin bahsettiği kiralık evi görmeleri için ikizleri götür. Kulübeden daha güzel ama mobilyasız. Sanırım Caleb ve ben önümüzdeki hafta sonu artık gitmeyeceğimiz için şanslıyız, böylece orayı ayarlayabilirim.

"Yeni bir yere taşınmak çok eğlenceli, değil mi?" diye soruyor temsilci.

Ona kibarca başımı sallıyorum ve çocuklar cevap vermiyor. Ama hayır, bu hiç de eğlenceli değil.

Hepsi. İki üzgün çocuğumla birlikte boş, yeni bir eve taşınmak iyi bir şeyin başlangıcından ziyade sonu gibi geliyor.

Eve vardktan hemen sonra telefonumda annemden gelen bir çağrı beliriyor. Bugün yeterince zor bir gün olduğu için açmamayı düşünüyorum ama son anda vazgeçiyorum.

"Henry'nin başına gelenleri yeni duydum," diyor. "Şimdi duyduğuma inanamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. *Bu kadar sadık ve ilgili bir büyükbaba olduğun için mi? Çocuklar senin kim olduğunu bile bilmiyor.* "Ne istiyorsun anne?"

"Son derece endişeliyim. Jeremy'yi terk etmeseydin bunlar olmazdı. Bunu biliyorsun, değil mi? Onları kendin izliyor olmalıydın."

Gülüyorum. "Büyürken *beni* izlediğin gibi mi? Onları böyle mi izlemeliydim?"

"Başka seçeneğim yoktu. Senin var."

Zorlukların beni anneme benzetmesinden korkuyordum. Etrafındaki herkese zorbalık yapan bir insan olacağımdan.

Koruma. Artık bunu yapmayacağımdan oldukça eminim ama gerektiğinde bir zorbaya haddini bildirebilirim.

"Ben en kötü günümde bile senin en iyi gününde olduğundan daha iyi bir ebeveynim," diye cevap veriyorum. "Eğer tavsiyeye ihtiyacım olursa, tavsiye alacağım son kişi sen olacaksın."

Sonra telefonu kapattım.

Pazartesi günü işe geldiğimde -Caleb'in yokluğuyla hem rahatlamış hem de içim boşalmış bir halde- Mark'tan bir e-posta bekliyor:

Tebrikler. Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum.

Bağlantısını verdiği makaleye tıklıyorum: "*İşyerini Değiştiren Beş Kişi.*" Orada, kalın harflerle benim adım yazıyor, ardından yürüyüş programının ve ekip inzivalarının bir açıklaması geliyor ve elde tutma oranındaki iyileşme için bana hak ettiğimden çok daha fazla kredi veriyor.

Bu an acı tatlı. Burada bir şeyler yaptım, iyi şeyler. Robert Underwood ve teyzesinin gölgesinde büyümek bana hiçbir meşru işin sahip olamayacağı beceriler kazandırdı. Bunu anlamak için onları kullanmam gerekti. Ancak bu kalabileceğim anlamına gelmiyor. Eski bir hayalin ölmesine izin vermek istiyorsan, önce onu hayal etmeyi bırakmalısın. Peki eski hayalim hâlâ çalıştığım bir adamsa bunu nasıl yapacağım?

Dışarı çıkıyorum ve Mark'la karşılaşıyorum, eliyle yüzünü ovuyor ve beni görmüyor bile. "Oh, Lucie," diyor benden kıl payı kaçarak ve geçen haftaya göre on yıl daha yaşlı görünerek. "Kusura bakma. Makale için tebrikler."

"Teşekkürler. Sen iyi misin?"

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Az önce Caleb ile telefonda konuştum. Keyfi yerinde değil."

Yanımdan geçip gitmeye başladı ama neredeyse buraya geldiğimden beri sormak istediğim bir soru vardı, uzun zamandır etrafından dolandığım bir soru. "Hey, Mark? Neden yedinci katı daha önce kapattınız?"

Gözleri açılıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Caleb elektrik masrafları konusunda endişeliydi."

Başımı sallıyorum. "Bütçenin geri kalanına kıyasla kamu hizmetlerinin çok az olması dışında. Orada bir şey mi oldu?"

Cevap vermeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Bu aramızda kalacak," diyor, "ama orada düzenlediğimiz son etkinlik Caleb ve karısı için bir bebek partisiydi. Bundan ne çıkarırsanız çıkarın."

İrkildim. Bu beklediğimden de kötü bir cevap; aynı anda hem Caleb'in yaralarını onarmak için tüm hayatımı harcamak istememe neden oluyor hem de o kabul edene kadar kimsenin onaramayacağı yaraları olduğunu fark ediyorum.

Birkaç hafta önce bana ulaşan işe alım uzmanının e-postasını arıyorum. Caleb en başından beri beni burada istemiyordu ve eğer pozisyonu gerçekten doldurmak *istiyorlarsa* yerime geçecek kişinin benim bıraktığım yerden devam etmesi kolay olacak. Tahminimce birleşmeden sonra New York'ta her iki şirketi de denetleyen biri olacak.

İşveren, "Aradığınıza çok sevindim," diyor. "Aslında sizi özellikle isteyen bir müşterim var. Eminim Underwood Industries'i biliyorsunuzdur?"

Yarım saniyelik şaşkın bir sessizlikten sonra sadece iç çekiyorum. Bunun bir tesadüf mü yoksa babamın sessizliğini satın almak için bana yüksek maaşlı bir iş mi teklif etmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama önemli değil. "Evet, onları duymuştum. Hayatım buna bağlı olsa bile Robert Underwood için çalışmazdım. Lütfen onlara böyle dediğimi söyleyin."

Küçük, garip bir kahkaha atıyor. "Tamam. Ama bir şey bulursam başka olasılıklara da açık mısın?"

Yutkunuyorum. "Evet. Açığım. Buradan bir an önce ayrılmak istiyorum."

CUMA SABAHİ, Molly ikizlere benim yerime bakmaya geliyor çünkü anaokulları gecikmeli başlıyor - Ignatius bir kez daha tüm öğrencilerin evde kalan bir anne ya da bakıcıya sahip olduğunu varsayıyor.

Geldiğinde heyecandan parlıyordu - geçen hafta sonu Michael'la randevusu olağanüstü iyi geçti (telefonda "*Beş kere, Lucie. Beş kere!*" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki Sophie ne olduğunu öğrenmek istedi) ve ben çocukları almak için döner dönmez bu hafta sonu birlikte gidecekler.

Sophie, "Makyajını ben yapacağım," diye anons ediyor.

Molly kaşlarını kaldırdı. "Sana türevleri öğretecektim." Sophie, "O zaman çıkmazdayız," diye cevap verir.

Molly kahkahalara boğuluyor. "Sadece '*çıkamaz*' kelimesini kullanan altı yaşında bir çocuk olduğun için kazandın," diyor ama beni kapıya kadar geçirirken endişeli yüz ifadesini koruyor.

Caleb'i bir hafta sonra ilk kez göreceğimi biliyor - birleşme haberi sızdı, bu yüzden endişeyi bastırmak için acil bir personel toplantısı düzenledi. Bu tek başına yeterince zor olurdu, ancak Henry'nin lanetli sunumu ve ardından ikizlerin hafta sonu tatili için büyükanne ve büyükbabalarına gitmesi de var. Tüm bunlar benim sahip olabileceğimden daha fazla cesaret gerektiriyor.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sorar. "Michael ve benimle her zaman gelebilirsin. Bir ev kiraladı. Bir sürü yer var."

Gülümsüyorum. "Çok nazıksın ama mutfak masasında yapacağın sekse engel olabilirim."

"Yoluma çıkmazsın," diyor sırtarak. "Seyirci umurumda değil."

Gülüyorum. "Ben de bu konuda biraz endişeliyim."

Molly, Caleb'in yine karanlık olan evine bakar, gerçi dün gece geç saatlerde bir ışığın yandığını görmüştüm. Gülümsemesi soluyor. "Sadece bugünü atlat, tamam mı?"

Sertçe yutkunuyorum. "Evet." Sadece günü atlatmak umabileceğim en iyi şey gibi görünüyor.

İşe koyuluyorum ve midem düğüm düğüm olmuş bir halde oditoryumda simit ve kahve hazırlıyorum. Salon dolmaya başladığında, muhtemelen ikizleri almak için erken çıkmam gerekeceğinden arka tarafa doğru bir yere oturuyorum.

Caleb toplantı başlamadan bir iki dakika önce içeri girer, sinekkaydı tıraş olmuş, yeni saç kesimi ve yeni takımıyla her zamankinden daha yakışıklıdır. Arıyor

Beni bulana kadar saklamaya bile çalışmıyor. Bakışları benimkileri olması gerekenden daha uzun süre tutuyor. Yorgun görünüyor. Kırılmış görünüyor.

Eğer ikizler olmasaydı, bana vermeye razı olduğu kırıntılarla yetinerek ona sonsuza dek sarılırdım. Çünkü onu ilk gördüğüm andan beri benim için hep o oldu. Belki bir gün iyi bir adamla tanışırım, çocuklarımı önemseyen biriyle, eve gelmenin güzel olduğu biriyle. Ama bu, hayat farklı bir yol izleseydi onunla sahip olabileceğimiz şeylere dokunmayacak. Kiminle birlikte olursam olayım, bir parçam hep onun olmasını dileyecek.

Toplantı başlar. Mark küçük bir temizlik yapıyor ve ardından Caleb bir birleşmenin söz konusu olduğunu itiraf ediyor. Daha önce havada endişe vardı ama şimdi paniğe yaklaşıyor.

Birisi birleşmenin işten çıkarma anlamına gelip gelmeyeceğini soruyor. Babam, işgücünün yarısını işten çıkarmak üzere olsa bile herkesin işinin güvende olduğunu garanti eden büyük, kapsamlı bir söz verirdi. Ama Caleb bunu yapmaz, eminim Mark -şu anda yüzünü buruşturuyor- yapmasını dilege de. Ne kadar zor olursa olsun doğruyu söyler. Sanırım bana da doğruyu söyledi. Sadece duymak istemedim.

"Umarım olmaz," diye yanıtlıyor Caleb. "Herkesin bir pozisyonu olduğundan emin olmak için elimden geleni yapacağım ama kesin bir şey söyleyemem."

Birkaç soruyu daha yanıtlıyor, sonra Mark herkesi rahatlatmaya çalışırken oturuyor. Kalçamın üzerinde duran telefonum gelen bir mesajla titriyor.

CALEB

Konuşmamız gerek.

Sahneye baktığımda yine beni izlediğini görüyorum. Bu, bana birlikte çalışmaya devam edemeyeceğimizi söylemeden önce gönderebileceği bir mesaj. İşleri yoluna koymak isteseydi kesinlikle göndereceği bir mesaj *değil*.

Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor ama cevap vermek yerine telefonu kilitliyorum ve ikizleri almak için odadan çıkıyorum. Bugün Caleb'ın son darbeyi indirdiğini duymadan da yeterince zor.

Eve varıyorum ve Molly'nin BMW'sinin yanına yanaşıyorum, bakışlarım kendi evim yerine Caleb'in evinde. Garaj yolunda bir araba var. Caleb'ı hayal edemiyorum

Evinin şu anki durumu ve Maui'ye gitmek üzere olduğu gerçeği göz önüne alındığında, ziyaretçilere sahip olmak.

Konuşmamız gerek, demişti. Bunun hakkında mıydı?
Karşılaşabileceğimden endişelendiği şu gizemli ziyaretçi mi?

İçeri girdiğimde ikizler hala üniformalarını giymemişlerdi ve Molly'nin yüzünde normalden çok daha fazla makyaj vardı.

Henry ve Sophie'yi üstlerini değiştirmeleri için yukarı gönderiyorum ve Molly'ye dönüyorum. "Aynaya baktın mı tatlım?"

Gözleri büyüyor. "Hayır. O kadar kötü mü?"

Bir omuz atıyorum. "Bu senin zevkine bağlı. Ancak her iki yanağında da birer ruj çemberi var."

Yanağını ovuşturuyor ve parmak uçlarındaki ruja dehşet içinde bakıyor. "Lanet olası çocuklar," diyor. "Acelen mi var? Bunu düzeltemem gerek."

"Hayır, daha çok zamanımız var. Ecza dolabımda makyaj temizleyici var."

O üst kata çıkıyor ve ben de her zamanki gibi, bugün orada olmayacağını bildiğim halde, tüm hayatımı Caleb'i iskelede bulmayı umarak geçirdiğim arka pencereye gidiyorum.

Ancak orada biri *var*: Uzanmış ve güneşin tadını çıkaran bir kadın. Uzun ve zayıf, kıvıll saçları etrafına dağılmış.

Kate.

Kate burada.

Kapı arkamdan kapanana kadar ona doğru yürüdüğümü fark etmiyorum.

Gürültü onu uyandırdı ve kollarını yukarı kaldırarak yaklaşmamı izledi. Kate, şahsen, resimlerinin bana düşündürdüğünden bin kat daha güzel. Beni değerlendirme biçimi bile soğukkanlı, *boğucu*; sanki bir rock klibindeki bir kıvın yapabileceği gibi, sanki kendinden hiç şüphe etmemiş gibi, sanki kazandığını zaten biliyormuş gibi.

İskeleye ulaştım ve hâlâ neden burada olduğuma dair bir mazeretim yok.

"Merhaba," diyor. Sesi mırıltılı, hafif dumanlı. Bir yatak odası sesi. Yatak odası sesim yok - bir şey hakkında heyecanlandığımda sesim altı yaşındaymışım gibi çıkıyor - ve bu küçük bir şey, ama aramızdaki sonsuz farklılıklara işaret ediyor. Ben evde kalıp kurabiye pişirmeyi

Bu kız muhtemelen sek viski içiyor, üçlü ilişkilerde gözünü kırpmıyor ve varlığından bile haberdar olmadığım şeylere - muhtemelen Caleb'la yaptığı şeylere - hazırlanıyor.

Ondan bir metre uzakta dururken, onu bana nasıl tercih *etmeyeceğini* hayal etmek zor. Ve sanki zaten yaptığı şey tam olarak buymuş gibi görünüyor.

"Merhaba." Kendimi açıklamadan geri çekilmek istiyorum. *Özür dilerim, yanlış rıhtım* deyip kaçmak *istiyorum*. "Ben Lucie. Yan dairede oturuyorum."

Bakışlarında bir parça sempati var. Belli ki kocasına aşık olan kadınlara alışkın. "Ben Kate. Caleb'ın karısı."

Karısı. Eski karısı değil. Ve kesinlikle bunun sadece bir ziyaret olduğu izlenimini vermiyor.

Bugün o toplantıda otururken yüzünü düşünerek gözlerimi kırpıştırıyorum. Ciddi, endişeli yüzünü. *Beni* Maui'ye bir iş gezisine götüremezdi ama bahse girerim parlak, güzel bir MBA'i götürebilirdi.

Konuşmamız gerek, dedi.

Oh, Tanrım. Bu muydu? Tabii ki buydu.

Küçükken onun benim olduğundan o kadar emindim ki, bu his hiç geçmediği için bunun bir anlamı olduğunu düşündüm. Onu kurtarmam gerekiyordu ve aynı zamanda o da beni kurtaracaktı.

Ama kimse beni kurtarmayacak.

Ve Caleb bunu benden hiç istemedi. O sadece karısının dönmesini istedi ve şimdi döndü.

CALEB

Masama ulaştığında göğsüm ağrıyor. Toplanmak için eve gitmeden önce yapmam gereken binlerce şey var ve hiçbirisi umurumda değil.

Bunun hayatımın en önemli hafta sonu olması gerekiyordu ama Lucie olmadan, onun gülüşü, kokusu, bileğinin dibindeki o yumuşak teni, ayağının kavisi ve göğsüme yaslanan başı olmadan tamamen anlamsız olacak. Çocuklar olmadan da anlamsız. Henry'nin yavaş gülümsemeleri, Sophie'nin çılgın kelime dağarcığı ve şifreli cümleleri olmadan.

Tüm bu şeyleri özlüyorum ve özlüyorum da, ancak bu sabah onu oditoryumda görene kadar onları geri almadan nasıl hayatta kalacağımı merak etmiyordum.

Beck arıyor ve isteksizce cevap veriyorum. Muhtemelen bana yine bağıracak. En azından şimdi aynı sayfadayız.

"Şehirden ayrılmadan önce Lucie'yi göreceksin?" diye sorar.

İçimi çektim. "Bugünkü toplantıda konuşmamız gerektiğini söyledim ama beklemedi."

Gülüşü kısa ve mutsuz. "Dur tahmin edeyim. Üzgün olduğunu söylemeden konuşmaya ihtiyacın olduğunu söyledin ama senden haber almak için nefesini tutup beklemediği için şok oldun."

Sözleri rahatsız edici. Kısmen pislik gibi davrandığı için, kısmen de haklı olduğu için. Özür dilemedim. Onu son gördüğümde beri yemek yiyemediğimi, uyuyamadığımı ya da işlevimi yerine getiremediğimi söylemedim. Havaalanı güvenliğinden geçerken dizüstü bilgisayarımı unuttuğumu ve sonra yanlış uçağa binmeye çalıştığımı

Çünkü o kadar kendimde değilim ki. Eve döndüğümde saatlerce uyanık kaldım, evine baktım ve bunu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalıştım.

Onsuz tamamen kaybolmuş durumdayım. Her şeyi olduğu gibi bırakarak önümüzdeki hafta sonunu nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre başka seçeneğim yok. Beklemedi.

"Ofisine gittim ve gitmişti - görünüşe göre çocuklarının okulunda bir işi vardı." Elim yüzümde gezdiriyorum, bugün zaten yorgunum. "İş için şehir dışına çıkarken daha az çalışacağıma yemin etmek biraz boşa gidebilir gibi görünüyor. Bu toplantıyı atlatıp eve döndüğümde tekrar deneyeceğim."

"Caleb," diyor yavaşça, "bu yeterince iyi değil. Her şeyi berbat ettin, dostum. Yani, gerçekten, gerçekten sıçtın. Geçen hafta çocuğunun öldüğünü düşündü ve sen de bu senin sorunun değilmiş gibi omuz silkip şehri terk ettin."

"Bu değil-"

"Biliyorum," diyerek sözümü kesti. "Yapmak istediğin bu değildi ama Hannah öldüğünden beri *niyetinle* gerçekte yaptığın aynı şey değil. Bu da beni şu noktaya getiriyor... Lucie'ye daha az çalışacağını söylemek hiçbir şeyi çözmeyecek. Muhtemelen doğru bile değil."

Sinirlerim bozulmaya başlıyor - çok az uykuyla çalışıyorum, Lucie'yle konuşma fırsatı bulamadığım için kızgınım ve telefonu kapatmamı engelleyen tek şey yine haklı olması. Lucie neden daha az çalışacağıma dair bir söze inansın ki? Ben bile inanmıyorum. Birkaç gün ya da bir hafta iyi olacağım, sonra da gerilemeye başlayacağım. "Pekâlâ, madem bu kadar çok şey biliyorsun, ne yapmam gerekiyor? İşimi mi bırakayım? Sadece sabah vardiyasında barında garsonluk mu yapayım?"

İç çekiyor. Hayal kırıklığıyla bir elini saçlarının arasından geçirdiğini hayal edebiliyorum. "Caleb, sorun ne kadar çalıştığın değil. Bir şeyler ters gittiğinde kendini suçluyor ve sana en çok ihtiyacı olan insanları terk ediyorsun. Hannah konusunda kendini suçlu hissettiğin için Kate'i terk ettin ve geçen hafta Lucie'yle olanlar da aynı şeyi gösteriyor, değil mi? Suçluluk duygunla yüzleşene kadar hiçbir şeyi nasıl düzeltebileceğini bilmiyorum."

Masamdan kalkıp anahtarlarımı alıyorum. "Koltuk psikolojisi için teşekkürler Beck," diye çıkışıyorum ve Kayleigh'i tamamen görmezden gelerek ofisimden çıkıyorum. "En az beş yıldır tek bir ilişkin bile olmadı, ama görünüşe göre tüm sorunlarımı teşhis edebiliyorsun."

Ön kapıdan geçerken Beck, "Senin hastalığını teşhis etmek için diploma gerekmiyor, göt herif," diyor. "Senin dışında *herkes* sana neler olduğunu biliyor. Hannah öldükten sonra çılgına döndüğünü ve sanki hiç önemi yokmuş gibi davrandığını *herkes* biliyor. Hepimizin orada olduğunu unutuyorsun. Ultrason fotoğrafını bir çerçeve içinde masanda sakladın. Yeterince güvenli olmadığından endişelendiğin için araba koltuğunu *iki kez* profesyonel olarak taktırdın. Çok önemsiyordun ve dünyada bunu bilmeyen tek kişi sensin. Hayatında bir kez olsun Hannah'nın mezarına git ve sonra gelip bana yanıldığımı söyle."

Telefonu kapatıyor ve ben çenem gıcırdayarak kamyonetime doğru yürümeye devam ediyorum.

Neden mezara gideyim ki? Onu geri getiremem. Her şeyin nasıl olduğunu hatırlamak neye yarar ki? Umduğum her şeyi ve nasıl bittiğini hatırlamanın?

Ama göl sapağına geldiğimde sürmeye devam ediyorum. Mezarlık buradan çok uzakta değil, gerçi sadece bir kez gittim. Beck onun mezarına gidemeyeceğimi mi düşünüyor? Tabii ki gidebilirim. Gideceğim ve bu bildiğim kadar anlamsız, performatif bir şey olacak.

Mezarlığa park ediyorum ve dışarı çıkarken midemde garip, kurşuni bir ağırlık var. Buraya en son cenazede gelmiştim. Bir tören yapmamıştık. Sadece ben ve Kate vardık. Kollarını küçük tabuta sarmış, hıçkırıklara boğuluyordu ve bu durum uzadıkça kendimi daha da ölü hissediyordum. Kate'i çekip çıkarırken robot gibiydim.

Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordu ve benim tüm dünyada istediğim tek şey ofise gitmekti, bunu da mümkün olan en kısa sürede yaptım. Beck haklıydı. Onu terk ettim. Onu terk ettim.

Mezara doğru yürüyorum, tepenin zirvesinde yer alıyor çünkü Kate Hannah'nın manzaralı olmasını istemişti. Kate, Hannah ölene kadar tanıdığım en mantıklı insandı ve ondan sonra... zar zor aklı başındaydı. Onu gecenin bir yarısı mezarlığa gitmeye çalışırken yakalardım. Bulurdum.

Sanki yanlış giden şeyi değiştirmenin bir yolunu bulabilecekmiş gibi internette mekonyum aspirasyonunu araştırıyordu.

Ve ben... hiçbir şey yapmadım. Birkaç gün her şeyin daha iyi olacağına dair ona güvence verdim ve işe koştum. Çok geçmeden eve gelmediği geceler, sonra haftalar oldu ve endişelendim, ama aynı zamanda rahatlamıştım. Başka biri ona yardım ettiği için rahatlamıştım çünkü yapabileceğimi hissetmiyordum. Başka birine ağladığı için rahatlamıştım çünkü Hannah'dan bir kez daha bahsetmesine dayanamıyordum, Hannah'nın onu sevdiğimizi bilip bilmediğini, artık üşüyüp üşümediğini ve yalnız olup olmadığını sormasına dayanamıyordum.

Sonunda mezara ulaşıyorum, çömeliorum ve çoktan ölmüş bir buketi fırçalayarak levhaya bakıyorum.

Hannah Jane Lowell. 24 Ekim 2020.

Hatırlamak istemiyorum ama aniden hatırlıyorum. Kollarımda ne kadar küçük olduğunu hatırlıyorum, küçük ama sağlamdı ve içimdeki tuhaf bir parçanın hastanenin bir hata yapmış olabileceğini düşündüğünü hatırlıyorum.

Bu onu ilk ve son kez kucağıma alışımdı. Hemşire elini uzattı ve ne istediğini biliyordum; Hannah'yı bana teslim etmemi istiyordu çünkü Kate bunu yapmayacaktı ve ben hazır değildim.

Hazır değildim ve ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden bunun önemli olmadığına inanmayı seçtim. O kadar da önemsiyor olamazdım çünkü önemsiyor olsaydım daha erken orada olurdu ve birimizin mantıklı olması gerekiyordu ve bu ben olmalıydım. Böylece Hannah'yı teslim ettim ve Kate çılgılık atıp yataktan fırlamaya çalıştığında onu takip etmesini engelleyen ben oldum.

Yanılmışım. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Ama yaptığımdan daha fazlasını yapmalıydım.

"Çok üzgünüm Hannah," diye fısıldıyorum. Sesimin bu kadar sert olması beni şaşırtıyor. Mezarına bastırmak için uzandığımda elimin titremesine de şaşıyorum. "Orada olamadığım için çok ama çok üzgünüm. Gerçekten baban olmak isterdim."

İşte. Çıktı. Kaybettiğimiz şeyleri istiyordum ve bu her zamankinden daha zordu, ancak bunu itiraf etmek, kamyonuma döndüğümde üzerimden bir yük kalkmış gibi hissetmeme neden olmuyor. Sanki bir parça daha eklenmiş gibi.

Uzun zaman önce kapattığım benliğim geri döndü ve bu çok acıtıyor. Kızımı geri almak için her şeyi verirdim, her şeyi yapardım. Hâlâ da isterdim. Göle doğru dönüyorum ve Beck'e en başta bunu önerdiği için lanet ediyorum.

Hawaii'ye gitmeden hemen önce bu saçmalığa ihtiyacım yok ve bir şekilde kafamı tekrar oyuna sokmak için.

Bir duş daha al, diye emrediyorum evime giden tepeyi tırmanırken. Kıyafetlerini değiştir, uçağa biner binmez sert bir içki al ve kafanı-

Frene bastım, garajımın önünde duran, tanımadığım, eyalet dışı etiketli arabaya baktım.

Nedense Kate olduğunu biliyorum.

Arabadan inip arka bahçeye doğru yürüyorum, her adımda korkum artıyor. Şortu ve tişörtüyle iskelede duruyor, başını bana doğru çevirirken gülümsüyor. Bu onun eski Kate gülümsemesi; kendinden emin, dünyanın tepesinde. Uyuşturucu kullanmaya başlayana kadar, hayatta kendinden Kate kadar emin kimse yoktu. Ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarını boynuma doluyor.

Elimden geldiğince çabuk uzaklaşıyorum. "Geleceğini bana söylemeliydin."

"Ters yöne kaçarsın diye endişelendim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, bilseydim en azından *buraya* gelmemesini isterdim. Omzumun üzerinden bakıyorum - Tanrı'ya şükür Lucie ve ikizler evde değil. "Sanırım belgeleri aldın?"

Gülümsemesi soluyor. "Evet," diyor sessizce. "Konuşabilir miyiz?"

Tanrım, bunun için olabilecek en kötü zaman. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Tabii. Elbette. Yetişmem gereken bir uçak var ama-"

"Üç aydır temizim Caleb," diyerek sözümü kesiyor. "Her şeyi berbat ettiğimi ve rehabilitasyonu en başta bırakmamam gerektiğini biliyorum ama geri döndüm. Senin için. Bizim için. Yeniden başlamamızı istiyorum."

Midemde bir uçurum açıldı. Ayıklığına zarar vermek istemiyorum ve darmadağın olduğunda ona daha iyi yardım edemediğim için çok üzgünüm ama... artık çok ama çok geç. Bazı açılardan, o gitmeden önce bile çok geçti. Birlikte hatalı olduğumuz söylenemez ama bu, birlikte hatalı olmaktan çok farklı.

Doğru insanla, kaderinde olan insanla. Lucie hayatıma yeniden girene kadar anlamadığım bir şeydi bu.

"Kate, sen bir yıldır yoktun," diye cevap verdim. "Birkaç hafta öncesine kadar nerede olduğun ya da *hayatta* olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatıma devam etmek zorundaydım. Hayatıma devam *ettim*. Elimden geldiğince yardım edeceğim ama aramızdaki her şey bitti."

Sanki başka birini bulabileceğim hiç aklına gelmemiş gibi gözleri açılıyor. "Bak, güvenini yeniden kazanmam gerektiğini biliyorum," diye başlıyor. "Yerinde olsam ben de aynı şekilde hissederdim. O yüzden her saat başı idrar testi yapmamı istiyorsan, yaparım-"

"Kate, dur," diye fısıldıyorum. O doğuştan bir müzakereci. Onu incitmek istemiyorum ama kapının asla kapalı olduğunu düşünmüyor ve ben ona tüm gerçeği anlatmadıkça içeri alınmayı istemeye devam edecek. "Şu anda biriyle birlikteyim. Lucie. Hayatıma devam etmek istemiyordum ama aynı rıhtımı paylaşıyoruz ve bu sadece-"

"O mu?" Kate yüzünün rengi solmuş bir halde soruyor. "*Onunla* birlikte misin?"

Midem sıkışıyor. "Onu gördün mü?" Sesim düz, tamamen duygusuz, gerçekte nasıl hissettiğimin tam tersi.

"Yaklaşık yirmi dakika önce buraya geldi ve gitti. Ciddi olamazsın. O kızla ne gibi bir ortak noktanız olabilir ki?"

Siktir, siktir, siktir. Her şeyi Lucie'nin bakış açısından görebiliyorum: Ona konuşmam gerektiğini söylüyorum ve o da Kate'i burada, sanki ben davet etmişim gibi iskelede uzanırken buluyor. "Ortak her şeyimiz var. Önemli olan her şey. Ona ne söyledin?"

Kate sanki darbe almış gibi kollarını kendine sarıyor. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor ve muhtemelen daha sonra daha diplomatik olmayı dileyeceğim, ama gerçekten ne kadar hasar verildiğini bilmem gerekiyor ki düzeltebileyim.

"Hiçbir şey. Ona kim olduğumu söyledim ve o da çekip gitti. Ciddi bir şey mi?" Sesi o kadar kısık ki zar zor anlaşılabilir.

Kimse bana bu soruyu sormadı. Lucie bile. Konuşmanın nereye varacağından korktuğum için bunun etrafında dans ettik, ama şimdi cevap kolayca geliyor, gün gibi açık:

Lucie ve çocuklar önce gelir. Hannah'yı ve karımı hayal kırıklığına uğrattım. Bunun neden olduğunu anlamaya başlıyorum ve bundan daha kötü, daha dayanılmaz bir şey olduğunu da anlamaya başlıyorum.

sorumluluk ve risk. Sevdiginiz birinin acı çektiği ve bunun sebebinin siz olduğunuz fikri. Lucie'nin Kate'i ona tercih ettiğimi düşünmesi gibi belli belirsiz bir ihtimal bile beni her şeyden vazgeçmeye hazır hale getiriyor.

Sorumluluk ve risk almak istiyorum. Onların hayatımda olmasının getirdiği her şeyi istiyorum, iyisiyle kötüsüyle.

"Evet," diye cevap verdim. "Bu iş biter bitmez onunla evleneceğim." Bu kadar açık sözlü olmaktan nefret ediyorum, ama uzun zamandır önemli olan şeylere tam olarak bağlı kalmadım.

Bu değişikliğe hazırım. Ama önce Lucie'yi bulmalıyım.

"Çok üzgünüm ama gitmem gerek," diyorum ona. "Geri döndüğüne göre boşanma evraklarını farklı bir şekilde dosyalamamız gerekecek sanırım, ama seni ararım?"

"Elbette," diyor. "Ben buralarda olacağım."

Tereddüt ediyorum. "O satıcıyla kalmıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Benim için endişelenme."

Sözüne güveniyorum, çünkü Lucie'den başka bir şey yapamayacak kadar korkmuş durumdayım.

Kamyonuma dönerken Mark'ı aradım. "Caldwell'e bu hafta sonu gelemeyeceğimi söyleyebilir misin?" diye soruyorum.

"Gelemez misin? Delirdin mi sen? Bu hafta sonu her şey demek!"

Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama yanılmışım.

Meğer her şeyin anlamı yan tarafta oturup beni beklemekmiş. Ve bir dakika bile beklemelerini istemiyorum.

LUCIE

I Bayan Kroesinger beni bulmaya geldiğinde okul salonunun ön tarafına yakın bir yere yeni oturmuştum. "Küçük bir sorunumuz var," diye fısıldadı. "Henry devam etmek istediğinden emin değil."

Ben de öyle bekliyordum ama onu sahnenin soluna kadar takip ettim. çenesini ellerinin arasına almış, devrilmiş bir süt kasasının üzerinde oturuyor. Öğretmeninin önerdiği gibi *emin* değil, çoktan kararını vermiş. Önünde diz çöküyorum. Korktuğunu kabul etmiyor ama geniş, kaybolmuş gözlerinde bu belli oluyor. "Neler oluyor dostum?" Ellerini kendime çekerek soruyorum.

"Bunu yapmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Herkes biraz sahne korkusu yaşar. Bana tam olarak ne olacağından endişelendiğini söyle."

"İnsanlar gülebilir. Ya da işe yaramayabilir."

"Daha önce hiç işe yaramadı mı?" diye sordum.

Birbirine sıkıca bastırılmış minik dizlerine bakıyor.

"Hayır." "İnsanlar neden gülsün ki?"

"Eğer batırırsam."

Yanındaki basamağa oturuyorum ve onu kucağıma çekerek arka duvara inşa edilmiş merdiveni gösteriyorum. "Böyle bir merdiveni nasıl yaptıklarını biliyor musun?" Sessizce soruyorum. "İlk basamağı çivileyip sonra o basamağa tırmanarak bir sonrakini çivileyerek. Hayat da biraz o merdivene benzer. İyi bir hayat tüm bu cesur anlardan oluşur. Ve ilk cesur andan aldığınız güveni daha büyük ve daha iyi anlara geçmek için kullanırsınız. Ama o ilk adımı atmazsanız oraya nasıl ulaşacaksınız?"

Gözleri benimkilerle buluştu. Benzetmeyi anlayıp anlamadığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Caleb geliyor mu?"

Göğsümde bir sızı var. "Eminim o da isterdi. Onu ben davet etmedim."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

Dilimin ucunda o kadar çok cevap var ki. Evet, Caleb gelemezdi. Yakında havaalanına gidecek, belki de karısıyla birlikte. Ama Henry daha büyük bir soru soruyor. Neden artık Caleb'le konuşmadığımızı ya da Caleb *hakkında* konuşmadığımızı ve Henry onu yakında görüp göremeyeceğimizi sorduğunda neden '*belki*' ya da '*umarım*' demeyi bıraktığımı bilmek istiyor. Bunun için de cevaplarım var ama tamamen doğru olduklarından emin değilim.

Caleb'ın bizi istemediğini dürüstçe söyleyebilir miyim? Bu işin asla yürümeyeceğini söyleyebilir miyim?

Yapamam. Çünkü cevabı zorlamaktan çok korkuyordum. Caleb daha önce yaşadıklarını tekrarlamaktan korkuyor ama ben de korkuyordum. Denemeye devam edeceğimden ve annemle babamın çeşitli zamanlarda yaptığı gibi onun da '*hayır, teşekkürler*' diyeceğinden korkuyordum - Jeremy de öyle. Çocuklarımın onu sevmesine izin vereceğim ve o da onlara '*hayır teşekkürler*' diyecek diye.

Bugün mesajına cevap vermedim. Kate'le tanıştıktan sonra ona Kate'i sormadım bile. Sadece kaçtım, bizi yaralamaktan o kadar korktum ki iyileşebileceğimiz çok küçük bir şansı reddettim.

"Çünkü cesur değildim," diye itiraf ediyorum Henry'ye.

Gözlerini bana doğru kaldırıyor, sorguluyor, benim de ondan istediğim tavizi vermemi bekliyor.

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, uzun zamandır tartışıyorum. Ama sanırım Caleb'ın söyleyeceklerini söylemesine izin verebilirim. Sanırım bana hayatına devam ettiğini söylemesine izin verebilirim.

Henry ayağa kalkıyor, dudaklarını alnıma bastırıyor, geceleri onu öptüğüm gibi. Sonra omzumun üstünü işaret ediyor. "Tamam. Caleb orada. Caleb orada. Eğer şimdi cesur olursan, ben de cesur olacağım."

"Ne?" Ona bakıyorum, bunun anlamadığım bir metafor mu yoksa bir taklit oyunu mu olduğunu merak ediyorum. Ama bakışlarını takip ediyorum... ve Caleb'ı görüyorum.

Köşede öğretmenlerden biriyle konuşuyor ve kaşlarının arasındaki o endişeli çatıklıkla bizi izliyordu.

Yetişmesi gereken bir uçak var. Felaket bir şey olmadıkça neden burada olduğunu anlayamıyorum.

Yavaşça kalkıp ona doğru yürüyorum, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Lucie," diyor ellerimi kendine çekerek. "Yapabilir miyim... yapabilir miyiz-?"

Etrafına bakınıyor ve sonra beni bir sütunun arkasına çekiyor, orada görüş alanımızdan çıkıyoruz.

Ağzımı açıyorum ama beni durduruyor. "Bırak önce ben gideyim, tamam mı? Kate'le birlikte değilim." Geniş avuçlarıyla bileklerimi bağıyor, gözleriyle buluşmam için yalvarıyor. "Geleceğinden haberim yoktu ama onunla birlikte değilim. Seni seviyorum ve bunu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm. Geçen hafta çıldırdığım için çok özür dilerim. Ama eğer beni geri alırsan, yemin ederim-" sesi çatlıyor. Durdu, yutkundu. "Yemin ederim, daha iyisini yapacağım."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve her şey ortaya çıkıyor - son bir saat, son bir hafta ve son bir ay boyunca içimde tuttuğum acı. Bana olan tutumu sıkılaşıyor.

"Uçuşun ne olacak?" Gözlerimi silerek sordum. "Ben gitmiyorum."

"Ama-"

Başını sallar. "Bu iş bitti. Artık her şeyden önce siz geliyorsunuz ve bunu pazartesiye, gelecek yıla ya da ikizler üniversiteye gidene kadar ertelemeyeceğim. Zaten işe yaramazdı... Ben New York'ta çalışırken seni ve ikizleri batı yakasında nasıl tutabilirdim ki?"

Tekrar gözyaşlarına boğulmamak için zor yutkunuyorum.

"Altı yaşımdan beri bunu söylemeni bekliyordum," diye fısıldıyorum, aynı anda hem gülerek hem de ağlayarak. "Belki ikizler kısmı değil."

Beni daha yakına çekiyor. "Beklediğine çok sevindim. Söz veriyorum beklediğine degecek."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve sonra yan sahne kapısından çıkıp salona arkadan tekrar giriyoruz, tam ışıklar alçalırken koltuklara kayıyoruz.

Perde açıldığında ilk olarak Henry sahneye çıkıyor ve robotik kolu hiç aksamadan çalışıyor.

Sophie daha o konuşmasını bitirmeden ayağa fırlıyor. "O benim kardeşim," diye anons ediyor etrafındaki çocuklara, ta arkalardan duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle, "o yüzden hepinizin ayağa kalkıp alkışlaması gerekiyor."

Ve yapıyorlar.

Gösteri biter bitmez, teorik olarak işte gecikmiş olan ve ancak şimdi gelen Jeremy ile buluşmak üzere dışarı çıkıyoruz. Caleb benim isteğim üzerine okul lobisinde kaldı - bu hafta sonu ebeveynliğin çoğunu Jeremy'nin annesi yapacak, ama onunla olan bu geçici barışın en azından ikizler sağ salim eve dönene kadar sürmesini istiyorum.

"Harika iş çıkardın, dostum!" Jeremy sanki oradaymış gibi Henry'nin sırtına vuruyor. "Diğer çocukları ezdin mi?"

"Bu bir yarışma değil baba," diye azarlıyor Sophie. Babası *"Ezikler böyle der,"* gibi bir şeyler mırıldanırken, Henry bana bakıyor ve o gizli gülümsemesini takınıyor - tamamen gözlerinin içine yerleşen ve şimdiden babasıyla benim toplamımızdan daha bilge olabileceğini düşündüren gülümsemesini.

Jeremy'ye hafta sonu çantalarını veriyorum.

"Peki biz yokken ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Bizimle gelebilirsin, biliyorsun."

İnanamayarak ona bakıyorum. "Kız arkadaşının bunu takdir edeceğinden emin değilim."

"Sanırım o iş bitti. Yarına kadar gelmeyecekti ve ona evde kalmasını söyleyebilirim."

Aman Tanrım. Jeremy'nin hâlâ bir şansı olmadığını fark etmemiş gibi görünmesi artık beni şok etmemeli ama ediyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Peki, bunu bir düşün. Fikrinizi değiştirirseniz sizin için bir araba gönderebilirim."

Dizlerimin üzerine çöküp Henry ve Sophie'yi kollarımın arasına alıyorum ve bu konuşmanın onlara benimle ve babalarıyla ilgili yeni bir umut vermemesi için dua ediyorum.

"Unutma," diye fısıldar Henry. "Cesur olacağına söz vermiştin."

Gülüyorum ve yanağından öpüyorum. Beni ve Jeremy'yi birlikte istemiyor. Caleb'ı hayatında istiyor ve ben de bunu istiyorum.

Lobiye dönüyorum, Caleb telefonunda bir şeyler yazıyor. Midem sıkışıyor, bana yeni bir acil durumun onu uzaklara çağırdığını söylemesini bekliyorum.

Ama ona ulaştığımda telefonu cebine koyuyor ve ellerini kalçalarımaya dayıyor. Etrafta dolanan aileler iki kez bakıyor, bırak baksınlar. Ben hayatıma devam ettim ve tüm dünyanın bunu bilmesini istiyorum. Özellikle de bundan sonra bana el kaldırırlarsa suratlarına yumruğu yiyebilecek olan dünyanın Tom'ları.

"Aklıma geldi," dedi, "hafta sonu ikimiz de boşuz. Uzaklara gitsek nasıl olur?"

"Kate ile konuşmana gerek yok mu?"

Kaşlarını çattı. "Söylemem gereken her şeyi söyledim. Seninle birlikte olduğumu ve bunun ciddi olduğunu biliyor. Boşanma davasının yeniden açılması gerekecek ama bu birkaç gün bekleyebilir. Hadi gidelim. Yolda ihtiyacımız olan her şeyi alabiliriz."

Bu konuda, benim hakkımda o kadar emin ki, soruyu neden sorduğumu anlamıyor.

"Evet, tamam," diyorum sırtarak. "Hadi gidelim. Bir yer bulabilirsek tabii... Hafta sonu tatil, o yüzden-"

"Çoktan bir rezervasyon yapmış olabilirim," diyor sırtarak.

Telefonda işle uğraşmıyordu. Bize bir yer ayarlıyordu. Yirmi yıldan fazla bir süre onu bekledikten sonra, nihayet aynı sayfadayız.

Gizemli hedefimize ulaşmamız iki saat sürdü. Mayo, tişört ve şort almak için bir mağazaya, diş fırçası almak için de başka bir mağazaya girdikten sonra

büyük bir ferforje çitin önünde durur ve kapı kodunu öğrenmek için telefonuna danışır.

"Bir *yazlık* olduğunu söylediğini sanıyordum?" Numaraları tuşlarken soruyorum içinde.

"Sadece üç yatak odası var, dolayısıyla bir yazlık." Bana sırtıyor. "Ama ben biraz mahremiyetimiz olduğundan emin olmak istedim."

Kararmaya başlayan bakışları altında meme uçlarım geriliyor ve bacaklarımın arasında bir kıpırtı oluyor. Sadece iki hafta oldu ama en son onun altında olduğumdan beri aylar geçmiş gibi geliyor.

Uzun bir araba yolundan ilerliyoruz ve onun eviyle benimkinin toplamından daha büyük olan 'kulübenin' önüne park ediyoruz. Onu ön kapıdan geçerken takip ediyorum ve seçtiği yere gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Mükemmel; siyah lake parke ve bembeyaz mobilyalarla dolu bir hayal.

Bir düğmeye basıyor ve evin tüm cam arka duvarı kayarak uzun dikdörtgen havuza açılıyor. Onun ötesinde, geniş bir arka bahçe denize açılıyor.

"Vay anasını Caleb," diye fısıldıyorum arkaya doğru yürürken. "Bir zamanlar neredeyse bedava olan bir yürüyüş programından şikâyet eden biri için, gerçekten de tek seksen yapmışsın."

"Yürüyüş programının 'neredeyse bedava' olduğunu iddia etmek onu öyle yapmaz," diyor şakacı bir hırıltıyla, okyanusa bakan bir şezlonga tırmanıp beni kucağına çekerek. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Bir elimi göğsüne bastırıyorum. "Bahse girerim burayı bütün bir hafta sonu için kiralamaktan daha ucuza mal olmuştur."

"Temel fark: yürüyüş programı zamanın bir kısmında çıplak kalmanızı gerektirmiyordu."

İki yanımızı çevreleyen yüksek çitlere bakıyorum. "Sanırım istersen *hepsi* için çıplak olabilirim."

Boynumu okşuyor, iri elleri kıçımı avuçluyor. Altımda çoktan sertleşmişti. "Şimdi başlayalım."

"Yukarı çıkalım mı?" Ona sarılmak için dönerek öneriyorum. Aleti bacaklarımın arasına sıkışmış, o kadar dolgun ki acı veriyor olmalı.

"Ya da," diyor, parmaklarını bacaklarımın arasından geçirip külotumu yana çekerek, "seni tam burada becerebilirim. Tanrım, şimdiden çok ıslanmışsın."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Çitler manzaranın çoğunu engelliyor ama sahilden değil. "Birileri görebilir."

Eli bluzumun önünden yukarı kayıyor ve avuç içi bir göğsümü kaplarken inliyor. "İstersen riske girerim."

Gömleğimin düğmelerini açıyor ve sütyenimi aşağıya çekiyor ve ağzı önce bir meme ucumun, sonra diğerinin etrafında sıkılaştığında, artık kimin gördüğü umurumda değil. Bunu filme alıp yerel maçlarda Jumbotron'da oynatabilirler, umurumda değil.

Pantolonunu ve boxerını aşağı indirirken kalçalarını kaldırıyor.

Aletini kavriyorum ve bacaklarımın arasına sokuyorum, girişime bastırmasına izin veriyorum, lezzetli gerilimi ortaya çıkarıyorum.

"Beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor ve iniltimi bastırmak için boynuna gömülerek kendimi onun üzerine bırakıyorum.

Elleri kalçalarımın gidiyor, daha fazlası için sessiz bir yalvarış ve ben hareket etmeye başlıyorum, her yükseldiğimde sıkıyorum. Sık, bırak, sık, bırak. Esinti çıplak sırtıma serin serin vururken, o içimde sıcak, kaygan ve mükemmel.

Başını sandalyeye yaslıyor. "Buna doyamıyorum," diyor neredeyse kendi kendine, puslu gözlerle bana bakarak. Güneş alnımın, elmacık kemiklerimin üzerinde tembelce dans ediyor. Dünya bir çocuğun çizdiği resim gibi teknik renklere bürünüyor; çitler yemyeşil, havuz en koyu mavi.

Dudakları göğüs ucumu şiddetle çekiyor, çok sert, terk edişi kontrolü kaybettiğinin en kesin işareti. Cüssesi beni gölgede bırakıyor, yüzlerce kişinin saygısını kazanıyor ama burada tamamen bana ait -kimseden emir almayan bu adam, benim yavaş ve uzun hareketlerimin kölesi.

Tekrar aşağı iniyorum, tabanına ulaştığımda sıkıyorum. Sinirlerim uyarı veriyor.

"Yaklaştım," diye fısıldıyorum. Bir yük treninin gürültüsüyle geldiğini hissedebiliyorum ve artık onun için yavaşlama endişesi duymadan peşinden gidiyorum. "Tanrım, çok yakınımda."

Bana çarptığında, son bir kez yumruk gibi sıkıyorum ve sonunda bırakıyor.

"Siktir," diye tıslıyor, başı geriye atılmış, boynunun tendonları gerilmiş. İyi bir önlem için birkaç kez daha üzerinden geçiyorum ve gözleri uyuşturulmuş gibi ağır bir şekilde açılıyor. "Tanrım." Sesi bulanıktı.

Sonunda onun üzerinden iniyorum, ikimiz de nefesimizi tutarken başımı göğsüne yaslıyorum.

"Söyleyecek sözüm yok Lucie," diyor. "Bu hafta sonu bunu aşmak çok zor olacak."

"İyiymiş," diyorum ona gülümseyerek.

"Ne kadar sert boşaldığını anlayamayacağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor, ayağa kalkıp beni de kaldırıyor ve eve doğru yürürken pantolonunu yukarı çekiyor. "Yine de ısrar edersen tekrar denemekten mutluluk duyarım."

Beni bir yatak odasına götürüyor ve orada gerçekten de bana bir kez daha gösteriyor. Uykuya dalıyoruz ve bana tekrar gösteriyor ve sonra yüzüyoruz ve sürece yeniden başlıyoruz.

Ve gece çökmeye başladığında ona karşı uyuklarken -çıplak, nemli, kumlu- masalın çocukken hayal edebileceğimden daha iyi bir versiyonuna sahip olduğumu fark ediyorum. İkizlerimle, onunla ve şimdi sonsuz derecede parlak görünen bir gelecekle.

Yirmi yılını aldı ama tek bir şeyi bile değiştirmedim.

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA YOLA ÇIKIYORUZ, ikimiz de pembe yanaklı, doymuş ve şüpheli bir şekilde bronzluk çizgilerinden arınmıştık ve o kadar rahatlamıştım ki arabada onun yanına kıvrılırken eriyordum... Jeremy arayana kadar.

Telefonun *hoparlörüne* bastığımda panik içinde ellerim titriyor.

"Anne?" diye soruyor Sophie. "Şifre çalışmıyor. iPad'den bir şeyler satın almak için."

Caleb ve ben bakışıyoruz ve ben rahatlatarak inliyorum. "Sophie, sana bu hafta başka oyun ve mücevher yok demiştim."

"Biliyorum," diyor. "Babam beni arattı."

Kaskatı kesildim. Caleb da öyle. Bizi buraya neyin getirdiğinden bile emin değilim ama... bir terslik var.

"Seni o mu arattı?" Tekrar ediyorum.

"Şifrenin işe yaramayacağını ve sana sormam gerektiğini söyledi."

Telefonu kapattığımda Caleb elini yüzüne kapattı. "Tanrım, ben bir aptalım.

Şifreni onlarla paylaşacağın nasıl aklıma gelmedi?" "Beni bu şekilde mi takip ediyordu?"

"Çok faktörlü kimlik doğrulama ayarınız yoksa Apple Kimliğiniz aracılığıyla buluta giden her şeyi görebiliyordu - konumunuzu, mesajlarınızı. Tek yapması gereken yeni bir telefona indirmektir."

Harrison'ı aradık ve tekrar bir araya geldiğimiz gerçeğiyle övünmeyi bitirdikten sonra ona telefon meselesini anlattık ve bize beklediğim cevabı verdi: Jeremy'nin beni takip ettiğini *kanıtlayamadığımız* sürece yapılacak bir şey yok, ki muhtemelen *kanıtlayamayız*.

"Ama," diye ekliyor, "önemli olan savaşı kazandınız."

"Kazandık mı?" diye soruyorum.

"Birliktesiniz, değil mi? Buna sahip olduğunuz sürece, diğer her şeyin kendi kendine çözülmesini bekleyebilirsiniz."

Caleb'in parmakları benimkilere dolanıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. Evet, Harrison haklı.

Bu Jeremy ile son dövüşüm olmayacak. İleride daha çok olacak.

Ama önemli olan savaşı kazandık ve gelecekte ne olursa olsun bununla tek başıma yüzleşmeyeceğim.

LUCIE

T Hava ılıman, gökyüzü bulutlu; evden dışarı çıkabilirsek sörf öğrenmek için mükemmel bir gün.

"Yeterince güneş kremi aldın, değil mi?" Caleb eğilerek soruyor çantamın içine bakmak için. İkizler için sanki yeni doğmuşlar gibi endişeleniyor. "Peki ya atıştırma? Orada fazla bir şey olmayacak. Çocuklar kalmak isterse Japon balığı ve elma yetmez."

Gülüyorum. "Üçüncü kez, evet. İyi olacaklar. Söz veriyorum. Kırk dakikalık yol değil mi? Yola çıksak iyi olur."

Sophie kapıya doğru ilerlerken, "Henry parmak arası terliklerini bulamıyor," dedi. "Ama bu onun suçu."

Caleb ve ben onun başının üzerinden sırtıyoruz. Bu şeyleri nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Caleb oğlumun saçlarını karıştırarak, "Bence ayakkabılarının tabanına izleme cihazları yerleştirmeliyiz, dostum," diyor.

"Yapabilir miyiz?" Henry soruyor. "Sörf yapmak yerine bunu yapabilir miyiz?" Hareket eden bir su duvarının üzerinde bir tahta üzerinde dengede durma fikri onu korkutuyor. Anlıyorum, beni de korkutuyor.

"Buna bayılacaksın Henry," diyor Caleb ve ben irkilmeme engel oluyorum. Bugün sadece ikizlere sörf yapmayı öğretmekle ilgili değil. Aynı zamanda Caleb'in çocukluğunun önemli bir bölümüne veda etmekle de ilgili. Harrison'ın babasının evinin kontratı yeni bitmiş ve bugün arkadaşlarıyla son kez orada buluşacak. Tipik bir şekilde, bu durum onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor ve tamamen sörfün ikizlerin hayatını nasıl değiştireceğine odaklanmış durumda.

Mutluluğunuzu çocuklarınızın mutluluğuna bağlamanın bir felaket reçetesi olduğunu anlayacak kadar uzun süre ebeveynlik yapmamıştır - en eğlenceli günün bile gözyaşları veya öfke nöbetleriyle bitme ihtimali yüzde ellidir.

Ve yeni, zor bir sporu denemek ilk etapta kulağa o kadar da eğlenceli gelmiyor. Arabaya binip yolculuğumuza başladığımızda, dördümüz arasında az da olsa hevesli olan tek kişi Caleb'di. Ancak sahile varıp Harrison'ın sokağına döndüğümüzde sakinliği bozuluyor. "Buraya geri dönmek çok garip."

Bu sadece son ziyaret değil. Aynı zamanda, arkadaşları Danny'nin sekiz yıl önce yakındaki bir uçurumdan atlamasından bu yana ilk ziyaret, Audrey'nin barda bana anlattığı olay... hepsinin hayatını farklı nedenlerle aşağıya doğru döndüren bir olay. Beck bugünkü geziyi şakayla karışık 'laneti kırma' girişimi olarak önerdi ama bence içlerinden küçük bir parça bunun işe yarayacağını umuyor.

Elini sıktım. "Üzgün olman normal, biliyorsun. Çocukluğunun bir parçasına veda ediyorsun."

Başını sallıyor. "Çocuklar için hayatlarını değiştirecek bir şeyin başlangıcı, ki bu daha da iyi."

"İçlerinden biri *denemek* isterse şanslı sayılırız," diye uyarıyorum. "Bu kesinlikle '*hayat değiştirecek bir şeyin başlangıcı*' olmayacak."

"Göreceksin," diye yanıtlıyor.

Harrison'ın Range Rover'ının arkasındaki araba yoluna giriyor ve ben arabadan inerken, 4 Temmuz'da kaldığımız yere neden '*yazlık*' dediğini anlıyorum.

"*Burası* çocukken tatil yaptığın yer mi? Ben bir sörf kulübesi bekliyordum. Burası bir malikane."

Caleb bagajı açıyor ve ikizlere almakta ısrar ettiği dalış kıyafetlerine uzanıyor, *asla* giymek istemeyecekleri dalış kıyafetlerine. "Çıtayı oldukça yükseltti."

"Sana havyar ikram edecek bir uşak olmadan tatil yapmak senin için zor olmalı," diye cevap veriyorum, dalgıç kıyafetlerini alırken. "Atıştırmalıklarım için bu kadar endişelenmene şaşmamalı."

Sundurmanın altından geçiyor ve iki sörf tahtasını sanki hava kadar hafiflermiş gibi başının üzerine kaldırıyor. "*O kadar* da süslü değil."

Onu ahşap yürüyüş yolunda takip ediyoruz. "Sırf burada *Şu anda* burada bir uşak olması onu daha az süslü yapmaz. Eminim bir asası vardır." Gülüyor. "Tamam, evet, bir asa vardı."

"Peki size sahilde atıştırmalık getirdiler mi?"

Omzunun üzerinden sırtıyor. "*Havyar* değil."

"Sonunda," diyor Harrison biz yukarı çıkarken, Sophie'nin at kuyruğunu çekiştirdikten sonra bana sarılıyor. "Eğlence geldi."

Caleb'in birleşme planlarından vazgeçmesinden bu yana geçen haftalarda Harrison'ı daha çok gördük ama Audrey'i hiç görmedik. Baba olmaya hazır olduğu çok açık. Ayrıca bu konuda karısıyla arasında bir gerginlik olduğu da çok açık.

Caleb etrafına bakınır. "Beck nerede? Bu onun fikriydi."

"Bir işim çıktı," diye yanıtıyor Liam, ikizlere bakmadan önce Caleb'la tam olarak göz göze gelemiyor. "Bunun için hazır mısınız?"

Henry cevap vermiyor. Sophie, "Kumdan kaleler yapmak istiyoruz," diyor ve Henry başını sallıyor. Kovaları almak için çantama uzanıyorlar ve sahile doğru yürüyorlar.

"Neden biraz sörf yapmıyorsunuz?" Caleb'a sordum. "İkizler ne kadar eğlenceli olduğunu görsünler."

Bana gönülsüzce başını sallamadan önce tereddüt ediyor. Harrison ve Liam suya doğru ilerlerken Caleb tişörtünü başının üzerinden çekiştiriyor. Onu sayamayacağım kadar çok kez çıplak görmüştüm ama toplum içinde soyunduğunu pek görmemiştim. Onun uzun, zayıf hatlarını, dar kalçalara doğru sivrilen geniş omuzlarını, omzundaki, Kate'e bir saygı duruşu değil de sörfle ilgili bir şey olduğunu yeni öğrendiğim dövmesini yeniden takdir ediyorum.

Sırtıyor, gözlerinin etrafında küçük gülümseme çizgileri oluşuyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen Lucie, suya hiç giremeyeceğim."

Bakışlarım su kenarındaki çocuklardan Harrison'ın babasının evine doğru kayıyor. "Benim için sorun olmazdı. Eminim her yatakta Frette nevresimleri vardır."

Beni itfaiyeci gibi omzunun üzerinden aşağıya attı. "Gidip görelim."

Gülüyorum. "Tabii. Sophie'nin sorumluluğunu Henry'ye mi vereyim, yoksa tam tersini mi yapayım?"

Kuma geri kaymama izin veriyor, beni yakın tutmaya devam ediyor ve burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Henry onu uçurur ve Sophie'ye o kadar güç vermek tehlikeli olur. Sanırım beklemek zorunda kalacak."

O dalgıç kıyafetini giymeyi bitirip suya dalarken ben de ikizlerin deniz kabukları ve bitkilerle süslediğimiz bir kale yapmalarına yardım etmek için aşağı iniyorum. Ancak dikkatimin sadece bir kısmı işimde, çünkü Caleb'in sörf yapması özellikle dikkat dağıtıcı bir görüntü - iş harcamalarından şikayet ettiği kadar kolay bir şekilde dalgaya dalıyor. Hava tahmin ettiğimden daha da sıcak. Ve ben zaten çok ama çok sıcak olmasını bekliyordum.

Bundan önceki tek gerçek ilişkimde, her şey resmileştiği anda dramatik bir şekilde yokuş aşağı gitti. Caleb ile ise tam tersi oldu. İkizlere karşı harika ama *bana* karşı da harika. Bana sunulana kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeyleri sağlıyor. Jeremy'nin aldatmasının iz bıraktığını biliyor, bu yüzden seyahate çıktığında bana seyahat programını gönderiyor. Kate ile her şeyi konuşmak için buluştuktan sonra beni aradı ve her kelimeyi rapor etti. Hâlâ kırılgan ve sarsılmış olan yanım, tamamen onun sayesinde her geçen gün biraz daha azalıyor.

İkizlerle birlikte bir dizi kumdan doğum günü pastası yapıyoruz ama ilgileri azalıyor. İkisi de Harrison'ın sörf tahtasının üzerine çıkıp orta dereceli bir dalgaya binmesini izliyor. Caleb gibi o da bunu zahmetsizce yapıyor.

"Düşerlerse ne olur?" Henry sessizce sorar, tam da Harrison dalıp gülerek yeniden ortaya çıkarken.

"Sen bilim adamısın," diye cevap veriyorum. "Suya düştüğünde ne olur?"

Henry cevap vermiyor ama izlemeye devam ediyor, Sophie de öyle, ama bakışları meraklı olmaktan çok sinirli. "Dalış elbisesi giymek istemiyorum," diye ayağa kalkıyor.

"Su oldukça soğuk, Sophie. O olmadan uzun süre dışarıda kalamazsın."

"*Peki*," diyor öfkeyle, sahile geri dönüyor ve dalgıç kıyafetini tek başına giymeye devam ediyor, bacaklarını ne kadar sıkıldığını görünce hayal kırıklığı içinde inliyor. Caleb onu almak için sudan çıkar ve

Büyük köpük panolardan birinin üzerinde dengede duruyor. "Anne!" diye bağıyor, "bak! Henry! Henry! Bana bak. Bakmıyorsun!"

Yan tarafa geçer ve Caleb saniyeler içinde onun yanında olur, onu tekrar tahtanın üzerine kaldırır.

"Henry!" diye bağıyor. "Beni gördün mü?"

Arkasını dönüyor ve ben gülüyorum. "Henry, ona bir kemik at. Onu gördüğünü söyle."

Bana bir bakış atıyor ve sözünü esirgmeden dalgıç giysisini almak için sahile doğru yürüyor ve giymesine yardım edebilmem için geri getiriyor. Bacaklarının üzerinden çekiştirirken dilimi ısıtırıyorum, onu cesaretlendirmek için çaresizce tutuyorum: *Buna bayılacaksın Henry; seninle gurur duyuyorum; harika olacaksın.*

Tek kelime etmiyorum, çünkü Henry böyle zamanlarda ürkek bir hayvan gibidir; en küçük bir yanlış hareket bile onu kızdırabilir. Eğer oraya sadece Sophie'nin günün geri kalanında bu konuda övünmesini engellemek için gidiyorsa, öyle olsun.

Caleb temkinli davranması gerektiğini hissediyor gibi. Sophie'yi Liam ve Harrison'a emanet ediyor, ikinci tahtayı alıyor ve fazla tantana yapmadan yaklaşıyor, gözüme çarpıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Ona ufak bir baş selamı veriyorum ve o da Henry'nin eline uzanıyor.

"Atla da seni dışarı iteyim," diyor.

Henry yutkunuyor, kıpırdamadan tahtaya bakıyor. Sonra uzaktan Sophie tekrar onun adını haykırıyor ve o da ilerliyor, tıpkı Sophie'nin yaptığı gibi uzanıyor, çenesi acımasız bir teslimiyetle yerine oturuyor.

Caleb'in onu mola yerine doğru kürek çekmesini izlerken kendi kendime, "İşte hiçbir şey olmuyor," diyorum.

Sophie emin adımlarla ve kendisiyle gurur duyarak yanlarından vızıldayarak geçer, bu da ona doğuştan gelen bir başka şeydir. Bu durum Henry'yi kolayca kızdırabilirdi ama Caleb, Henry'nin kız kardeşinin başarısı karşısında cesaretinin kırılmaması için tahtayı Liam ve Harrison'dan uzaklaştırır.

Pozisyonlarını aldıktan sonra Caleb küçük bir dalga bekliyor ve sörf tahtasını itiyor ama Henry düz bir şekilde yatıyor, ayakta durmak için hiçbir çaba göstermiyor. Sonraki birkaç dalga boyunca önce ön kollarına, sonra dizlerine doğru ilerliyor ve benim nefesim kesiliyor, cesaretinin kırılıp bırakacağı anı bekliyorum, bekliyorum

Çünkü ben bile şimdiye kadar sabırsızlanmaya başlamıştım.

Beşinci dalgasında Henry ayağa kalkar. Sadece bir saniye sürer ama Caleb çok heyecanlanır.

"İşte bu!" diye bağıyor, Olimpiyat madalyası kazanmış bir baba gibi kendinden geçmiş bir halde.

Altıncı dalgasında Henry ayağa kalkıyor ve ayakta kalıyor. Dengesi sarsılıyor - Sophie'nin yaptığı gibi kolay görünmüyor. Ve bu hiç de önemli değil.

"Anne! Caleb!" diye bağıyor. "Bana bak!"

Yan tarafa geçerken gülümsüyor.

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluyor ve bu mesafeden bile Caleb'inkilerin de olduğunu anlayabiliyorum.

EPİLOG

CALEB

W

Yeni okul yılı başlamadan hemen önce gelişimsel çocuk doktoru Dr. Stein ile buluştuk. Henry bekleme odasında oynarken bizi geri getirdi - Jeremy henüz gelmemiştir.

Tabii
ki.

Onu ofisine kadar takip ederken Lucie elimi sıkıyor ve geldiğim için Tanrı'ya şükrediyorum. İşteki hayat eskisinden çok daha sakin ama yine de sakin değil: Caldwell Hawaii'ye gelemediğim için çok kızgındı ve New York'a taşınamayacağımı söylediğimde daha da kızdı. Başa döndük ama bize yatırımcı bulması için birini işe aldım ve Mark'ı Operasyon Direktörü olarak terfi ettirdim. COO olarak ilk işi, Lucie'yi azarlarken yakaladığım Kayleigh'i kovmak oldu ki bu rutin bir olay haline gelmişti.

Her zaman dokuzdan beşe çalışmıyorum ve Lucie bana iyi olacağına dair güvence verdiğinde bugün ofiste kalmak cazip geldi.

Bana ihtiyacı olursa diye geldim ve ihtiyacı olduğu çok açık.

Dr. Stein Henry'nin değerlendirmesini anlatırken birlikte bir kanepede oturuyoruz. Söylediği hiçbir şey sürpriz değil: Henry çok zeki ve çok iyi bir çocuk. Aynı zamanda otizm spektrumunda.

Lucie'nin parmakları benimkilere dolanıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Biliyorum, bu hiçbir ebeveynin duymak isteyeceği bir şey değil-" diye söze başlıyor doktor ve sözünü kesiyor.

"Henry tam da olması gereken kişi," diyor, gözleri parlarsa da, "ve o tam da istediğim gibi bir oğul. İyi olacağız."

Randevudan Henry aramızda, her birimiz bir elimizi tutarak çıkıyoruz. Saatine bir göz atıyor. "Ofise dönmeden önce yemeğe gitmek için vaktimiz var mı?" diye soruyor.

Henry yukarı bakıyor, cevabımı bekliyor.

"Neden hepimiz bugün izin yapmıyoruz?" Soruyorum ve Dr. Stein'in ofisine girdiğimizden beri ilk kez gülümsüyor.

O haklıydı. O iyi olacak. Hepimiz iyi olacağız.

BİR AY SONRA ÇOCUKSUZ BİR PAZAR GÜNÜ, Lucie ve ben Liam'ı tadilat işleriyle uğraşması için göl evinde bıraktık - aslında bunları babamdan farklı bir adam olduğumu kanıtlamak için kendim yapmak istiyordum, ama farklı bir adam olmanın bir parçası da Lucie ve çocuklarla geçirilebilecek zamanı boşa harcamamaktı - ve onu gölün daha işlek ucunda bir yere bakmaya götürdüm.

Yeni bir bina, benim evimin iki katı büyüklüğünde. İçeri girdiğimizde Lucie'nin gözleri kocaman oldu ve daha da büyüdü. Dört Temmuz'da kiraladığımız ev gibi değil ama üst kattaki altı yatak odasıyla ikimizin de daha önce yaşadığı yerlerden çok daha büyük.

Her katı gezdikten sonra temsilciyi içeride bırakıp göl manzaralı verandaya çıkıyoruz. Yandaki evde küçük bir çocuk arka bahçede tek başına oynuyor ve sopalardan özenle bir yapı inşa ediyor. Şimdiden ikimizin de Henry için istediği arkadaşı görebiliyorum. Ve *ikimizin* de istediği geleceği, umarım.

"Vay canına," diyor sessizce. "Bu ev başka bir şey."

Yutkunuyorum. "Öyle mi? Yani burada yaşamak isteyebilirsin?"

Bana doğru döndü. "Varsayımsal olarak mı?"

Ellerini kendime doğru çektim. "Hayır. Varsayımsal olarak değil. Benimle birlikte. Sen ve çocuklarla."

Nefes veriyor. "Bu büyük bir adım."

Biraz daha hevesli olmasını umuyordum. Henüz bu konuyu konuşmadık ama ben şimdiden sahip olduklarımıza bir ya da iki çocuk daha ekleyebileceğimiz günü hayal edebiliyorum. Onun da bunu istediğini varsayıyorum.

Ellerini çekiştiriyorum. "Düşündüğün ama söylemek istemediğin şey ne?"

Aramızdaki zemine bakıyor. "Bunu tartışırken kendimi tuhaf hissediyorum."

"Kirli mi?" diye sordum. "Kulağıma fısıldayabilirsin."

Gülüyor. "Hayır, sapık. Ayıp bir şey değil. Sadece... Bilmiyorum. Bu benim atmaya hazır olduğumdan daha büyük bir adım olabilir."

"Tamam," diyorum hayal kırıklığımla bastırmaya çalışarak. "Çok mu erken? Yoksa sonunda yapmak istemeyeceğini düşündüğün bir şey mi?" "İkisi de değil," diyor aceleyle, elimi sıkarak. "Sadece emin değilim ikizler hakkında. Herkes bizim kadar liberal değil. Yani bir yandan nasıl görüldüğü umurumda değil ama diğer yandan çocukların onlara ne diyeceği konusunda endişeliyim ve-"

"Yani evlenmek istediğini söylüyorsun."

Kızardı. "Hayır. İşte tam da bu yüzden bunu tartışmak istemedim. Çünkü söylediğim şey buymuş gibi geliyor ama öyle değil. Yani, tabii ki değilim. İkimiz de henüz boşanmadık bile, yani-"

Gevezelik ediyor. Gergin. Göğsümden bir kahkaha yükseliyor, tutmakta zorlanıyorum. "Yani benimle evlenmek istemediğini mi söylüyorsun?"

İnliyor. "Hayır. Sadece dikkate alınması gereken başka şeyler olduğunu söylüyorum ve ben-"

"Benimle evlenmek istediğinden *emin* değilsin."

Sinirli bir kahkaha atıyor. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Sadece soruya cevap ver. Benimle evlenmek istediğinden emin değil misin?"

"Evet," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırarak. "Eminim."

"Ve gerçekten de önce bir tür taahhütte bulunmadan senin ve çocukların taşınmasını bekleyeceğimi mi düşündün?"

"Şey, evet... Yani, evlilikten hoşlanmıyorsun ve bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum-"

"Evlilikten hoşlanmadığımı hiç söylemedim," diye cevap veriyorum. Telefonumu çıkardım. "Bekle biraz. Bir mesaj göndermem gerekiyor."

Bana kaşlarını çatı. "Hemen *şimdi* mi?" Sonra telefonunun zil sesini duyuyor ve ben de az önce gönderdiğim mesaja bakıyorum.

Telefonunu çıkarıyor, okurken kaşlarını çatmaya devam ediyor, sonra ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Seni... hırpalamak için sabırsızlanıyorum? Seni boğmak mı?"

"Tekrar dene, Lucie."

Daha geniş gülümsüyor. "Hiçbir fikrim yok. Oh, bekle. Mastürbasyon yapmak mı? Bunun gramer olarak doğru olduğunu sanmıyorum."

"Seni burada, ajan izlerken bile tokatlamayacağımı sanma. 'M' harfinin ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Evet," diyor telefonuna bir şeyler yazarken. "Sanırım biliyorum."

LUCIE

ICWTSY

Evet demek için sabırsızlanıyorum.

Ben de o gelene kadar bekleyemem.

SON

Beck ve Kate'in kitabı *The Summer of Buried Things*'in önizlemesi için sayfayı çevirin.

GÖMÜLÜ ŞEYLERİN YAZI

OCAK 2024'TE GELİYOR

Beck'in kulübesi ormanın derinliklerinde ve izlediğiniz tüm korku filmlerinden fırlamış gibi. Herhangi bir filmde bu eve bir göz attığınızda - *Saving Private Ryan*, *High School Musical* - birinin ölmek üzere olduğunu anlarsınız. Dün gece kaldığım köhne motel gittikçe daha iyi görünüyor.

Henüz evde değil, ki bu sürpriz değil. Beck nadiren kendi yatağında uyur. Bacaklarımı önüme uzatarak onun ön basamaklarında bekliyorum ve çok geçmeden uzaktan bir motosikletin kükremesini duyuyorum.

Tekerlekler çakıllı yolda gümbürdeyerek ilerlerken kalbim garip bir ritim tutturmaya başlıyor - sanırım sinirlerim. Caleb'in arkadaşlarının çoğunu kabul edebilir ya da terk edebilirdim ama Beck farklıydı. Geçtiğimiz yıl onu çok düşündüm, görüntüsü sık sık uyuyan bir bilgisayarın ekran koruyucusu gibi gözlerimin arkasında duruyordu - gülümsemediği her an öfkeyle bakıyormuş gibi görünmesine neden olan siyah kaşları, omuzlarına dökülen dalgalı siyah saçları. Ve gözleri, o garip açık kahverengi, sanki bir ateşle aydınlatılmış gibi parlıyor.

Motosiklet önümde mırıldanarak sessizce durdu. Otururken bile, onun büyüklüğü çok etkileyici. Kolları, göğsü -ilk elden gördüğüm tüm kısımları- normal bir insanınkinin iki katı büyüklüğünde. Her zamanki gibi görmediğim kısımlarını merak ediyorum.

Kaskını çıkarıyor ve ayağa kalkarken kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Tepki olarak nabzım hızlanıyor. Onda karanlık ve hafif yırtıcı bir şey var, evcilleştirilmiş bir kaplan gibi - belki de oyun oynuyor ama içindeki o şey her zaman şiddetten bir adım uzakta. Olması gerekenden daha çekici. Artık sakalı da var. Bu da çekici.

Miğferi kolunun altına sıkıştırıyor. "Geri döneceğini duydum."

Tanrım, küçük kasabalardan nefret ediyorum. Hepsinin dedikodu yapacağını bilmeliydim.

"Regl olmak üzereyim. Ondan da mı bahsediyorlardı?"

Beck'in gülümsemeleri nadirdir ve o zaman bile zar zor fark edilir, ancak ön merdivenlerden çıkmak için beni geçerken ağzı hafifçe yukarı doğru hareket ediyor. Bu *neredeyse* gülümseme bir zafer gibi hissettiriyor.

Kapının kilidini açıyor ve içeri davet edilmeyi beklemeden onu takip ediyorum. Gittiğim bir yıl içinde hiçbir şey değişmemiş. Banyo ve sağ taraftaki iki yatak odası dışında, arka tarafta küçük bir mutfak ve taşınma sürecinde olduğunu düşüneceğiniz kadar boş küçük bir oturma alanı var. İki eski sandalyesi olan bir masa ve televizyona bakan boktan, eski bir kanepe var; tek bir vazo, fotoğraf veya lamba yok.

Sırıtıyorum. "Buraya yaptıklarına bayıldım."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi davranıyor, çenesini kanepeye doğru eğiyor ve kendine bir sandalye çekip bana bakacak şekilde üzerine oturuyor. "Neden buradasın?" diye soruyor.

Ses tonu karşısında biraz sönükleştim. Geri döndüğümde hoş karşılanmayacağımı biliyordum. ama onunla farklı olacağını düşünmüştüm. Eskiden öyleydi. "Önce dostça sohbet etmeyecek miyiz?" Soruyorum, kıvrılıp kanepede. "Nerede olduğumu soruyorsun ve ben de sana ne kadar iyi bir kız olduğumu mu söylüyorum?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen mi? *İyi mi*? Pek olası değil. Bana neden Elliott Springs'de olduğunu söyle."

"Kocam burada," diye çıkıştım. "Henüz boşanmadık. Geri alınamayacak hiçbir şey yapılmadı." O nazik davranmayacaksa ben neden davranayım? Zaten ona karşı hiç nazik davranmak zorunda kalmadım.

"Biliyordum amına koyayım," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarında gezdirirken. "Kate, bırak artık. O iyi bir kız. Birbirleri için iyiler."

Gözlerimi deviriyorum. "Anahtar kelime *kız*. Büyülü ilk öpücüğünü bekleyen bir Disney prensesi gibi görünüyor."

Bakışlarında bir eğlence parıltısı var. "Ve bu seni... ne yapar? Kötü kraliçe mi?"

O bunun bir hakaret olduğunu düşünüyor ama ben benzetmeye ısınıyorum. Caleb kabul etse de etmese de kötü bir kraliçe *istiyor*. Benim acımasızlığımı takdir ediyor ve pis ağzımı seviyordu, Lucie ise bir kıza karşı koyamayacak türden bir kız.

sepet içinde kedi yavrularının fotoğrafı ve hayatı buna bağılı olsa bile *horoz* kelimesini söyleyemez. Caleb her an sıkılabilir.

"Onun evlendiğı kişi benim," diye başladım. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Güvenini kaybettiğimi biliyorum. Ama değıştiğimi görürse-"

"Fark etmez." Sesi bıçak gibi keskin. "Onu seviyor ve o da onu mutlu ediyor."

Üzgün bir iç çekişle başımı kanepenin arkasına bıraktım. "Onu sevdiğini *düşünüyor*. Arada bir fark var. Ve ben de onu bir kez mutlu etmiştim." Gerçi Caleb'ı mutlu etmeyeli uzun zaman oldu ve bu çok uzun sürmedi. Beck bunu belirtmeyecek kadar nazik.

"Peki neden buradasın, benim *evimde*?"

Kalbim sinirli, tökezleyen düzenini yeniden başlatıyor. Tartışırken rahatım. Talep etmekte rahatım. Ama istemek... *yalvarmak*? Bu benim uzmanlık alanım değil. "Seninle kalabileceğimi umuyordum."

"Muhtemelen en iyi fikir bu değil," diyor, diliyle yanağını dürtüyor.

Midem bulanıyor. Gerçekten de Beck'in beni geri çevirmeyecek tek kişi olacağını düşünmüştüm. Caleb'ın tepkisi konusunda endişeleneceğini biliyordum ama ahlaki belirsizliklerle her zaman iyi başa çıkmıştır.

"Peki." Hiç de hissetmediğim bir kayıtsızlıkla omuz silkerek ayağa kalkıyorum. "Birlikte kalabileceğim başka insanlar da var."

Bu büyük ölçüde doğru değil. Şu anda beni kabul edecek tek bir kişi var ve o da birlikte kalmam gereken son kişi. Beck de bunu benim kadar iyi biliyor.

"Dur," diyor ve ben gülümseme isteğimle savaşıyorum. "Kalabilirsin. Sadece kendi ayaklarının üzerinde durana kadar. Ama bazı şartlar var."

Başparmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. Kendini yetkili sanması çok sevimli.

"Birinci şart, uyuşturucu yok." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama beni başından savıyor. "Evet, temiz olduğunu söylediğini biliyorum ama bunu daha önce ağzından yirmi kez duydum."

Yumruklarım sıkılıyor. Geçmişte ne kadar hata yaptığıma dair binlerce hatırlatma. "Geçmişte ne kadar

"Bu noktaya gelebilmek için çok çalıştım, sakın bana kendimi geliştiremeyecekmişim gibi davranmaya kalkma."

Yüz ifadesi düz ve *sıkılmış*. "Bu konuda yeteneksiz olduğunu düşünmüyorum. Ama bu başarısız olamayacağın anlamına da gelmiyor. Hiçbirimiz değiliz. Yani uyuşturucu yok."

Hiçbirimiz başarısızlık konusunda yeteneksiz değiliz ama sen, Kate, buna özellikle yatkınsın. Duyduğum bu ve onun haklı olduğu gerçeği kızgınlığımı azaltmıyor. "Peki," diye cevap veriyorum, saçlarımı yüzüme savurarak İyi Kate olmaya çalışıyorum. Sadece birkaç saattir buradayım ve İyi Kate olmak zaten çok sıkıcı.

"İkinci şart: Caleb ve Lucie'ye bulaşmayacaksın."

Öfke bir saniye içinde Good Kate'in üzerine çöker. "Neden onun tarafını tutuyorsun?" Talep ediyorum. "Beni yıllardır tanıyorsun. Onu ne kadardır tanıyorsun, bir *aydır* mı? Bir *hafta* mı?"

"Onun tarafını tutmuyorum. Caleb'in tarafını tutuyorum." Sandalyeden yavaşça kalkıyor. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Dilimi şaklatıyorum. "Her neyse."

Bunu bir anlaşma olarak kabul ediyor gibi görünüyor, ki aslında öyle değil -Lucie sırf kalacak bir yere ihtiyacım var diye kocamı *tutamaz*- ve boş yatak odasına doğru eliyle işaret ediyor.

İçeri bakmak için koridoru geçiyorum. Beck'in evindeki yatak odalarının hiçbirini görmemiştim - tozlu zeminde yatan çıplak bir şilte ve tavandan ürkütücü bir şekilde sallanan bir ampul dışında hiçbir şey olmasa bile tuhaf bir şekilde heyecan verici. "Burası bir esiri tutacağın odaya benziyor," diyorum ona.

Dudakları seğiriyor. "Gelecek için bunu aklımda tutmam gerekecek."

Kendimi durduramadan önce Beck'in o şiltede birini tuttuğunu hayal ediyorum ve kanımda elektrik dalgalanıyor. Dürüst olmak gerekirse, Beck'in üzerimdeki bu etkisi ilk kez olmuyor. Kendime -daha önce de yaptığım gibi- muhtemelen herkes üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hatırlatıyorum. Bahse girerim masum küçük Lucie bile Beck'in arada bir kendisini tuttuğunu hayal ediyordur.

"Duşa girmem lazım," diyor sandalyeden kalkarken. "Zaten geç kalıyorum."

Küçük bir hayal kırıklığı yankısı midemde çınlıyor. Beck'le çoğunlukla tartışıyor olsak da onu burada istiyordum. "Şimdiden işe mi dönüyorsun? Eve daha yeni geldin."

Yüzünde kirli bir gülümseme belirliyor. "Bu sabah yaptığım şeye iş demezdim. Buraya dönmeye çalışacağım ama bar bu gece ikiye kadar kapanmıyor."

Onun gibi bir şey. Göğsümde garip bir boşluk var zaten. Kıskançlık mı, yalnızlık mı? Emin değilim. Ölümünden dönmek için savaştım ama hâlâ bir hayatım yok.

"Merak etme. Korku filmlerinden fırlamış ürkütücü, izole evlerde yalnız kalmayı seviyorum."

Başını öne eğiyor. "Sen kötü kraliçesin, unuttun mu? Burası senin için yapıldı."

Gülümsüyorum. "Kötü kraliçe olmakta yanlış bir şey yok. Çoğu erkek iyiliğin yanında biraz kötülüğü de sever."

Caleb *kesinlikle* iynin yanında biraz kötüyü de takdir ediyor. Sadece ona hatırlatmak zorundayım.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı kapıdan çıkarmak için bir köy gerekti.

Beni destekleyen, okuyan ve geri bildirimde bulunan herkese çok teşekkür ederim: Jen Wilson Owens, Jodi Martin, Katie Friend, Katie Meyer, Laura Pavlov, Maren Channer, Meagan Reynoso, Michelle Chen, Nikita Navalkar, Nina Grinstead, Samantha Brentmoor ve Tawanna Williams.

Düzenleme cephesinde, daha önceki (atılmış) bir versiyonu okuyan Sali Benbow-Powers'a, bir sonraki versiyonu okuyan Sue Grimshaw'a, Anna Bishop'a (düzenleme) ve Christine Estevez ve Julie Deaton'a (düzeltme) teşekkürler.

Lori Jackson: Harika bir kapak için teşekkürler ve söz veriyorum sizi bir daha asla bu duruma sokmayacağım. Samantha ve Brickshop Audio ekibi: esnekliğiniz ve her zaman harika olduğunuz için çok teşekkürler.

Valentine PR'daki rüya takıma: Hepinize tapıyorum. Christine, Kelley, Kim, Meagan, Nina ve Sarah; hayatımı kolaylaştırdığınız ve eksik yaptığım ya da yapmayı unuttuğum her şeyi hallettiğiniz için teşekkür ederim. (Nina "İmza gününden önce deodorant sürmek gibi mi?" diye düşünüyor ve evet, tam olarak bundan bahsediyorum). İki yıl önce nerede olduğuma ve şimdi nerede olduğuma baktığımda, hepinizin hayatımı değiştirdiğini söylemek hafif kalır.

Kimberly Brower ve Piatkus'a kitaplarımın nihayet Amerika Birleşik Devletleri dışında da okunmasını sağladıkları için çok teşekkür ederim.

Ve Elizabeth O'Roark Books üyelerine, 9-5 çalışmayı özlediğimde bana bunu neden yaptığımı hatırlattığınız için teşekkürler. Sizi seviyorum çocuklar.

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Yaz Serisi:

Düştüğümüz Yaz

Seni Kurtardığım Yaz

Gömülü Şeylerin Yazı

Şeytan Serisi:

Şeytanla Anlaşma

Şeytan ve Mavi Deniz Tanıdığınız

Şeytan

Şeytan Hakkını Alır

Olivia'yı Uyandırmak

Erin'i Boğmak

Bizden Başka Kimse Yok

Paralel Seri

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Teksas Üniversitesi'nden iki lisans ve Notre Dame'dan bir yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. Facebook'ta Elizabeth O'Roark Books adresinde güncellemeler, kitap sohbetleri ve çocukları hakkında bolca şikayet için ona katılın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.